

בתיבת התא

♦ יו"ל ע"י ארגון 'אנדלך' ♦ גיליון י"ז ♦ ימי ירח האיתנים התשפ"ו ♦
איחוד בני התורה הספרדים המתקרבים לאורו הגדול של מזהר"ן מברסלב זיע"א

ושמע תקיפה תוקפה ותרופה

רבבות יהודים מסולאים מפז מוצאים תקווה ונחמה תחת צילו של האילן הגדול, ומקיימים שנה אחרי שנה, מתוך מסירות נפש וזכות לבב את ציוויו המפורש, המהדהד מקצה העולם ועד סופו: "ראש השנה שלי עולה על הכל – איש בל יעדר".

זהם מניעים בהמוניהם, מכל החוגים והעדות, מחוטיב עציץ ועד שזאב מימיק, אברכי כולל מופלגים לצד בעלי בתים פשוטים, תלמידים ותיקים יחד עם מקורבים טריים – ושם, ביום ההכתרה, זוכים וחשים כבר עתה את אור הנאולה הקרבה ובאה – ואמר לציון בא זמן הישועה (פוס' 'עוקד הנעקר')

אברהם אוהבי

הרה"ג רבי אברהם יוסף שליט"א נזכר בערגה בנסיעותיו לאומן, ומספר על התחושות הנעלות מול הציין הקדוש

קול מבשר

סיפור התקרבותו המרתק של הגה"ח ר' אליהו עטיה שליט"א

אני עושה תשובה בשבילכם

סיפור חייו הממלטל והמפעים של ר' אוראל הי"ו, לקרוא ולא להאמין

חברת דרך צדיקים

מקדמת בברכה
את אלפי לקוחותיה
ואת רבבות העולים
אומנה לקיים את ציווי
הרבי הקדוש ולקחת
חלק בקיבוץ הקדוש,
ומאחלת לכל באי עולם

הדרנים האבנים שיסע עוד אחד עליהם
להצדיק האמת
היי"ט

שנה טובה

שנה של שמחה
שנה של חורחה
שנה של קרבת אלוקים
שנה של ישועה
וגאולה שליררה
שנה שיזרח בה אור
של משיח על פני רגבל

”וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין
כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל
אשר נשמה באפו, ה' אלוקי
ישראל מלך ומלכותו בכל משלה”

הרה"ג ר' יוסף נחמן לוי שליטי"א
מחבר סדרת הספרים 'מטעמים' על התורה ומרבני הארגון
ריבוי הגוונים הגדול בעולם

מי שהיה פעם באומן בזמן קיבוץ הגדול, יכול להבין 'ריבוי הגוונים', מהו. כמדומה שאין עוד מקום בכדור הארץ שמכיל כמות של אנשים כה שונים ומגוונים ברדיוס כל כך קטן כמו בזמן הקיבוץ. בינו נא זאת, כיצד הצליח צדיק אחד, אשר בחיי חיותו לא עבר את גיל הארבעים - לאחד, לקבץ ולהביא אליו קהל כל כך מגוון. הרי כבר מזמן לא מדובר בקומץ חסידי אותנטי. מי שפוקח מעט את העיניים נדהם לראות שמגיעים לכאן ממש מכל גווי הקשת של העולם היהודי.

ילדים בני ארבע וחמש לצד ישישים מופלגים ספונים בכיסאות גלגלים, נוער שמור ונוער מתמודד, חרדים מבית ובעלי תשובה, חובשי ביהמ"ד ובעלי עסקים, בעלי בתים ובני תורה, קנאים ופשרנים, שועי עולם ועניים מרודים, בני הישוב הישן ובני הישוב החדש, בריאים וחולים, חולי נפש, חולי רוח וחולי נשמה, צדיקים וכאלה שעדיין לא, בעלי שכל ותמימים, תוססים ורגועים, מכל חצר חסידית ומכל זרם ישיבתי, ספרדים ואשכנזים, תימנים וגרוזינים, אמריקאים ואירופאים, וגם כאלו שכבר איבדו בדרך את המוצא שלהם, כולם נקבצו ובאו לרועה אחד. האין זאת "טעימה" ממה שיתרחש בחצר בית המקדש השלישי? ובכן, אנחנו כבר עמוק בתוך הטעימה הזאת.

"ומי שיש לו עיניים לראות, הוא מתפלא מאד בכל שנה ושנה בעת הקיבוץ. כי מי פועל ועוסק זאת לקבץ קיבוץ גדול כזה... וכמעט שהחיות וההתחזקות של כל אחד בעבודת ה' - כל השנה כולה, הוא ע"י החיות דקדושה וההארה הגדולה שמקבלין אז בזמן הקיבוץ... ומי שמסתכל על כל זה בעין האמת בודאי הוא גם כן בבחי' 'מלך ביופיו תחזינה עינך'" (הרב מטשערין).

שנה טובה ומבורכת

כפי הנראה, את השורות הללו יקראו הקוראים בשהותם באומן. כאשר כל אחד מאתנו כבר עבר מה שעבר - - - שילם כמה ששילם - - - נסע מה שנסע - - - התכונן כמה שהתכונן - - - התפלל מה שהתפלל - - - וזהו, ב"ה הגענו ואנחנו כבר כאן בסמוך לציון הקדוש.

מעבר לעצם חשיבות ההגעה לאומן לימי ראש השנה, ומעבר לתיקונים הנעשים על ידי המצאותינו בקיבוץ הקדוש הזה, ישנה "עבודה" מיוחדת אותה מצוין רבינו (בליקו"מ תנינא תורה מ') וז"ל: "בעת הקיבוץ... וביותר בראש השנה שאז הוא הקיבוץ הגדול... מחמת שמתקבצים הרבה בני אדם החפצים להתקרב אליו יתברך אזי נתגדל ונתפאר יופי הצדיק... ומי שמסתכל באמת בזה הצדיק האמיתי אזי הוא ג"כ מקבל מן ההתפארות הזאת".

ככדי להיכנס בסוד התפארות זו, צריכים אנו תחילה להבין מהי בכלל התפארות, כיצד היא נוצרת ולכן היא מובילה. מובא בספרי המקובלים שספירת 'תפארת' היא השילוב בין מידת החסד למידת הדין, וזו היתה בעצם מידתו של יעקב אבינו אשר ממנו יצאו בני ישראל ועליהם נאמר ישראל אשר בך אתפאר - "כי מקום הגוונים אינו אלא אצל איש הישראלי" אומר רבינו (ליקו"מ תורה כה). מתברר שמידת התפארת שייכת בעיקר אצל היהודי וביותר עם גוונים המרובים. ניתן להוסיף שמשום כך החיה הנקראת בתורה "תחש" מתורגמת בתרגום אונקלוס למילה "ססגווא", וכמו שמפרש רש"י: על שם שש ומתפאר בגוונין שלו. כי התפארות שייכת בעיקר מריבוי הגוונים.

מי שפוקח מעט את העיניים נדהם לראות שמגיעים לכאן ממש מכל גווי הקשת של העולם היהודי.

בתמונה: ריבוי הגוונים ברחוב מושקינא - אומן

אמור מעתה, הגוונים הם אלו שיוצרים את ההתפארות, ומשום כך מדת התפארת נקראת כך על שם שיש בה את השילוב בין מידת החסד למידת הדין.

ההגדרה האדירה

דני, הנאתי לך חידוש!

פרס טיני:
3 זוכים
בהחזר מלא
במזומן!
על הוצאות הנסיעה
והאש"ל לראש השנה
(עד לסכום של 1350 דולר)

פרס ראטון:
חבילת
נסיעה
משפחתית
לשבת
באומן!

פרס טליטי:
3 זוכים
בטיסה זוגית
לאומן!
באמצע השנה
(כולל כרטיסי טיסה
הלוך חזור)

כולל טיסות, נסיעות
פנים, ואש"ל מלא!
(6 נפשות במחיר ממוצע של
אמצע השנה. בכפוף לתקנון)

נתרם ע"י מיכאל
פינטו ומלון אורות

פרס רביעי:
5 זוכים
בכרטיס טיסה
לשבת חנוכה
באומן!

פרס טיטי:
50 זוכים ב-200 ₪

פרס חמיטי:
10 זוכים ב-500 ₪

הגרלת ענק חסרת תקדים לאלפי המחדשים בתורתו

מי משתתף בהגרלה?

כל מי שמביא לרבי עמוד חידושים על תורה ס"א!

ליצד משתתפים?

כל עמוד חידושים ביאורים ורעיונות מכל סוג שהוא
על תורה ס"א מזכה בכרטיס הגרלה.
עמוד נוסף - כרטיס נוסף!

היכן מוסרים את החידושים?

בהיכל התורה באומן
בעמדת 'רבי, הבאתי לך חידוש!'

מתי?

בימים רביעי חמישי וראשון (כ"ד כ"ה כ"ח אלול)
בין השעות 12:00 בבוקר ועד 18:00 בערב

חלק
מהפרסים
בחסות

לטייל
בתורתו

ההגדרה האדירה בימי ראשי השנה באומן

כותבים. מגרילים. זוכים!

הרה"ג ר' שלמה ללום שליט"א ראש חבורות 'אגדלך' לאברכים בבני ברק ובעמנואל אוויר הנח והזך

הוא היה מהמקורבים ביותר למלך. בכל דיון שהמלך דן, הוא היה נוכח. עוד לפני שהוקמה הממלכה, כשהמלך רצה להגדיל את שמו ולהתפאר בעולם, בחר בו המלך. השליחות הנועזת שלו נוצרה אז, בימים בהם לקח על עצמו את האתגר. אבל מאז עברו הרבה מים בנהר, וכעת הוא מאוד רחוק מהמלך. לפעמים אפילו הוא כבר לא זוכר את המלך. שוכח שיש לו כאן תפקיד, שליחות של המלך. גם כשכבר הוא נזכר, מרגיש לו שהשליחות לא בכיוון הנכון, לא נראה שהתוכנית מתקדמת. לא נראה שכבודו של המלך מתפאר ומתגדל. וכך, לאט לאט הוא מרשה

לעצמו לשכוח,

לא להתקדם, לא

להתמקד במה שמוטל עליו.

אבל המלך, שזו בדיוק הייתה התוכנית שלו, שיהיו לו שליחים נאמנים בכל מקום, שלח את המשנה למלך, להשמיע לו את דברי המלך, את הדברים שהוא מכיר מימים עברו, את כל הסודות שהיה שותף איתם. ואז בבת אחת הבהיק בו האור.

הוא נזכר, שכן, המלך בחר בו, "אני לקחתי על עצמי את המשימה הזו, את האתגר הכל כך קשה הזה". ואז, מאותו רגע, הוא התחיל לרחם על עצמו. הוא נזכר בטוב שבו. נזכר שאת הטוב הזה הבטיח למלך - נאמנות אפילו בתוך החושך. רבנו הקדוש מבאר במשל הזה את התהליך של גרים המתגיירים ושל חזרה בתשובה (כמבואר בתורה י"ז). רבנו הק' אומר שם שהדיבור של הצדיק, כאשר הוא מצליח להגיע ולבקוע את ההסתרות, הוא יכול להאיר בלב היהודי את מעלתו. את המעלה הזו עצמה, שהוא ידע והסכים להיות נאמן אפילו בירידות, אפילו בהסתרה שבתוך ההסתרה, תמיד יהיה נאמן למלך.

המשנה למלך, תפקידו לגדל את הפעולות הללו, לפאר את המלך, להגדיל ולאסוף את כל ההתפארויות הקטנות שבשבלים נברא העולם. ממשיך רבנו ואומר שההתפארות בכל מעשה טוב ובכל פעולה שיהודי עושה - גורמת לו להתחיל

לרחם על עצמו ולהבין כמה כל עבירה חטא ועוון, זה אובדן לנשמה. ואז היא מרחמת על עצמה 'איך אני הולכת עכשיו לאבדון וכליון? הרי חטא זה כל כך נורא ואיום', הרי גדול המחסיאו יותר מההורגו. וכך מתעורר לשוב לה' יתברך.

רבנו מבאר שכדי שדברי המשנה למלך יגיעו אל השליח, נזקק שיהיה אוויר זך ונח. שלא תהיה

הוא פשוט חזר וחזר עשרות פעמים על התפילה שאחר התיקון הכללי

(למצולם,
אין קשר לכתיבה)

רוח שנאה, שלא יהיה לבן אדם הרגשה מרירה של הקפדה, של כעס, על עצמו, על הסובבים אותו. הדרך להגיע לאוויר הנח והזך היא על ידי נתינת צדקה לצדיק, בזה מתרבה כוח האהבה והחיבור שבין בני האדם. ואז, דברי המשנה למלך, שהם בעצם דברי המלך, מגיעים לנשמה היהודית. רבי נתן מביא בליקוטי הלכות (סימני בהמה וחיה טהורה, ד) שכאשר הצדיק בעולם, הוא משרה סביבו אוויר נח וזך. הצדיק, כל מהותו היא בעצם אהבה עצומה לטוב שבכל יהודי. ואחרי פטירתו והסתלקותו של הצדיק, שאז

נשמתו מאירה בכפל כפליים, הוא מזכך את האוויר הזך והנח בכל העולם, בעיקר היכן שנמצא גופו הקדוש, שם שורה 'דשימו' של נשמתו. ושם, בציונו הקדוש, הרבה יותר קל לקבל את הדעת הזו שהשם יתברך מתפאר בכל יהודי, והטוב, מתעורר לזכור את מעלתו. לכן, כשנותנים צדקה בציונו הקדוש, אזי יש סגולה שדיבוריו יכנסו באוזניו, כמבואר בדברי רבי נתן.

כעת, שזכינו והתאספנו, ביום גינוסאי דמלכא, ביום שהמלך מתפאר בתפארת בכל המעשים הטובים של עם ישראל, זה הזמן שבו האוויר נח וזך, עכשיו ניתן לקבל אהבה ויראה ע"י הצדיק.

כמה אנחנו צריכים להישמר מאוד, לראות רק את הטוב וההתפארות בכל אחד המגיע לקיבוץ. בעיקר למנוע ח"ו הרגשה של התנשאות או גאות.

גם אם ראיתי איזה חיסרון ביהודי, נלמד מדרכי הצדיק שכתב (תנינא פ"ב) שמשה רבנו היה מקשר את עצמו עם הפחות שבישראל, כל שכן אנחנו הפחותים, שוודאי לא נחפש לראות חיסרון בשני, אלא נבין שאם אני רואה חיסרון בשני, אין זה אלא שהחיסרון הוא בי.

ואז, כשבן אדם נותן לעצמו לשאוב ולחיות עם האוויר הנח והזך, יזכה שיתעורר הטוב שבו. הטוב שבו יתעורר לחיים ויתחיל באמת להתחזק ולרחם על עצמו ולהגיע למצב שבו הטוב באמת ישפיע ויהיה חלק מהיהודי.

נסיים במעשה אמיתי. סיפר אברך חשוב, שאחר שהבין את המעלה של להיות הרבה ליד ציונו של רבנו הק', וגם כשכבר נגמרו הדיבורים של ההתבודדות, אז הוא פשוט חזר וחזר עשרות פעמים על התפילה שאחר התיקון הכללי. תפילה על טהרת המחשבה, תפילה לחדש את הימים שעברו בחושך, תפילה שבאור עולם ימשיך לנו צינור של תשובה משרש המקום שממנו נשרה נשמתנו.

ובאמת מאותה שנה הוא זכה לטהרת המחשבה מיוחדת.

יהי רצון שנזכה לנצל את המעלה הנוראה שאנחנו באוויר נח וזך, נרבה תפילה ותחנונים שתתגלה תפארת ישראל, כמו שנאמר "ישראל אשר בך אתפאר", אמן.

דברי הכנה נבלאים למתקבצים בראש השנה אצל רביז"ל

וזעקות ושוועות וכיו"ב. (וצריך
באמת לראות ולנצל את
הזמן מתחילת סליחות של
ראש השנה, לומר אותם
בהתקבצות, כמקובל
מרבנו ז"ל, וכן בעניין
ההשתטחות
בראש השנה,
להשקיע
בזה כוחות
אדירים.

וגם
בעניין
לצדיק

צדקה
לעזור כפי יכולתו להפצת אורו של רבינו
ז"ל, והן בעניין התפילות וקבלת תשובה
אמיתית, לתקן כל העוונות לבוא נקי
ומצוחצח לראש השנה).

ב. להתקבץ ביחד בראש השנה ולהתפלל
בקיבוץ אחד כל אנ"ש. שעל זה אמר רבנו
ז"ל: אם תתקבצו יחד באהבה ואחוהה,
אזי ארד מהיכל קן ציפור (היכל משיח)
להתפלל עמכם. והנה ברוך השם, זכינו
בדורות האחרונים, שבאים אלפים ורבבות
לציון לאומן, וכל המניינים באומן כולם
הם בהתקבצות אחת באומן.

אמנם מה שנצרך הוא לאהוב כאו"א
מאנ"ש שמגיע, לדון כל אחד לכף זכות
ולעזור לו, וכך נתחבר כולנו באהבת
חברים אמיתית ואז בזכות זה נזכה
להמשיך את רביז"ל ממש כבחיים חיותו,
וכל התפילות יעלו לרצון ונזכה בעזה"י
לגאולה הפרטית והכללית אכי"ר

בתמונה: שירה וזמרה מתוך אחדות בדרך לאומן

נשאת חתומה וסתומה, וכולנו נוסעים
מתוך אמונה זכה וטהורה, בכוחו של
אותו צדיק רחמן.

וידוע כי רבי אברהם בן רבי נחמן זצ"ל,
גילה לנו שלושה הלכות ברורות, ואחת
מהן היא להיות אצל רבנו ז"ל בכל ראש
השנה. ועל כך היו חסידי ברסלב בכל
הדורות משברים מניעות עצומות, ובכל
שנה ושנה נעשית מניעה חדשה כדי לבוא
אצל רבנו ז"ל. אך כל המניעות הן רק כדי
להגביר את החשק והכיסופים, ולהוסיף
בתפילות.

והנה, בעניין ראש השנה יש שני עניינים:
א. לבוא בערב ראש השנה לציון רבנו ז"ל
ולעשות שם וידוי דברים, ולהשתטח על
קברו בהתקשרות לצדיק ושאר עניינים
הקשורים לזה, כמו התפילות והתחנונים,

רבנו ז"ל אמר: "כל העניין שלי זה
ראש השנה". וכן אמר "כל
העניין שלי הוא תפילה".
כידוע, אנ"ש היו מקשרים
זאת, שראש השנה
ותפילה הם דבר אחד,
כי שניהם נועדו
לעלות ולהקים את
המלכות-השכינה
הקדושה.
והנה, רבנו
ז"ל לא גילה
ממש מהו
סוד ראש
השנה
והעניין

לבוא אצלו
דווקא. למרות שיש תורות רבות בליקוטי
מוהר"ן המדברות על כך שראש השנה
הוא שורש של כל השנה, וכל אחד בא
עם צמצומיו שלו אצל הצדיק האמת,
והצדיק האמת מלקט את כל הנקודות
של כל אחד ואחד ומברר ומתקן ניצוצות
קדושות ונשמות. ובמקום אחר כתב רבנו
ז"ל שבראש השנה מתקבצים שלושה
ראשים: שהם ראש השנה, והרבי שהוא
ר'אש ב'ני ישראל, והראש של כל אחד
ואחד.

ועוד כתב רבנו ז"ל שבראש השנה "הכל
אתבריר במחשבה העליונה", וצריך לבוא
אצל הצדיק כדי לטהר מחשבתו, ואז
ממילא נמתק כל הדינים מעליו. וגם
הצדיק דן כל אחד ואחד לכף זכות, ועל
ידי שבא אצל הצדיק, נכלל בכף זכות
של הצדיק, וגם הוא דן את השני לכף
זכות. ועל ידי זה, כל המעביר על מידותיו,
מעבירים לו על כל פשעיו. ועדיין אחר כל
הגילויים הנוראים הללו, עדיין הנסיעה

לומדים נבחנים ומקבלים!!!

המוני

לאחר ההיענות האדירה והצימאון הגדול של מאות בחורי הישיבות הקדושות בעשיית המבחנים הממוחשבים בספר הק שיחות הר"ן הננו להזמין גם אותך, בחור יקר, להיבחן ולקבל!
שימו לב! גובה המלגות מתעדכן ועומד כעת ע"ס -

לבחורי יש"ק:

70 ₪
לחודש

(15 ₪ לכל מבחן מעל 80%
 ו-10 ₪ לנבחן כל החודש ברצף)

לבחורי יש"ג:

90 ₪
לחודש

(20 ₪ לכל מבחן מעל 80%
 ו-10 ₪ לנבחן כל החודש ברצף)

לומדים « את השיחות הנלמדות מידי שבוע (לפי ההספק המעודכן אחת לשבוע בקו אגדלך 02-3137556 שלוחה 6)

עושים « את המבחן

צוברים « מלגות חודשיות

זינתן לעשותם בכל עמדות 'עדרים פלוס'

המבחנים האמריקאים עולים מדי שבוע ביום ראשון וערוכים בצורה קלה ופשוטה

בחור יקר, בן עליה!

נצל את ההזדמנות המיוחדת

וקנה לך בקיאות וידע רב בעצותיו הקדושות של רבי נחמן מברסלב זיע"א

הרה"ג ר' יצחק יוסף שליטי"א רב קהילת שערי רחמים ונכדו חביבו של מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל דרכי התשובה עפ"י מעשה מאבדת בת מלך

מתמיד, מבין גמ' ונהנה, מתבודד כל יום. ובסופו של דבר מה שהצליח להוציאה היה רק ע"י שלא התייאש ורצה להוציאה על אף כל המניעות שאמרו לו שאין לו סיכוי. וגם אז לא מסופר איך הוציאה, ופירשו אנ"ש שאכן אין דרך מסוימת להוציאה, ולכל אחד יש את הדרך שלו.³ אבל הדרך הכללית לכולם היא לבקש ולחפש ולהשתוקק להוציאה ולא להתייאש. כי זה היה הנסיון האחרון שבזכותו מצאה.

היסוד הנלמד מהמעשה הוא, שעצם החיפוש איך לשוב הוא העבודה בחודש אלול, כי הבקשה אינה רק כאמצעי להגיע ליעד, אלא היא היעד בעצמו.

ומובן מכל זה שהדרך לתשובה היא פשוט לשבת כל יום ולדבר עם הקב"ה ולהתחנן אליו בכל לב: "אני רוצה לשוב ולא יודע איך, תדריך אותי איך עושים זאת". ואם המצב יותר בעייתי שגם לא מרגישים כל כך רצון לשוב, גם על זה יש לדבר עם הש"י: "אני יודע שהדרך להוציאה רק ע"י השתוקקות וקיסופין, ואם אין לי גם את זה, אז מה אעשה. אנא בורא עולם רחם עלי ותן לי כיסופים ורצונות, שארצה ואחשוק להוציאה".

וכן יסד הרב הקדוש רבי אלימלך מליז'נסק (צעטל קטן) נוסח בקשה: "שנשתוקק תמיד אליך יותר ויותר, וממדרגה למדרגה תעלינו, שנוכה לבא למעלת אבותינו"

וראה עוד בספר "דרך המלך" (פרשת בשלח לאדמו"ר בעל "חובת התלמידים") "למשל אם באה לו התעוררות של יראה ואהבה, אף אם קלושה היא התעוררותו - יתעורר וידבר: רבש"ע משתוקק אני אליך וממעמקי המצולות שאני נמצא בעניני הגוף והנפש, לבי ובשרי משתוקקים אליך שתעלני תטהרני ותקרבני אליך".⁴

וזהו שכתבו הקדמונים (הובא בח"א קלח א) שימים אלו ימי רצון. ויש לפרש דהיינו ימים שבהם יש לרצות

יש אנשים שכאשר מגיע חודש 'אלול' קשה להם להיות בשמחה. והסיבה לזה כי למדו הרבה על חשיבות התשובה וגודל חיובה, אבל מרגישים יאוש. ולא בגלל חוסר אמונה ח"ו בכח התשובה, אלא שזו ההרגשה האישית שאין מספיק יכולת או רצון לשנות את המעשים שבהם אני טעון שיפור, וכך יש נטיה לעצבות בחודש אלול.

ובאמת שההרגשה הזאת ידועה ומוכרת, וכמו שכותב רבי נתן בליקו"ה (אונאה ה"ג אות א) שבה תלוי כל עבודת האדם והתקרבותו להש"י, שלא יכול בדעתו. וזו עיקר הצלחת הצדיקים שלא נפלו בדעתם.

והרבה צעירים נבוכים בענין זה בעצמו, איך לגשת נכון לחודש אלול, מה עושים בשעה שהמציאות מוכיחה את ההיפך, ומרוב שאין תוצאות ומסולל ברור, ההרגשה היא של דכדוך ויאוש.

אבל האמת היא שאדרבה זה כל הענין, שאין תכנית מסודרת של תשובה שהעושה כך וכך וזכה בדין. אין ספר מסוים שמדריך בדיוק איך זוכים לתשובה. בשפה של היום: אין 'וויז' בדרך לתשובה. וכי"ב כתב הגרעק"א (אגרות סופרים אגרת ט) 'עה"פ הנותן בים דרך, ובמים עזים נתיבה' (שהאריז"ל רמז בפסוק זה את עבודת חודש אלול. כמובא גם בליקו"מ תורה ו:)' 'רבים עברו ים באניות, ועוד רבים יעברו, אעפ"כ לא נתנו לים דרך, ולמים נתיבה. ואיש הרך לבב לא יאבה לעבור בים". היינו שאף אניה לא כבשה דרך מסוימת עבור הרבים, וכל הרוצה להפליג בים חייב לסלול לעצמו דרך חדשה כדי להגיע אל יעדו.

ואכן כך רואים אצל בת המלך בסיפורי מעשיות מעשה א' (שחשוב לקרותו כדי לזכות להרהור תשובה, כמו שאמר רביה"ק שכל השומעה יזכה להרהור תשובה) שהשני למלכות מחפש ומחפש ולא ברור לו היכן למצוא אותה. וכשמצאה במבצר של ה'לא טוב' לימדה אותו הבת מלך שהדרך להוציאה הוא רק ע"י געגועים וכיסופים, חשק ורצון לזה. ואמנם יש איזו עבודה מעשית קטנה של שבירת תאוות אכילה

רבש"ע: אני רוצה לשוב ולא יודע איך, אנא תדריך אותי איך עושים זאת!

או שינה למשך מעת לעת שהטילה על המשנה למלך לעשות ביום האחרון (שהיה זה המכה בפטיש של העבודה,¹ אך גם כשנכשל ולא זכה להתגבר על עצמו,² הוצרך להמשיך בעבודתו, ולהשתוקק עוד ועוד ולא להתייאש. וגם כששוב נפל ושתה יין ונרדם לשנים רבות, הוצרך להמשיך לחפש ולחפש. וכשמצא את האיש הענק שייאש אותו לגמרי ואמר ששטות אמרו לו ואין דבר כזה בעולם הר של זהב ומבצר של מרגליות, הוא לא התייאש ולא הסכים לקבל את הטענה שאין סיכוי להיות צדיק, שומר ענינים,

ואיך נדע מה השער שלי. ופירש רביה"ק שזה ע"י אמירת תהילים. כמ"ש 'נאום הגבר הוקם על, ונעים זמירות ישראל'. שהקים עולה של תשובה ע"י התהילים שחיבר. ולכן אי אפשר להדריך בצורה מדויקת כל אחד מה עליו לעשות כדי לשוב להש"י. יש קוים כלליים של תורה תפילה ומעשים טובים (בין אדם לחברו). אבל בפרטות מה לעשות אין הדרכה מדויקת. וכתב לקט רשימות (ווכטפויגל אלול עמ' ה') שאלו את המשגיח על דרך העבודה לאלול? ואמר איני יודע! רק קבלה בידו מכל רבותי, שכל מי שעובד ומתאמץ ומזיע ולא נצטר, סוף סוף יגיע למשהו. ואין שום יחסנים. וכל מהותו של האדם נקבע לפי מה שהוא מתייגע ומזיע שלא בעבודת יצרנו. ומי שלא עובד ומתייגע אין לו כלום. והיה אומר 'טיפה של זיעה לא הולכת לאבוד'...

1. וכפי הנראה בב' הפעמים שנכשל היה בדרך להוציאה ממקום הלא טוב, כלומר שהספיק להתענות ולהיות ער בלילה וחלק חשוב מהיום. ולא מיד בבוקר הלך להוציאה. ולכן גם בפעם השניה הקילה עליו את העבודה כי אכן פעל ע"י מעשיו של השנה הראשונה.
2. ואמרה לו הבת מלך שביום האחרון יש קושי מיוחד כי זה שעת הגמר. ובשעה זו שהיציאה"ר יודע שזה הגמר והאדם אינו יודע מכך, מתגבר היציאה"ר ביותר. כמ"ש ליקו"מ תורה כה' אות ב', ובסוד"ה מבואר, ובח"ב תורה מח'.
3. כי כתב ליקו"מ ח"ב עג' מט' שערי תשובה, וכל אחד שייך לשער המסוים שלו.

ולכסוף להשי". וכ"כ בליקו"ה (ערב ה"ג אות לה), וז"ל: "בימי אלול צריך להתגבר ביותר להמשיך על עצמו רצונות חזקים וכיסופין גדולים לה' יתברך". וכעין זה מצינו גם בעניינו של יום הכיפורים, דאיתא בליקו"מ (קטע) שענין היום הוא לשעבד את הרצונות שלנו להשי".

אך יש לדייק, שלא מספיק לרצות ולהתגעגע להוציאה, כי באותה חבילה שקיבל 'הוראות הוצאה' קיבל גם הדרכה 'להתענות ולא לישון מעל"ע'. כלומר צריך גם לעשות משהו לעובדא למעשה, ולא להשאיר את הרצון עקר. וכן בפעם השניה נתנה לו הוראה לא לישון ביום האחרון. וגם בפעם השלישית שחיפש אחריה בהר של זהב ומבצר של מרגליות, היה צריך הרבה ללכת ולחפש ולא הסתפק להשאר במקומו ולהתגעגע. וכשלקחתו הרוח אל הר של זהב הוצרך לשחד את השומרים בכניסה ולשלם עבור מזונות. וצריך היה לשום שכל וחכמה להוציאה. ואף שלא הצליח להתענות כל היום, סו"ס התענה חלק מהיום, וכן בשנה שאחריה לא ישן כל הלילה, כך שעשה משהו עם הרצון.

את היסוד הזה כתב הרמב"ן (הובאו דבריו גם בספה"ק קדושת לוי, דרוש לשבועות (ו"ז): "הרמב"ן⁵ פירש על פסוק 'מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ' ופירוש כשמגיע לאדם איזה התעוררות של יראה ואהבה להבורא ב"ה אזי תיכף ומיד יראה לעשות לה כלי. היינו שיעשה תיכף איזה מצוה דהיינו שיתן צדקה או ישב תיכף ללמוד וכדומה. כי ידוע שהתעוררות הבאה אל האדם בפתע פתאום הוא אור הנשפע עליו מלמעלה, ונקרא בח' נשמה אזי צריך האדם להלבישה בגוף בכדי שיהיה לה חיזוק ובסיס שלא יהיה מוטה ח"ו כידוע למביני מדע. וזה פירוש הפסוק 'מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ' כי חפץ הוא מלשון כלי דהיינו התעוררות ההוא שבא אל האדם צריך תיכף ומיד כלי, וזהו עד שתחפץ". וכעין זה רואים בדברי רבנו (שיחות הר"ן נח), ובספר ליקו"ה (אישות ה"ד אות י"ד) שצריך שיסאף רשימו מהתעוררות הלב.

ונראה שההגדרה כאן היא שהרצון הטוב שהשי חפץ בו הוא רצון פעיל, שעושה מהרצון משהו שביכולתו לעשות, אבל רצון עקר - שאינו פועל על ידו גם מה שיכול לעשות, אין לו ערך. כי אין באמת רצון אלא חלום. וכמו שמובן לכל אחד שמי שאומר שרוצה להיות תלמיד חכם אבל בלי להתאמץ עבור זה, שאין זה רצון אלא 'חלום' שמאחל לעצמו להגשים אותו ללא מאמץ.

וכיו"ב רואים גם במעשה מבערגער ועני (סיפורי מעשיות מעשה י), שבכדי למצוא את בת הקיסר הוצרך בן הבערגער לחפש את המפה בתוך האילנות ולא להתייאש, כי אחר שהתייאש בתחילה והחליט לבלות ימיו שם, היה באמת נשאר שם לעולם. וכן כשהתייאש מעט ונתן את הסימנים למלך אחד ע"מ לקבל מעות שזה ממש יאוש גמור, הוא זרק אותו למאתיים פרסאות, והיה זה צער עצום עבורו. וכשתן למלך אחר שזהו שוב יאוש מעצמו, נזרק לעוד מאתיים פרסאות. שהרי כשניסה לתת את המפה למלך אחר שיקח אותה, מה חשב לעצמו, ולמה עשה כן? כי היה סבור שאז יהיה לו טוב זמני מהכסף, והכל התחיל מפני שהיה סבור שהיא בלאו הכי כבר לא תהיה שלו, והתייאש ממנה. אבל הבין שטעה, כי באמת אסור לו לוותר על בת המלך, ובכל פעם שוויתר ראה מיד שהפסיד.

הכלל שניתן ללמוד מכאן, כי מי שיש לפניו שאיפה לדבר שבקדושה, מוכרח להיות עקבי ובשום אופן לא לוותר, מהוויתור העצמי יוצא רק הפסד. עליו להמשיך שוב ושוב כדי למצוא את בת הקיסר.

ובואו חשבון: אילו היה בא בעצמו מתחילה, הרי היתה מאמינה לו ומשתדכת עמו. ואף אחר שבא הראשון ונתן סימנים, אילו היה הוא הולך אליה ונותן סימנים יותר מדויקים - הייתה מאמינה לו כמ"ש שנטה דעתה שאכן השני הוא בן גילה, כיון שנתן סימנים יותר מדויקים. ונמצא שהוא גרם לעצמו שלא תאמין לו שזה הוא, ותבקש את כתב ידה המקורי. נמצא שהיאוש מרחיק את האדם מהיעד.

ובכל זאת על אף היאוש שהיה לו, לא התייאש לגמרי, שהרי המשיך לחפש את המפה כל יום בג' אילנות אחרים, והיה חוזר עם עיניים בוכיות כלומר שהיה בלב נשבר וגעגועים למצוא את המפה, לכן הצליח לבסוף למצאה ע"י בת הקיסר בעצמה. ואמנם הנסיון של היאוש מגיע שוב שכשמצא בסוף את המפה ושמה מאד עד שהתעלף, שוב היצה"ר מנסה להפילו ולשכנעו שאין לו מה לעשות כבר עם המפה הזו, כי מן הסתם כבר נמצאת אצל מלך אחר. ומסר את המפה לבת הקיסר כי חשב שכבר אין מה לעשות בה. אך אחר כ"כ הרבה שנים של נסיונות לא להתייאש, עוזרת לו בת הקיסר בעצמה ומשכנעת אותו לבוא עמה אל בת הקיסר. ושידלה אותו שאכן ימצא אותה בודאי רק שימשיך לחפש. יקח זמן אבל זה יגיע. וכמ"ש ר' נחמן מטשרין (שם, ברמזי המעשיות) וז"ל: מזה מובן לכל אדם איך שאסור לייאש עצמו, רק לחפש אחר הקדושה בכל עת. ואפילו אם נדמה לו שכפי

מה שידוע בנפשו נגעי לבבו ומכאוביו רחוק מאד שישגי את הקדושה, אעפ"כ הוא יעשה את שלו. ויחפש אחריה בכל כוחו. ואפילו אם נדמה לו שגם אחר החיפוש זה כמה שנים ולא מצא עדיין שום מדרגת הקדושה כלל, אעפ"כ יחפש עוד. עד שאם האדם יהיה חזק בזה באמת, השי"ת ירחם עליו עד שכביכול היא בעצמה מוצאת את הכתב ומחזירתו אליו. עכ"ל. וע"ש באורך.

וזהו הייחוד השייך לחודש אלול אותו הביא רביה"ק (תורה ו' מרבינו האריז"ל שהוא ס"ג קס"א גימטריא שם 'דרך'. ולכונן הפסוק הנותן ב'ים' דרך - 'בים' - גימטריא ב"ן שזה המלכות, עבודתנו בעוה"ז). וביאר ליקו"מ (תורה ו' בסוף) שעי"ש שמתחזק שיש לו תקוה זוכה להמשיך קדושה משם הקדוש הוי' במילוי ס"ג. וזוהי העבודה שלא להתייאש ע"פ מה שנתבאר בספרו"מ מעשה י'. והשם השני - קס"א שזה הוי"ה במילוי ס"ג, מרמז על השאיפה והרצון 'אסק שמים' לרצות להתעלות עוד ועוד. וכמ"ש במעשה א' שזה הדרך להוציאה.

נמצא שזהו הסיכום של עבודת ה' באלול, ובעצם בכל השנה. להמשיך לחפש ולבקש את השכינה. או לחפש ולבקש את הרצון לחפש, ולהגדיל את הרצון עוד ועוד. שיהיה חזק ותקיף. וכמ"ש שיה"ר"ן נא' - שיש הרבה רמות של רצונות. וביזה אדם נבחן. ולזה צריך ללמוד מוסר כדי לעורר את הרצון שכדאי לו לעשות תשובה⁶, כי אדם לא עושה דברים שלא מקבל מהם תועלת. כמ"ש הרמב"ם בפירוש המשניות. וכן לפחות להשתדל לומר "ליקוטי תפילות - לפי נושאים" - ערך תשובה. שעצם הבקשה והדיבור ע"ז מעורר את הלב לעשות תשובה אף שאיננו יודעים עדיין איך והיכן. אבל לפחות נגיע אל הרצון לשוב. אך לא להשאיר את הרצון עקר אלא לקחת מעשה קטנטן שיפעל למען כבוד שמו ית' לתשובה.

יזכנו השי"ת לרצות ולכסוף ולהגיע בפועל (כמ"ש ליקו"מ סוף תורה סו') לא להסתפק ברצון, אלא לרצות באמת לעשות, ולא להפסיק לרצות חזק, כי כל המניעות הם כדי להגדיל את הרצון, עד שיוכה בפועל. ולא להתייאש לעולם להגיע לכל דבר יקר שבקדושה.

4. וכתב המבי"ט בספר בית אלוקים (תשובה פט"ו) ומי שנשתקע ונטבע בעבירות, הוא קשה לשוב בשני הענינים, (1) במיעוט החשק, (2) ורוב טורח הדרך ויגיעת שובו אל הדרך הישר אשר נטה ממנה. ועל הענינים האלה הצריכים עזר אלהי אמר דוד ע"ה: על מי שרבו פשעיו ונתן אל לבו לשוב, ואין לו החשק הצריך, וגם קשה עליו לטרוח מה שצריך לשוב בתשובה שלמה. אמר: לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי. כנגד החשק והרצון הנמשך מהלב אמר לב טהור ברא לי אלהים, וכנגד הטורח אמר ורוח נכון חדש בקרבי. כי הרוח הנכון הוא לסבול הטורח והעמל הצריך לתשובה, שיהיה נכון רוחו ולא יתמוטט מלהגיע אל מחוץ חפצו. עכ"ל. נמצא שהחוטא אין לו חשק לשוב, וצריך תפילה להשי"ת שיתן לו חשק לשוב. ואח"ז גם את הכח לטרוח ולעמול בעבודת התשובה, אבל תחילה זה החשק.

5. בספר האמונה והבטחון פי"ט על הפסוק לא תשא שם ה' וגו', עמ' תיט'. והאריך ביסוד זה בספר דרך חוקי ח"א סי' כה'. וכן הובאו דבריו בספר הכשרת האברכים (עמ' מה' מבעל חובת התלמידים), ובספר כדת נפש משיבת עמ' קיג' קיד'. וכ"כ בספר דעת תורה למהרש"ם (הקדמה לחלק ה' באות ח').

6. ואכן בזה נבין למה השקיעו בעלי המוסר כ"כ הרבה שעות ללימוד מוסר. כי המוסר מעורר את הלב לרצות. ולא שבלי זה אינו רוצה כלל אבל זה מבעיר את ליבו לרצון חזק להתקרב להשי"ת. וזה גורם להשתוקקות חזקה לתקן את הכעס ויר"ש, את הכוונה בתפילה, ואת שמירת העינים. את שקידת התורה ואת שמירת הלשון וכי' כו'.

לאחר פעילות ממושכת ומשגשגת בקו אגדלך, פנינו למנהל הקו המסור הר"ר משה יעקב רז הי"ו, והנחנו לפניו מספר שאלות מהותיות. על המטרה, האתגרים, ורמת התפוצה הבלתי נתפסת

◆ **יפוצו מעיינותיך חוצה** ◆

מן הסתם, הפעלת הקו לוקחת ממך הרבה זמן וכה, מתי יש לך זמן לזה, ומאיפה הכוחות?

אני מעריך שלמאזינים אין מושג כמה טרחות ויגיעות יש לי ולמזכירות (מדובר בהפעלה שקטה מאחורי הקלעים, ובאמת מגיע גם להם יש"כ עצום) כדי להפעיל קו תוכן איכותי וברמה גבוהה של שיעורים ושיחות. מאחורי כל ראיון שתשמעו בקו, עומדות שעות!! של השקעה. תיאומים חוזרים ונשנים עם המראייין, לפני כן מתקיימות מחשבות וניסיונות כפולים ומכופלים להשיג את הטלפון שלו ולהבין את סדר יומו. בפרט כאשר מדובר במראייין שמעולם לא התראייין שאז צריך גם לשכנע אותו במעלת העניין וכו'. ומי מדבר על עוגמת הנפש, כאשר לאחר ראיון ארוך ומרתק, נמחקת כל ההקלטה, בגין טעות אנוש (כבר ככמה וכמה פעמים). ההשקעה היא עצומה, אבל הדחף הפנימי להמשיך הלאה עושה את שלו.

תמיד עולה לי המשפט במס' אבות: "ואם לא עכשיו, אימתי" ובפרט

וגדולי בני עדות המזרח כגון שיעוריו של הגר"י יוסף שליט"א הנמסרים בכל מוצ"ש, וכן שיעורים מפי חכמי הדורות זצ"ל. כמו כן, בכל הילולא של גדולי חכמי עדות המזרח אנו מעלים ראיונות מרתקים על הקשר שלהם עם רביה"ק. זהו מדור ייחודי שצובר שעות רבות של ההאזנה.

האם ישנם מטרות נוספות לקו אגדלך?

האמת היא שכן, ב"ה ארגון אגדלך הולך ומתרחב לעשרות סוגי פעילויות מבורכות במשך כל השנה. כמו חבורות שבועיות לאברכים ובחורים - חבורות שבס"ד מתרחבות לעוד ערים וישיבות נוספות, כנסים מושקעים לנשות המתקרבים - לפני כל מועד וחג, מבחנים שבועיים בספר שיחות הר"ן עם מלגות מכובדות, פרויקט שידוכים ארצי לבחורים מתקרבים, חלוקת קמחא דפסחא לאברכי החבורות, ואחרון חביב המתחם הנפלא באומן ועוד היד נטויה. לכן הקמנו קו מסועף שיהווה בעצם כשופר מרכזי של הארגון, בו נעדכן את כל מה שצריך. ככה מאות המאזינים מעודכנים בזמן אמת בכלל הפעילויות והאירועים.

יש הרבה קווי תוכן נפלאים בתוך בציבור החרדי בכלל ובתוך ברסלב בפרט, מדוע הרגשתם צורך לפתוח קו נוסף?

ראשית כל, אני רוצה להזכיר את מה שכבר ידוע לכולם: אנחנו נמצאים בדור עם צימאון אדיר לשמוע את דבר ה'. ככל שאנו מתקרבים לפעמי הגאולה, כך מתרבים האנשים שמבקשים ומשתוקקים לחזות בנועם ה' עוד ועוד ולבקר בהיכלו.

ב"ה לכל קו יש את הייחודיות שלו וכל אחד בשמו הטוב יבורך, אך עדין היה חסר קו שיאגד בתוכו את רבני ברסלב מבני עדות המזרח, ויביא לכלל ציבור המתקרבים - אברכים ובני הישיבות את תורתו ועצותיו של רבינו, בשפה המוכרת להם ובסגנון הקרוב לליבם. לשם כך הוקם הקו. כהיום הזה, יש בקו עשרות שיעורים שבועיים, הנמסרים במתק שפתיים ע"י רבנים ומשפיעים, מתוך מסירות ואמונה גדולה במטרה.

דרך אגב, בנוסף לכל השיעורים בתורת רבינו הק', עולים מידי שבוע שיעורים ושיחות מכלל חכמי

מודעה חדשה
שהתפרסמה
במהלך
השנה
במאות
עותקים!

שהתגובות החמות מהמאזינים (בשלוחה 7) הרבים מעמיקות בי את ההבנה על חשיבות קיום הקו.

ב"ה זיכני השי"ת ללמוד בכלל יום שלם וגם בכלל ערב. ולכן לפני שלקחתי על עצמי את הפעלת הקו, קיבלתי ע"ע שבשעות ה'סדרים' הפלאפון שלי יהיה בתוך קופסא בצד, על מצב 'שקט' (כך מקובל בכלל שלי). אני מרגיש שזה נותן לי את הסיעתא דשמיא להכל. את הראיונות וההקלטות אני עורך בשעות בין הסדרים ובעיקר בשעות הלילה.

פעם אף מישהו שאל אותי בכנות האם הקו לא בא לך על חשבון לימוד התורה?

עביתי לו שאני לא מבין כל כך את השאלה. כל ההתעסקות עם הקו, נחשבת ללימוד תורה, גם בשבילי וגם עבור כלל המאזינים. חוץ מהעיסוק עם דברי תורה, אגלה לכם בגילוי לב: הקו הזה קירב אותי לרביה"ק באופן שאין לשער. אני באופן אישי חייב הכרת הטוב עצומה לקו אנדלך.

האם אתה מקבל הערות או הארות ממאזינים?

הערות יש ב"ה לעיתים רחוקות מאוד, ובעיקר בעניינים טכניים, כגון פספוס פינה קבועה וכדו'. אני מאוד שמח מכך.

אך תגובות כלליות יש כמעט כל יום. אברכים או בחורים משאירים הודעות בלי סוף בשלוחה 7 על שהם נהנו משיחה של רב פלוני וכדו'.

הנה, תגובה ספונטנית שהגיעה אליי לאחרונה. במהלך כנס איחוד

נרתמה אחת מנשות האברכים תחי', ובמסירות נפש ותבונה רבה מפעילה קו נפרד, עמוס בתוכן עשיר ומרתק, בנושאים ייחודיים המותאמים למאזינות החשובות. לקראת ר"ה עלו ראיונות רבים עם נשים שונות, המספרות מנקודת מבטם האישית, על השינוי המיוחד שנעשה אצלם בעקבות ההתקרבות לרבינו, ובעיקר על הזכות הגדולה וההשתתפות שלהן סביב הנסיעה של ראש המשפחה לאומן בימי ר"ה.

לסיום אני מייחל שבאמת נזכה לעשות רצון ה' ונמשיך לקרב עוד ועוד יהודים להשי"ת ובזכה לגאולה השלימה בקרוב ממש ולברכת "ומלאה הארץ דעה אתה". אשרינו שזכינו.

חבורות הבחורים. שוחח אחד ממנהלי הארגון עם בחור מאחת הישיבות המוכרות, ותוך כדי שיחה פלט לו הבחור: הקשר היחיד שלי עם רביה"ק כבר שנה שלימה! הוא רק דרך "קו אנדלך" (אין לו בישיבה ספרי ברסלב, וכן אין בנמצא חברים לדעה בתוך הישיבה). זה חיזק אותנו מאוד.

לאחרונה, נפתח ג"כ קו אנדלך לנשים. מה תוכלו לספר עליו?

ב"ה מאז שנפתח ארגון אנדלך, יש יותר ויותר אברכים ספרדים מקורבים לרביה"ק, וממילא אך מתבקש היה לפתוח קו ייעודי עבור הנשים הצדקניות. לשם כך

"רק אתם תחזיקו עצמכם יחד
אז תהיו אנשים כשרים"

אברך יקר!

הנך מוזמן באופן אישי להצטרף לחבורות הקיימות ברחבי ארה"ק, לחזק ולהתחזק מידי שבועיים עם בני החבורה בעיר מגורך - המתקרבים לאורו של מוהר"ן זיע"א להלן שמות ראשי החבורה ליצירת קשר

055-668-7018	הר"ר יהודה ישראלי הי"ו	ירושלים
053-310-2449	הר"ר דוד צבי לוי הי"ו	ביתר עילית
052-714-5402	הר"ר מיכאל זנוורי הי"ו	מודיעין עילית
054-842-1293	הר"ר יצחק אנקאוה הי"ו	בית שמש
052-7182-678	הר"ר משה יעקב רז הי"ו	צפת
054-848-1561	הר"ר אהרן כהן הי"ו	בני ברק
052-766-4661	הר"ר שלומי חי הי"ו	הר יונה
052-717-5744	הר"ר אליהו דוד לוי הי"ו	עמנואל
052-764-8985	הר"ר אברהם מעברי הי"ו	אלעד
052-763-4834	הר"ר משה נתן לוי הי"ו	גבעת שאול
053-311-2823	הר"ר מיכאל רחמים הי"ו	רמת שלמה

לפתיחת חבורה חדשה באזור מגורך צור קשר עם הר"ר יוסף חיים אבאי הי"ו בפלא' 053-31-35-37-0

מערך השידוכים

מבית אגדלך

הננו להודיע לכלל משפחות האברכים הע"י כי ארגון אגדלך מפעיל מערך שידוכים ע"י שדכנית ותיקה ומנוסה העוסקת בהתאמת שידוכים לציבור בני התורה הספרדים המקורבים לאורו של מוהר"ן מברסלב זיע"א

לרישום ובירורים: 0527140321

אברך / בחור יקר! מבקש פנימיות? מחפש קרבת ה' מקומך איתנו!

ליצירת קשר והתחברות לחבורות בפריסה ארצית, פנה כבר היום לראשי מערך החבורות

לבחורים: הר"ר יוסף חיים אבאי שליט"א 0533135370

לאברכים: הר"ר יצחק אנקווה שליט"א 0548421293

ליצירת קשר עם מזכירות אגדלך: 052-714-0454

לקבלת העלון באימייל, יש לשלוח בקשה לכתובת: agadelha148@gmail.com

"ככל אשר תאווה בפשך לשאול"

'מתקרבים לרבינו'

פאנל מיוחד ומרתק

שאלות ותשובות בסוגיית ה"התקרבות לרבינו" -
כל מה שרצית לשאול ואף פעם לא העזת...

**יום ב'
דראש השנה**

**בשעה
15:30 בדיוק**

במתחם אגדלך

עם:

הרה"ג ר' עמי מזרחי שליט"א
מרבני העיר ביתר

הרה"ג ר' יוסף נחמן לוי שליט"א
מרבני ארגון אגדלך

הרה"ג ר' ישי מטלון שליט"א,
ראש חבורת אגדלך בבית שמש

כי ישראל הם עבש קרובים אל הקץ מאד, ויש עבשו לישראל געגועים גדולים וכסופין גדולים להשם יתברך,
אשר לא היתה כזאת בימי קדם, וכל אחד נכסף מאד להשם יתברך (ליקוטי מוהר"ן ב' עט)

אִם נִכְנָשׁוּ בּוֹ

עַד מִצַּד

נִקְשָׁרָה

/ נ. שחר /

אש ההתקשרות לרבינו שהובערה באמצע חורף
התשנ"ח הַנְדַר המרטיט שנאמר מול שני עדים בסמיכות
לציון הק' מפעל הפצה ענק ממדים שלא היה כמוהו
סיפור התקרבותו המופלא של הגה"ח ר' אליהו עטיה
שליט"א, מחבר סדרת הספרים "עוטה אור"

התורה מילה במילה, ואני מזהה מיד שמוזכרים שם הרבה יסודות מהאריז"ל.

התפלאתי מאוד. עד אז חשבתי שיש ספרי חסידות ויש כתבי האריז"ל, פתאום אני שומע מתוך ספר חסידי, מושגים כל כך עמוקים בקבלה שמתחברים אחד עם השני באופן מופלא ביותר. החלטתי שאני צריך בדחיפות לראות את הספר ליקוטי מוהר"ן מקרוב. בביתי, באחד המדפים בספרייה היה מונח ליקוטי מוהר"ן, אחרי נישואיי, מאן דהוא מכר לי אותו ומאז שכן כאבן שאין לה הופכין במעלה ספריית הקודש.

התפללנו ערבית של מוצ"ש, וכאשר חזרתי הביתה, מיד ניגשתי למלאכה. איתרתי את הספר, שלפתי אותו ומיד התחלתי ללמוד תורה א' חלק ראשון.

קראתי מספר שורות, עד שהגעתי למילים: "כי צריך האיש הישראלי להסתכל בשכל של כל דבר". לא הבנתי בכלל מה הכוונה, כיצד יש בכל דבר שכל? ובכלל איך שייך שכל בדומם, בחי, בצומח? כמובן שיש בהם חיות וכו', אבל שכל? איפה שמענו חידושים כאלה... היה קשה לי קצת. אבל אמרתי לעצמי: אולי הלימוד כאן הוא כמו במסכת יבמות, בשביל להבין מהי "זיקה", צריך קודם כל ללמוד חלק ניכר מהמסכת ואז הכל נהיה הרבה יותר מובן. כנראה שגם בליקוטי מוהר"ן זה ככה. אנסה ללמוד עוד, מי יודע, אולי לאט לאט יובנו הדברים.

כך עשיתי במשך תקופה, תוך פרק זמן לא ארוך עברתי על הספר מתחילה ועד סוף. פעם, פעמים, ולאט לאט, נפתחו לי כל מיני הרגשות נפלאות בתורות של רבינו. מתברר שהיהודי שקרב אותי בעקיפין לרבינו היה מור אבי בכבודו ובעצמו, מאחר שהכניס בי עמוק את השייכות לתורת הקבלה. כאשר שמעתי מושגים

יגאל רוזן שליט"א, הספקתי ללמוד ולקבל תורה גם מראש ישיבת 'קול יעקב' רבי יהודה עדס שליט"א, וכן אצל ראש ישיבת 'מאור התלמוד' רבי שמחה הכהן קוק זצ"ל.

בשנים הללו, ספגתי רבות את תורת הנגלה, כך שכבר בהיותי בגיל עשרים התחיל אבי להכניסני אל חדרי המלך פנימה, כלומר אל תוך שערי תורת הקבלה.

לאחר שהתחנתני הלימוד בתורת הקבלה העמיק עוד ועוד. למדתי הרבה את הספרים 'עץ חיים' ממרהר"ו, 'שער הכוונות' וסידור הרש"ש, שקעתי בהם ביתר עומק.

תורת החסידות לחוד ותורת הקבלה לחוד

לאחר שעברו למעלה מעשר שנים מנישואיי, הצרכנו לעבור דירה לשכונת הר נוף בירושלים. התמקמנו בשכונה החדשה, ולאחר תקופה קצרה - חבר הציע לי לבוא ולשמוע דיבורים מעניינים, "שלא תשמע במקומות אחרים". היה זה בבית הכנסת של ברסלב, שם דיברו בסעודה שלישית, הרה"ח ר' קלמן גולדשמידט ז"ל ולחילופין יבלדחט"א הרה"ח ר' משה ביננשטוק שליט"א.

ואכן כך עשיתי. אמרתי לעצמי, כדאי לקפוץ פעם אחת, אולי יהיה לי חיזוק מהדיבורים. היה זה בשבת חנוכה שנת תשנ"ח, לפני עשרים ושבע שנים. למדו אז את תורה ח' (ח"ב) "ראיתי מנורת זהב", ומי שלמד לפני הציבור היה ר' קלמן גולדשמידט ז"ל. בהתחלה הוא קרא את

את כתובת ביתו של הגה"ח ר' אליהו עטיה שליט"א לא קשה למצוא. "תגיעו לשכונת הר נוף" הדריכו אותנו המבנים "הכנסו לרחוב הקבלן, עצרו מול הבניין בו דר מרן הגרע"י זצוק"ל ומשם לכו בעקבות קופסאות הקרטונים".

טורים טורים של ספרים עומדים בצדי קירות הבניין. כאן בעצם נמצאת אחת ממערכות ההפצה הגדולות בארץ. מפיצים מגיעים, סופרים, בודקים ומעמיסים. זה בא וזה הולך. ובתווך בין עיסוקי הרבים מלבד מערך ההפצה - מסירת השיעורים בעיר ומחוצה לה, הכתיבה הרבה והחיים הפרטיים, נאות ר' אליהו לגולל בפני קוראי 'בחביבותא' את סיפור חייו.

לפני הכל, פותח ר' אליהו את השיחה, אני רוצה לומר שממש הופתעתי והתרגשתי. זיכתם אותי לפני קרוב לחודשיים להשתתף בכנס 'אגדלך' לכלל בחורי החבורות, הגעתי ולא האמנתי, יותר ממאה בחורים מקורבים יושבים סביב שלחנות ערוכים ושותים בצמא את דיבורי הדעת מרבינו. ממש מרגישים כבר את אור הגאולה.

חבר הציץ לי
לבוא ולשמוע
דיבורים
מעניינים,
"שלא תשמע
במקומות
אחרים"

אם ביקשתם לשמוע את השתלשלות העניינים, כיצד זכיתי להתקרב לאורו הצח של רבינו הקדוש, אצטרך תחילה לספר מעט על שנות נעוריי, וזאת כדי שנבין טוב יותר כיצד הש"ת חושב מחשבות לבל ידח ממנו נידח, וכיצד נעשים דברים בעולם כדי שיבואו כל נשמות ישראל אל תיקונם הנצחי.

ובכן, גדלתי במשפחה של תלמידי חכמים גדולים, משפחת עטיה המפורסמת מקהילת החאבלים שבסוריה. אבי שליט"א הינו תלמיד חכם ומקובל גדול, בקי בתורת האריז"ל באופן יוצא מן הכלל ואולי אחד האנשים הבקיאים והמעיינים ביותר בתורת הנסתר בדורנו.

חונכתי בדרך הישיבתית הרגילה, למדתי בישיבה המפורסמת "אור ישראל" אצל רבי

נואם בכינוס לאיחוד בחורי חבורות אגדלך - תמוז התשפ"ה

בליל ר"ה בחרתי להתפלל בהיכל הציון עצמו,

היכן שיש הרבה שמחה ורעש

את תורה ס', אמרתי את התפילה של רבי נתן עליה, וכאשר אני קורא את המילים של הרבי "ועל ידי זה נעשה פקידות עקרות שזה בחינת ר"ה שאז נפקדה שרה" הרגשתי מין קול בתוכי שדוחף אותי: "תיגש לציון ותידור נדר".

לידי עמד חברי הטוב, שהרבה מההתקרבות שלי לרבינו היא בזכותו, ועוד מכר נוסף שהכרתי משכונת הר נוף. אמרתי להם: "תשמעו, יש לי כעת התעוררות גדולה להבטיח משהו מסוים בציון, אני רוצה שאתם תהיו העדים שלי". הם הסתקרנו, ניסינו להתקרב מעט לציון אבל היה עומס גדול, לכן נעמדנו היכן שהתאפשר ופשוט נדרתי ואמרתי שאם נזכה בעזרת ה' להיפקד בבן, נקרא לו בשם 'ישראל נחמן'. 'ישראל' על שם הבעל שם טוב הק', ו'נחמן' על שם הרבי. לקראו נחמן לבד היה לי קצת קשה, לכן אמרתי שנקרא גם ישראל וגם נחמן.

"אתם סתם אומרים"

מה אומר ומה אדבר, חזרתי לארץ ותוך חודשים ספורים בלבד, התבשרנו בבשורות טובות, מבלי שנעשה אף השתדלות רפואית אחת. פשוט נס גמור.

חלפה שנה וב"ה בחודש תשרי נולד לנו בן בריא ושלם והתרגשות הייתה עצומה. הבנו שהרבי פעל עבורנו אצל השי"ת, נגד והפך הטבע. כאשר באנו לקבלת את תעודת השחרור מבית החולים, נכנסנו לאחת האחיות, שקיבלה את פנינו והחלה לעבור על כל התיק הרפואי. בדקה ובדקה ותוך כדי שאלה בפשטות, איזה תהליך רפואי עברנו, ענינו שלא עשינו דבר. היא התחילה להתעצבן: "אתם סתם אומרים,

לד. כמה שדרשנו ברופאים, בסגולות, ברכות מרבנים, היה נראה לנו שזהו, אפסה תקווה.

מתוך כל השברון לב סביב העניין הזה, פניתי אל אשתי ואמרתי לה: תראי, איך שאני שומע מאנשים, הרבה רואים ישועות גדולות בציון של רבי נחמן מברסלב. אולי ננסה גם אנחנו. הרי אנשים לא מספרים סתם, ניכרים דברי אמת, אני אסע לשם ואתפלל עלינו. אשתי שמעה והסכימה למרות הקושי.

ואכן כך היה, נסעתי בפעם הראשונה לאומן, וכבר לפני הנסיעה הלכתי הרבה עם תורה ס' בליקוטי מוהר"ן המדברת מעניין תקיעת שופר, וכן מעניין פקידת עקרות. התחברתי מאוד לתורה הזו כי היא מולבשת על דברי 'האדרא רבא קדישא' בוזהר הק'.

הגעתי לאומן. בליל ר"ה בחרתי להתפלל תפילת ערבית בהיכל הציון עצמו, היכן שיש יותר רעש ובלגן. שם, תוך כדי השמחה והתפילות, אני רואה לידי בחור שמחזיק את המחזור וקצת מסתבך, מדפדף קדימה אחורה. הראיתי לו היכן מתחילה התפילה הוא אמר כל מילה בהתלהבות גדולה. אחרי התפילה דיברתי איתו קצת והוא סיפר שזו הפעם הראשונה (!) שהוא קורא קריאת שמע. כל כך התרגשתי ממנו, עומד בן אדם שלא הזכיר מעולם את הפסוק הכי מוכר שיש. והנה דווקא כאן באומן הרחוקה, מגיע צדיק שחי לפני מאתיים שנה ומעורר אותנו להתחבר אל נקודת 'יהדותו'.

**מה אעשה
עכשיו? אצל
המקובלים,
לשמוע שופר
בלי כוונות,
זו ממש
הרגשה נוראה**

מאותה תפילת ערבית, עברתי טלטה רצינית. ההבנה הזו הביאה אותי להרבה התבודדויות סביב כוחו של הרבי. פתאום קלטתי שמדובר כאן בצדיק מסוג אחר שטרם הכרתי עד כה.

ראש השנה עבר עלי מתוך התעוררות ושמחה גדולה, בבחינה של 'דחילו ורחימו', ובמוצאי החג ישבתי ללמוד בציון שוב פעם

בקבלה בתורה של רבינו - מיד רציתי להעשיר את דיעותיי ומאז הכל הסטוריה.

בשלב הזה, אתם מרגישים חיבור מוחלט לעניין?

לא, בשלב הזה החיבור היה עדיין כללי ביותר. הרגשתי כבר אור מסוים בתורות, אבל עדיין חסרה לי ההרגשה ברבי עצמו. עברה תקופה קצרה, ואז בשבת אחת בשלהי חודש שבט, הייתי בשכונת רמת שלמה בירושלים, ושם ראיתי על אחד השולחנות בבית הכנסת את הספר "שיח שרפי קודש" חלק ג'. מעולם לא ראיתי את הספר הזה. הוא כאילו חיכה לי. קראתי אותו בשקיקה, ואז הבנתי שיש כאן ממש עולם ומלואו, שיחות, השתלשלות עניינים והרבה הרבה תורה שבעל פה.

ניצד המשפחה והחברים הגיבו על ההתקרבות הזו לברסלב?

האמת, שבהתחלה לא הורגש עלי דבר. אף אחד לא התערב ושאל אותי מה אני לומד, למדתי כל מיני ספרים, נגלה, נסתר, כתיב האר"י וגם ליקוטי מוהר"ן. בקיצור לא הורגש שום שינוי, במיוחד שנשארתי עד היום עם הלבוש הרגיל עליו גדלתי, כך שהסביבה לא הבחינה במשהו מיוחד שקורה איתי.

עד שהגעתי לקראת ר"ה של שנת התשנ"ט. במהלך הקיץ למדתי כבר הרבה מספרי רבינו, ובכל מקום אני קורא על מעלת ראש השנה של הצדיק, על הקיבוץ הקדוש, והלב שלי מתמלא בכיסופים אדירים לקיים את ציוויו של רבינו.

אולם מול הרצונות הללו עמדו בפניי שתי מניעות עיקריות: א. איך אפשר לנסוע ולעזוב את האשה למשך שבוע שלם, היא לא הורגלה בכך מעולם. ב. מה יהיה עם שמיעת שופר. בראש השנה הייתי מכוון תמיד את הכוונות של תקיעת שופר עם מניין שלם של מכוונים. ומה אעשה עכשיו? אצל המקובלים, לשמוע שופר בלי כוונות, זו ממש הרגשה נוראה.

לא ידעתי מה לעשות...

'שמע ישראל' בפעם הראשונה

באותם שנים, חיכינו וציפינו מאוד לילדים. בנינו הראשון נולד לאחר שבע וחצי שנים מהחתונה. אחר כך עברו עוד שש שנים עד שנולד הבן השני. חלפו שנים נוספות, ורצינו עוד

אמיד מאוד עם לב חם שיש לי היכרות מועטה איתו, הוא שואל אותי: "אליהו, האם אתה כותב ספרים?". בדיוק במילים האלו. הלב שלי נותר מהתרגשות. זכרתי היטב את מה שהיה לפני שבועיים בציון של הרבי. אמרתי לו: "כן, אני כותב ספרים". העשיר חיך והפטיר: "טוב, אולי נקבע פגישה במשרד". כאשר נפגשנו הוא מיד שאל: "נו, מה אתה כותב?". סיפרתי לו על ספר המידות ועל המיוחדות של החיבור הזה. העשיר הקשיב, שתק מעט ולבסוף אמר: "אין בעיה, הכל עליי. אני מממן את הספר מתחילתו ועד סופו".

ממש כפי שביקשתי מהרב:

אמרתי לכולם
בקול הכי ברור:
"הילד הזה הוא
מופת של רבי
נחמן מברסלב.
הנס הזה קרה
בזכותו"

צריך להבין, מעולם לא דיברתי עם היהודי הזה על ספרים ועל תרומות. לפעמים התפללתי בבית כנסת שלו, אבל אף פעם לא הייתה בינינו שיחה. בקושי אמרנו שלום אחד לשני. אני בן אדם ביישן, לא יזום קשר עם כל מי שלצדי, ופתאום היהודי הזה מגיע אליי, ומדבר איתי על הספר ישר ולעניין.

אמרתי לו שאני כל כך מתרגש, היו לי דמעות בעיניים. העשיר הסתכל עליי ולא הבין למה אני לוקח כל כך חזק ללב את האירוע, ואז כמובן גיליתי לו: "אספר לך מה שהיה. לפני שבועיים הייתי באומן אצל רבי נחמן מברסלב, ושם ביקשתי הסכמה על הספר. ההסכמה בעצם הייתה שאם יהיה יהודי שיבוא מעצמו ויקבל עליו את כל ההוצאות, אזי יש לי סימן שהספר רצוי לפני הרבי. והנה, פתאום אתה פונה אליי,

הרי שם התרחשה קבלת התפילה". וכך זכיתי לנסוע גם בראש השנה התש"ס.

בשנת תשס"א, פתאום התחילו המניעות. אשתי תחי טענה: "מילא שנה אחת נסעת לבקש על הישועה, שנה לאחר מכן, נסעת להודות, מה הפעם?... אני צריכה שתישאר בבית".

באותו רגע הבנתי היטב את מה שאמר הרבי: "מדוע אינכם עושים את נשותיכם חסידות?" כלומר, לדבר בבית מעניינו של הרבי.

וכאשר מדברים מרבינו, ומכניסים את העצות המיוחדות בתוך החיים, כל הבית נהפך לגמרי. היום ב"ה, אשתי תחי כבר מוסרת בעצמה שיעורים לנשים מתורתו של הרבי, היא ממש לעזר עבורי, כל מה שיש היום, הספרים, השיחות, ההפצה, הכל בתמיכה ובעידוד שלה.

באותם ימים עדיין הייתם נחבאים אל הכלים, למעשה, הציבור התחיל לשמוע עליכם בשנים שלאחר מכן דרך הספרים הרבים שהוצאתם, מה בעצם הביא אתכם לבוא ולהקים את מפעל ההפצה הגדול הזה?

זהו באמת סיפור מעניין עם מסר חשוב. בשנים הראשונות של התקרבות שלי, שמעתי שיעורים רבים מהרה"ח ר' משה בינגסטוק שליט"א. היה לו שיעור בליקו"מ בשכונת הר נוף. בהמשך, כבר נבצר ממנו לקיים את השיעור בקביעות, וכמה מהחברים פנו אליי שאתחיל למסור במקומו. הרגשתי חיבור גדול לליקוטי מוהר"ן ולכן הסכמתי. בהתחלה מאוד התביישתי, לא היה נראה לי מתאים שדווקא אני אמסור שיעור, אבל החברים אמרו: "אל תדאג, נלמד ביחד". ככה קם השיעור ושם זכינו לגמור עם הזמן את כל הספר ליקוטי מוהר"ן, מרישא לסיפא.

לאחר שסיימנו, עלה רעיון ללמוד ברבים את ספר המידות בעיון. נכנסתי לתוך זה עמוק, והכנתי לפני כל שיעור את ה'מראה מקומות'. מבחינה מסוימת, ספר המידות הוא יותר ישיבתי, המקורות ברובם הגדול, מושתתים על דברי חז"ל, גמרות ומדרשים. הייתי מכין את שיעור וגם מעלה אותו על הכתב. תוך שנה בערך, סיימנו את כל הספר, ובידיי היו מונחים כתבים נאים על כל המקורות של ספר המידות. לאחר תקופה קצרה זכיתי להיות באומן אצל הרבי, ואמרתי לו: "רבי, אני מקורב חדש, כתבתי קצת על ספר המידות. זה מאוד משמח אותי, אבל מכאן ועד להוציא את הדברים על גבי ספר - אני צריך הסכמה ממך". ככה ממש אמרתי בהתבודדות בציון, והוספתי: "אם באמת הרבי אוהב את מה שעשיתי, שישלח לי יהודי שיממן את כל הספר מרישא לגמירא" - ביקשתי בתמימות ובאמונה גדולה.

חזרתי לארץ ישראל, ולאחר בערך שבועיים, התפללתי בשכונת 'בית וגן' בבית כנסת מסוים, לאחר התפילה ניגש אלי נשיא בית הכנסת, יהודי

לא יכול להיות, לפי הכללים בכלל אין לכם סיכוי לילד ועוד בדרך טבעית? השבתי לה: "הוא באמת לא נולד בדרך טבעית, הייתי באומן וב"ה התקבלה התפילה". כאשר היא שמעה את ההסבר, התרככה מיד ואמרה: "אהה. אומן, אתם לא הראשונים. יש לי כאן כבר כמה יולדות שמשפרות את אותו סיפור. התפללו באומן ונושעו". זה היה קידוש ה' גדול, אחות חילונית שפתאום מפנימה את הכוח הרוחני שיש לצדיקים.

הבן נולד בחודש תשרי והברית שלו התקיימה יום אחרי הילולת רביז"ל. כמובן שנקרא שמו בישראל 'ישראל נחמן'. את הסעודה ערכנו בסוכה ענקית, אליה הזמנו את כל המשפחה המורחבת. דאגתי שיגיעו כמה שיותר אנשים, ואז כטוב ליבם של כל המסובים קמתי וסיפרתי את המופת שנעשה לנו באופן כל כך מחושי. אמרתי לכולם בקול הכי ברור: "הילד הזה הוא מופת של רבי נחמן מברסלב. הנס הזה קרה בזכותו". אחרי הסעודה, ניגשו אלי כמה מבני המשפחה וכל אחד סיפר בתורו את הקשר שלו עם רבינו, פתאום אני מבין שההוא לומד כבר שנים ספרי רבינו, וההוא בכלל כבר היה באומן כמה פעמים.

התרגשתי לגלות עד כמה ישנם כאלו המקורבים לרבינו בתוך המשפחה עצמה.

הישועה הזו הייתה כמין הארת פנים מרבינו. כמו שמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ס"ג) שפעם הצדיק מסתיר פניו ופעם מגלה, פעם מקרב ופעם מרחק. לפעמים כדי לחזק את האמונה של התלמיד, הצדיק מראים לו איזה מופת, משהו מעל הטבע לגמרי. אני יודע שאיני ראוי לכזה נס, אבל הרבי נותן מתנת חינוך, כדי לחזק את האמונה הזאת.

בראש השנה שלאחר מכן, אשתי כבר באה מעצמה ואמרה לי: "אתה חייב לנסוע גם השנה. צריך לספר לרבינו על הישועה וגם להגיד תודה.

לא דיברנו ולא כלום, וברוך השם, מתברר שיש לי הסכמה מרבנינו."

לא להאמין שיש בדור שלנו כאלו מופתים. זה היה מופת חותך. את הסיפור הזה הבאתי גם בהקדמה לספר המידות עם הפירוש שהוצאתי.

כבר ידעתי את השיטה

חסדי ה', הספר הופץ בעשרות אלפי עותקים, ומדפיסים אותו שוב ושוב. יש לו דרישה מאוד גדולה. אנשים סיפרו לי שההתקרבות שלהם לרבינו התחילה דרך הפירוש על ספר המידות. הם פתאום ראו את הגדולה של הרבי, דווקא בתוך התחום של "נגלה".

גם אבי מורי התפעל מאוד מהחיבור, זה דבר שתפס חזק.

כעבור תקופה מסוימת, השתוקקתי להיות אצל רבינו בכל שלושת הזמנים. הייתי בראש השנה, בחנוכה, ובאתי שוב גם לשבועות. שהיתי בערך שבוע ימים ובזמן הזה לקחתי על עצמי ללמוד את הספרים: שיחות הר"ן, סיפורי מעשיות, וספר המידות, ליד הציון. באותם שנים, לא היו כל כך הרבה ספרים בציון, והיה גם בלגן גדול בספריות. בכל פעם שנכנסתי לציון, הייתי צריך להשקיע הרבה זמן בחיפוש הספרים.

תוך כדי השיטוט בין המדפים, חשבתי לעצמי: אולי יש אפשרות להדפיס את כל הספרים של הרבי, כלומר: ליקוטי מוהר"ן, ספר המידות, חיי מוהר"ן, שבחי הר"ן, סיפורי מעשיות, כולם בכרך אחד. התחלתי להתלהב מהרעיון, וכבר ידעתי את השיטה. ניגשתי לציון ואמרתי: "רבי, עלה בליבי רעיון חדש, להכניס את

לא פחדתי
ונכנסתי
להוצאה
כספית של
מאה אלף ש"ח.
סכום גדול
לכל הדעות

כל הספרים שלכם - כולם בכרך אחד. אם אתם מרוצים מהרעיון, שלחו נא לי את המימון לכך".

חזרתי לארץ ישראל וסיפרתי לאברך יקר, חבר שלי, על הדו-שיח שהיה לי עם רבינו. הוא נהנה ונפרדנו לשלום.

עברו שבועיים, חודש, ועוד חודש, ושום דבר לא קרה. העשירי מבית הכנסת לא פנה אליי ולא היה נראה שמששה זו.

בתחילת חודש אלול, מתקשר אליי אותו אברך ושואל האם הרעיון שסיפרתי עליו לפני חודשיים עדיין בתוקף. אמרתי לו: "כן, הרעיון קיים בוודאי, רק שאני פשוט מחכה להסכמה של הרבי". הוא שמע ואמר: "תראה, דיברתי עם מישהו, הוא מוכן לתת את כל ההוצאות. כמה בערך יעלה כל הפרויקט הזה?" נקבתי לו בסכום מסוים, והוא אומר לי: "יש לך את הכסף, חבר שלי מוכן לממן את כל ההדפסה".

אחרי יומיים, חבר שלי דופק אצלי בדלת ומניח את כל הכסף במזומן, מתחילתו ועד סופו.

אחרי כזו הארת פנים מרבנינו, נכנסתי מיד לפרויקט. במשך חודשים ספורים ערכנו את כל

ההגהות הנצרכות, והספר המיוחד "כל כתבי רבינו" יצא לשוק. עשינו סעודה גדולה בבית שלי, הזמנתי גם את התורם הנסתר, בחור דתי עם אור על הפנים, לא הכרתי אותו והוא לא הכיר אותי. באותה סעודה נכח גם אבי שליט"א. כאשר הספר עבר בין כל הסועדים, הציע אבי שאנסה להדפיס את הספר גם במהדורה קטנה יותר, בגודל של תנ"ך. ברגע הראשון, זה היה נשמע לי קצת מוזר. לא הצלחתי להתחבר לרעיון הזה. לקח לי כמה חודשים להעז ולנסות את האפשרות הזו. בסוף עשינו גם מהדורה מוקטנת, והאמת, "כל כתבי רבינו" הקטן נמכר פי כמה וכמה מהמהדורה הראשונה, בגודל הרגיל. הספר הזה עורר אותי להוציא ספר נוסף "כתבי רבי נתן". שם הכנסנו את הספרים של מוהרנ"ת כולל גם ליקוטי תפילות, חוץ מליקוטי הלכות, יש שם את כל הספרים של רבי נתן.

משם המשכנו הלאה בס"ד. היה לי רצון אדיר לחבר ביאור על ליקוטי מוהר"ן. אמנם יצאו הרבה פירושים, אבל הרגשתי שעדיין יש הרבה מקום להתגדר בו. התפללתי על כך הרבה לה' והתחלתי בכתיבה יחד עם מכון אבן שתיא. הכתיבה לקחה כמעט ארבע שנים וברוך השם זכינו שהסדרה יצאה לאור ורק אז התברר הצורך של הפירוש הזה. תוך חודשיים בלבד נחטפו 2,000 (!!) סתים. ומאז כבר הדפסנו באלפי עותקים נוספים.

היכן אתם מבצעים את ההדפסות הגדולות הללו?

הרחקנו עד סין. יש לי 2 פרמטרים שבגללים איני מצליח להדפיס בארץ. אני צריך כמויות גדולות במחירים הכי נמוכים שיש. ב"ה היום אפשר לקנות את הסט במאה ש"ח.

זאת בעצם הסיבה שאצלכם אפשר לקנות את הספרים "כל כתבי רבינו", "כתבי רבי נתן" בעשרה שקלים בלבד? הרי עלות ההדפסה בלבד היא בדרך כלל יותר מכפול.

המחירים הנמוכים האלו מגיעים דרך הדפסות זולות בסין ובעיקר בזכות יהודים יקרים שכל הזמן תורמים עוד ועוד ממון עבור ההדפסות הקדושות הללו.

אספר כאן סיפור נוסף. פשוט לא להאמין, אבל אלו סיפורים שהתרחשו אחד על אחד, בלי שום תוספות, שינויים ושכלולים.

לפני מספר שנים, באחת הפעמים שהדפסתי מחדש את כל הספרים, נכנסתי לפרויקט עם כל ההתלהבות, למרות שלא היה לי בסיס כלכלי אפילו להתחלה. אולם לאחר כל הניסים שהתרחשו בפעמים הקודמות, לא

פחדתי ונכנסתי להוצאה כספית של מאה אלף ש. סכום גדול לכל הדעות.

נסעתי לקיבוץ של ר"ה אצל רבינו. בערב ר"ה עמדתי בציון וכרגיל סיפרתי לרבינו על עניני ההדפסות. סיפרתי גם על ההוצאה הגדולה שלקחתי על עצמי בלי לדעת מה יהיה הלאה, וביקשתי בציון הק' שבעזרת השם - יגיע אליי כסף להמשיך את ההזמנה. הגעתי לארץ, ובערב יום כיפור, דופקים אצלי בדלת. מולי עומדים שני אנשים. אחד אני מכיר, ואת השני לא. הם ניגשים ישר לעניין, היהודי שאני מכיר מצביע לי על האיש השני ואומר: "הנה יש פה יהודי יקר שמאוד אוהב את הרעיון שלך. הוא רוצה לעזור".

אנחנו כעת בערב יום כיפור, אין כל כך זמן, אבל מה יותר חשוב מעסק ההפצה?!

התיישבנו, והיהודי שואל אותי כמה אתה צריך. אמרתי לו שנכנסתי להוצאה של מאה אלף ש, השגתי חלק מהסכום, ואת השאר אני יודע מהיכן להביא. הוא עשה חשבון קצר ואמר: "אני לוקח את השאר".

מי כעמך ישראל. לאנשים יש אהבה גדולה לצדיק, הם רוצים שהאור שלו יאיר בעולם וגם מוכנים להזויל ממונם עבור כך.

במה בעצם מתייחד הפירוש שלכם "עוטה אור" על הספק הק' ליקוטי מוהר"ן?

דבר ראשון, הספר בנוי באופן כזה, שהפירוש הוא על כל מילה ומילה, ממש כמו 'שוטנשטיין'. אולם החידוש הגדול יותר של החיבור, נמצא בביאורים על כל המושגים הקבליים שרבינו מביא בתורות הנוראות שלו.

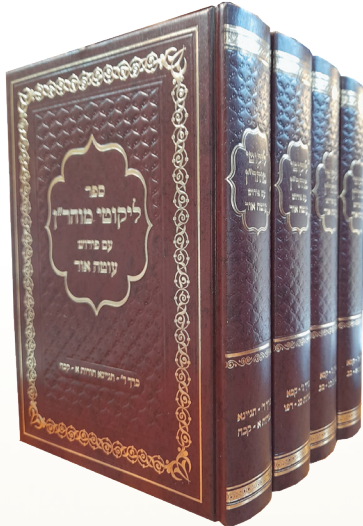
אצל הרבה מהלומדים, יש מין חסימה לכל המונחים הללו. הספר של רבנו, כולו מושתת על הזוהר והאר"ז, ולמרות שהרבי התעלה עוד ועוד גבוה מעל גבוה, היסודות הם מרשב"י והאר"ז. לכן חשוב מאוד להבין קודם כל את המושגים. בחיבור "עוטה אור" - הכל מובא בשפה ברורה פשוטה ונעימה. הלומד מקבל את כל ההקדמות הנצרכות להבנה הבהירה של התורה.

מי שלומד ב'עוטה אור', מרגיש כמו אחד שלומד גמרא מבוארת. לפני שנים רבות ערכת ספרים במכון 'עבודה ברורה', שם ביארנו את דברי הגמרא, מילה במילה, עוד לפני שהתפרסמו הביאורים 'שוטנשטיין' ומתיבתא. בזכות עבודת הכתיבה במכון 'עבודה ברורה' התרגלתי לבאר בצורה ברורה ומובנת גם מונחים ויסודות קשים ומורכבים, בס"ד.

לסיום, כדאי לשאול, אחרי כל כך הרבה ניסים, גם בלידת הילד וגם לגבי ההדפסות, מה צריכים להרגיש יהודים רבים, שהיו באומן,

ביקשו שם כל מיני דברים. חלקם אכן נושעו באופן מיוחד במינו, אבל חלקם עדיין מחכים. מה אפשר לומר להם?

זאת נקודה חשובה ביותר, אני שמח שאתם מזכירים אותה. לקבל הארת פנים בדמות ישועה פרטית, אכן מאוד משמח. אולם אני מרגיש באופן אישי שההתקשרות שלי עם רבינו התחילה וממשיכה כל זמן בגלל החיבור לתורות שלו והאמונה בו, ולא בגלל הישועות שקיבלתי שם.

מה שמבקש. זה מאוד קשה, אבל צריך לזכור שזאת האמת. רבינו הוא צדיק רחמן, ולעיתים דווקא מרוב רחמנות, לא נותנים לאדם כל מיני דברים שלא שייכים אליו.

וכאן אני רוצה לשתף את הקוראים בעניין אישי. שנים רבות התפללתי ליד הציון לזכות גם בבת. ב"ה יש לנו שלושה בנים ומאוד רצונו גם בת. התפללתי על כך רבות בציון אבל עדיין לא נושענו בעניין הזה. למרות שסיפרתי על הרבה ישועות בציון, הנה, בעניין של לידת הבת - ביקשתי וביקשתי ועדיין לא נושעתי. כיהודים נאמנים אנו מאמינים שהשי"ת מנהיג את העולם בצורה הטובה ביותר שיש. לפעמים אדם מתפלל, אפילו באותו יום, על כמה דברים. על חלקם ה' אומר לו "כן" ועל חלקם "לא". הקב"ה עושה ופועל לפי מה שטוב לנו באמת ולא דווקא כפי שנראה בעינינו שלנו.

לאחר הוצאת הפירוש על ליקוטי מוהר"ן, זכיתי בסיעתא דשמיא להוציא לאור גם ביאור נפלא על סיפורי מעשיות וממש לאחרונה יצא לאור עולם הספר שיחות הר"ן עם פירוש 'עוטה אור'.

לסיום חשוב להדגיש, ההפצה אינה שייכת רק למי שכותב ספרים. אפשר פשוט לקנות כמות קטנה או גדולה של ספרים ופשוט למכור או לחלק אותם. נשמות ישראל מבקשות נחמה, מבקשות טל תחיה, והתורות של רבינו הרי מחוללות פלאות, ובכן 'בוודאי הישר לגלות הסגולה לעם סגולה' (ליקו"מ כא).

ר' אליהו שליט"א בכנס הכנה ליל ערב ר"ה - מתחם אגדלך אומן התשפ"ה

אקומה נא ואבואה בית אלקי והדומיין

כלל האברכים והבחורים
מוזמנים

ג'כנס הכנה לראש השנה

ראש השנה שלי עולה על הכל
הרה"ג ר' עזרא בן שמעון שליט"א

ההיכל הקרוב להיכל התשובה
קומזיץ סוחף ומרגש עם האמן הר"ר יוסף קרדונר הי"ו

הווה מסדר סדר המערכה
סדר היום בער"ה וההנהגה בציון הק'
הרה"ג ר' יוסף נחמן לוי שליט"א

יום א' ליל ערב ראש השנה
בשעה 20:00
בבית הכנסת המרכזי "חזון עובדיה"

"אנשים אחרים היו מרוצים
עוהיה להם ראש השנה
כמו ערב ראש השנה עוהיה לכם"

ועמך בית ישראל ומתגעגעים מא

אל משתוקקים אך להשם יתברך

/ איתמר חממי /

לאחר פעילות ענפה של חבורות האברכים והבחורים מטעם ארגון אגדלך במשך השנה החולפת, כינסנו סביב שולחן אחד - את האברכים היקרים הר"ר **מיכאל רהמים** שליט"א, הר"ר **משה נתן לוי** שליט"א והר"ר **אחיקם שבו** שליט"א. שלושתם מנהלים מזה תקופה - חבורות מיוחדות בירושלים עיה"ק # ביקשנו מהם שיספרו מנקודת מבטם האישית את סיפורה של ה'חבורה', ההקמה וההחזקה השוטפת, האתגרים השונים, ובעיקר להבין מה מביא אברכים ובחורי ישיבות כה רבים, לעצור לשעה ארוכה את שגרת החיים, ולדבר על דרכים ועצות בעבודת ה' **"ויעשו כולם אגודה אהת"**

לפני שנצלול לתוככי הפרטים הקטנים, נבקש תחילה מהרבנים הי"ו: ספרו לנו על החבורה שלכם, היכן היא מתקיימת ומה האופי שלה?

ר' משה נתן לוי: החבורה שלנו מתקיימת אחת לשבועיים, במוצאי שבת, והיא מיועדת לאברכים מקורבים המתגוררים באזור מגורי, באחת השכונות הוותיקות והגדולות בירושלים. בנוסף אני מוזמן לעיתים קרובות למסור שיחות בחבורות הבחורים של אגדלך המתקיימות בירושלים.

ר' מיכאל רחמים: אצלנו החבורה מתקיימת אחת לשבוע, בליל שישי, והיא מיועדת לעשרות בחורי ישיבות הלומדים ברובם ברמת שלמה - ירושלים.

ר' אחיקם שבו: גם אני ממונה על חבורה שבועית לבחורי ישיבות מקורבים בעיר הסמוכה לירושלים. משתתפי החבורה כולם בני ישיבה אחת הם, בחורים למדנים ורציניים שירתם קודמת לחוכמתם.

האמת, שאם כבר מתכנסים ומדברים, אולי כדאי שנשתף את הקוראים, על ההתקרבות הפרטית שלכם לאורו של רבי נחמן מברסלב

ר' משה נתן: מחובתי לציין שלמעשה נולדתי וגדלתי בבית שמדברים בו ברסלב. אבי שליט"א כבר התקרב בתור בחור בישיבת גרודנא - לפני למעלה מחמישים שנה. אולם כל אחד יודע שההתקרבות לרבינו אינה רק עניין משפחתי או קהילתי. לכל אחד יש את הרגע בו הוא מתקרב מהמקום הפנימי שלו. אני זוכר שכבר בתור בחור בישיבת ראשית חכמה בירושלים, למדתי מספרי רבינו בשעות מחוץ לסדרי הישיבה. נכנסתי לעניין ביתר עמקות, וגם נסעתי אז לאומן מספר פעמים לקיבוץ בר"ה. אולם לאחר החתונה, מתוך אילוצים שונים, חשתי מעט ריחוק. בשנים האחרונות אני מרגיש כאילו רבינו קורא לי באופן הכי אישי שיש, מין התחדשות עצומה וצימאון שלא הכרתי על עצמי, לשאוב עוד ועוד ממימי הדעת של רבינו.

ר' מיכאל: יד ההשגחה גלגלה שאבי שליט"א נסע מספר פעמים לאומן. נסע אך לא לקח אותי איתו, הנסיעה של אבי הייתה כמו עניין של עבודת ה' פרטית, כלומר, אבא נוסע לאומן כי הוא מתחזק מזה, אך אין לכך שום השלכה לשאר בני המשפחה. לאחר החתונה אני מגלה שגם חמי נוסע מידי שנה לאומן. מדובר ביהודים תורניים שכלל אינם נראים עם זיקה כלשהיא לעולם החסידות,

כמה. התחלתי ללמוד ובאמת גיליתי מולי עולם חדש ומרגש של עבודת ה' מתוך עומק וחיבור שלא הכרתי קודם.

ר' אחיקם: ובכן, בשונה משני חבריי לפאנל, אני גדלתי בבית בו לא היה שום אזכור לענייניו של רבינו. לא שמענו על ברסלב, לא הכרנו ברסלב. לא בשכונה ולא במשפחה המורחבת. גדלנו כספרדים רגילים, עם חינוך טוב, איכותי ומושקע. ההיכרות שלי עם רבינו הגיעה ממקום מפתיע במיוחד. אחד מבני משפחתי, עבר ירידה מסוימת, התרחק מהמשפחה, וכבר לא היה נראה חרדי. הוא עבר תהליך מאוד מייגע ולפתע בדרך מעניינת ביותר, גילה את רבינו ונעשה בעל תשובה גמור! חזר בחזרה והפעם עם אור וחיבור יוצאים מן הכלל.

המשפחה כמוכן מאוד שמחה שאותו בן משפחה חזר לשמירת התורה והמצוות, אולם לא ייחסו חשיבות ל"מגנט" ששאב אותו פנימה אל תוך גבולות הקדושה. באותם ימים ניהלתי איתו שיחות רבות, והוא מצידו השמיע וחשף באוזוני כל מיני שיחות ועצות מרבי נחמן. שמעתי וספגתי, אך עדיין הכל היה בריחוק מסוים. בהמשך יצא לי מספר פעמים להתפלל איתו באותו מניין, ראיתי לידי יהודי שפשוט מתפלל בהתלהבות ושמחה שלא הכרתי מעודי. שאר בשרי שהכרתי אותו היטב - זוכה לומר את המילים של התפילה בכוז חיות. זה זעזע אותי. שאלתי את עצמי: אחיקם, איפה אתה בכל הסיפור הזה. הנה, תראה את קרוב המשפחה שלך, עבר מה שעבר, אבל בתפילה שלו הוא יכול להיות הרב שלך...

הבנתי מיד שאת הדלק לתפילה הנלבבת הזו - הוא מקבל ישירות מרבי נחמן. לא

ובכל זאת, לראש השנה הם נוסעים פעם אחר פעם לאומן. לאחר שחלפו כמעט שנתיים מנישואיי, אמרתי לעצמי: "אני חייב לפחות פעם אחת לראות את 'אומן' הזאת מקרוב. אם גם אבא שלי וגם חמי מרגישים שם איזה אור מסוים, מן הראוי לחקור קצת את האירוע הזה". באותה תקופה, שימשתי בתפקיד תורני באחת הישיבות של ברסלב, ושם הייתי עד להתלהבות הגדולה סביב הנסיעה לאומן לימי ראש השנה. כל הדברים הללו עוררו בי סקרנות לראות, לחוות ולהשתתף ולו פעם אחת בקיבוץ.

נסעתי, ונתפסתי בחכה, ברוך ה', זכיתי שם להארה מאוד לא שגרתית. כשחזרתי לארץ, אמרתי לעצמי: אם הציון של רבי נחמן, מכיל בתוכו אור גדול כל כך, אז מה מחכה לי בספרים שלו...? בטח אור גדול פי

הרב משה נתן לוי:

האווירה המיוחדת שהייתה במתחם אגדלך בשנה שעברה, נתנה לי את החשק והמרץ לעשות מעשה ולהוציא מהכוח אל הפועל את הכיסופים שלי לפתיחת חבורה

הרב מיכאל רחמים:

המשתתפים קיבלו בשנות
הבחרות הסתכלות קצת
שלילית על ברסלב, כאילו
מדובר בקבוצה של אנשים
בעלי סיסמאות ודיבורים
קלילים כאלו, ופתאום הם
נחשפים לגילויי אלוקות,
שכל כל כך קדוש

כזה שהבחורים ירצו לשוב אליו גם בשבוע
הבא. כמו כן, ההשקעה על הכיבוד, וכאן
המקום לשבח את ארגון אגדלך שנותנים
בחפץ לב ובנדיבות את הבסיס לכיבוד, שזה
בעצם מסייע לנשמה לסחוב איתה את הגוף
לחבורה.

ר' משה נתן: בנוסף לכיבוד וההשקעה
הגשמית סביב החבורה, כדאי גם לנסות
ולהרגיש כל הזמן את החיבור של
המשתתפים למעמד. זאת אומרת להיות
עריניים לביקוש של הבחורים או האברכים.
אם החבורה מתנהלת בצורה של שיעור,
כדאי מדי פעם לבדוק אולי המשתתפים
מבקשים לגוון לצורה של שיחת חברים.

האברכים סביבנו התחילו לשאול מה אנחנו
לומדים ולמה. ההתעניינות הזו ילדה בתוכי
את הרעיון לפתח את החברותא הזו לקבוצה
מורחבת של לימוד. רציתי אבל עדיין לא
פעלתי אף פעולה מעשית.

חודשים שלאחר מכן, התחלתי להתעניין
בארגון אגדלך, קראתי את העלונים, וכאשר
פרסמו על המתחם באומן - מיד נרשמתי.
עברה עלי ועל בני - חוויה מיוחדת במינה.
שם בעצם הבנתי עד כמה הציבור שלנו צמא
לדיבורים של רבינו, רק שצריך את הכלים
המתאימים. האווירה במתחם נתנה לי את
החשק ואת האורות לעשות מעשה ולהוציא
מהכוח אל הפועל את הכיסופים שלי.

מתוך בירור של הצרכים והאפשרויות
של חבריי האברכים - הבנתי שהזמן הנוח
ביותר לקיים בו את החבורה זה במוצאי שבת.
יצאנו לדרך, סעודת מלווה מלכה בבית, חבר
מביא חבר, וכך הגיעו עוד ועוד אברכים שכל
כך נהנו לשמוע דיבורים פשוטים ומחזקים.
מדברים עבודת ה' מתוך חיבור, בספונטניות
בלי מחסומים ובלי תחפוש. לפני כל חבורה
אני משתדל להכין את עצמי. לתפוס כמה
דקות של דיבורים לפני ה', מבקש ממנו
שייתן לי דיבורים בפה, מה לומר ואיך, רק אז
אני מתחיל את החבורה, אחרי שהתפללתי
לה' שהכל ילך כרצונו.

איך מצליחים ליצור קביעות אצל המשתתפים?

ר' אחיקם: כמובן שזה תלוי בהרבה
פרטים, אך הייתי רוצה להדגיש פרט אחד
שכדאי לתת עליו את הדעת, והוא ההשקעה
על הפן הגשמי, לא להזניח את העניין
הזה. להקפיד על מיקום נוח שקט וטוב,

היה לי ספק בכך. מאז פעפע בתוכי רצון
עז להכיר את הרבי הזה. מי הוא הצדיק
המופלא הזה שנפטר לפני יותר ממאתיים
שנה ועדיין מצליח לגעת בלב של המתקרבים
אליו, באופן כל כך חזק ומוחשי.

אט אט התחלתי ללמוד את הספרים
הקדושים של רבינו, ומשם הדרך הייתה
קצרה לנסיעה ראשונה לאומן. זאת הייתה
נסיעה באמצע השנה, לא בר"ה. ושם כמו
שהרבה כבר מכירים מהחוויה האישית
שלהם - זכיתי להתעוררות שלא ניתן לתאר
אותה במילים. מצאתי את עצמי בוכה - כפי
שלא בכיתי מעולם. ברגעים הקדושים הללו,
הבנתי שבעצם אני רוצה להישאר ליד הרבי
הזה לכל החיים.

נחזור לחבורות, איך בעצם התהוותה וקמה החבורה שלכם?

ר' מיכאל: החבורה שלנו קמה באופן
מאוד מאוד ספונטני. לפני תקופה ארוכה,
התחלתי ללמוד את התורה הזמנית יחד עם
חברותא. נפגשנו פעם - פעמיים בשבוע
ומאוד התחברנו לעניין של הלימוד בעיון.
לגשת לדברים לאט לאט, להיכנס לעומק
של כל שורה. יום אחד חשבנו ודיברנו בינינו:
מדוע שהטוב הזה ישאר רק לשנינו? בוא
נרחיב את המעגל. חשבנו על ליל שישי. הכנו
סיר שטולנט מושקע, והצענו לכמה חברים
לבוא ולהצטרף. תלינו מודעה קטנה ויצאנו
לדרך. התחלנו עם קבוצה קטנה מאוד, היינו
בהתחלה שני אברכים ושני בחורים. די מהר,
הביקוש עלה והיום הקבוצה שלנו מונה
בערך ארבעים בחורים שמגיעים בכל שבוע
לשמוע את דבר ה'. בתקופה האחרונה, אנחנו
מתחילים עם התורה הזמנית (עכשיו לומדים
תורה ס"א) בספר הק' ליקוטי מוהר"ן, ולאחר
מכן מתקיים שיעור נפלא ע"פ עצותיו של
רבינו הק'.

ר' אחיקם: החבורה שלי התחילה, כאשר
אחראי החבורות של אגדלך פנה לידידי הר"ר
מיכאל רחמים, ושאל אם הוא מכיר אברך
שיוכל למסור שיעור לקבוצה של בחורים
מאחת הישיבות הספרדיות המוכרות. הוא
הפנה אותו אליי ומאז הכל היסטוריה.

ר' משה נתן: אני קודם כל רוצה לומר
שלא חלמתי מעולם על סיטואציה כזו, לשבת
ולדבר עם אחרים מדיבוריו של רבינו. אך
מעשה שהיה כך היה: לפני בערך שנה וחצי,
התחלתי חברותא עם חבר בספר ליקוטי
הלכות. הוא אברך ספרדי משלנו, ואני
שידעתי על התקרבותו לרבינו, הצעתי לו
ללמוד ביחד. במשך תקופה קצרה למדנו
ביחד מתוך שמחה וסיפוק גדול, ואט אט

משפט שמאוד תפס אותי: לא משנה מה לומדים, העיקר שיצא מהלב. איזה דיבורים שיש לך בלב, תוציא אותם החוצה. פשוט תזרום. אתה קורא, לומד את השיחה, ופתאום עולה לך איזה התנוצצות, תאמר אותה. לפעמים זה סיפור מהחיים, משל או מאמר חז"ל, פשוט תגיד. אם אתה נזכר באיזו שיחה מרבינו שקשורה לעניין, והבחורים מבקשים לדעת ולשמוע, תספר.

ולמעשה כך אני נוהג בחבורה אצלנו, אמנם לומדים שיחות הר"ן מתוך הכתוב, אבל כמעט תמיד הנושא מתרחב ומתגלגל עד שמגיעים לנקודה שמעוררת עניין אצל כולם.

ר' משה נתן: אצלנו בחבורה אני משתדל להכין כמה דיבורים חזקים מרבינו ורבי נתן. אני תופס נושא מסוים ומנסה להקיף אותו עד כמה שניתן - נקודה טובה, התחדשות, התבודדות, תפילה וכו'. אבל עיקר העניין זה להכניס את הדיבורים לתוך החיים. אני משתף את החברים במה שעבר עליי השבוע, בהתלבטויות האישיות שהיו לי, זה מדבר אליהם. הם שומעים ומתעניינים, ומלבנים יחד את הבעיות של החיים. הרווח מהסגנון הזה הוא עצום - פתאום מבינים שכולם עוברים כל מיני מעברים, יש מקום לדבר עליהם, ומחזקים אחד את השני. וב"ה לכל אחד יש דיבורי התחזקות לחברים, ממש דברי אלוקים חיים.

ר' מיכאל: אצלנו הסגנון הוא קצת שונה. היה לי רצון גדול להטעים את הלמדנים של הישיבות מהעומק של רבינו.

בחבורה אצלנו לומדים את התורה הזמנית. במשך כל הקיץ למדנו את תורה ס"א. הבחורים הגיעו לעומקים שלא האמנתי. פתאום הכל מחושב ומובן בצורה פלאית שאי אפשר להאריך בדבר הזה במסגרת המקום והזמן. המשתתפים קיבלו בשנות הבחורות הסתכלות קצת שלילית על ברסלב, כאילו מדובר בקבוצה של אנשים בעלי

ר' אחיקם: בהתחלה הכל קורה בקטן, במצומצם. לא צריך להתייחס מזה. הדברים הגדולים והטובים לפעמים מתחילים ממש בנר קטן, ובסוף זה פורץ. בתקופה הראשונה היו פעמים שהגיעו שלושה או ארבעה בחורים, זה יכול להוריד את כל מצב הרוח. אבל היום אני יודע שלא צריך להסתכל על המספר והכמות של המשתתפים, צריך להסתכל על הנשמות. כל נשמה ששומעת דיבורים של חיזוק, זה עולם ומלואו. הבחורים ממש צמאים, אין להם את הדברים האלה בישיבה. ולכן כל אחד שמגיע, זו זכות לדורות.

וכשמעקשים ולא נבהלים - רואים ס"ד גדולה. היום החבורה כבר גדלה והולכת. אבל צריך לזכור שהכל מתחיל בקטן. כך הדרך.

ר' משה נתן: אני מכניס לעצמי לראש הרבה פעמים: הדיבורים שאברכים ובחורים שומעים בחבורה, הם לא ישמעו אותם בשום מקום אחר בעולם. לא בגלל שאני מיוחד, אלא בגלל שרבינו מביא לעולם בשורה שלא נשמעת במקומות אחרים. ההבנה הזו נותנת לי דלק וכוח. כן, שווה להתאמץ, שווה להתעייף, שווה ללכת, שווה לחזור מאוחר. כי תמיד יש לזה אפקט. כמעט ולא היה פעם שדיברתי מרבינו ולא קיבלתי פידבקים לאחר מכן. זה מחייה אותם, פשוטו כמשמעו.

מה לומדים אצלכם במהלך החבורה?

ר' אחיקם: כשהתחלנו, רציתי שנלמד את הספר שיחות הר"ן. היה נראה לי יותר שייך ללמוד קודם כל את השיחות של רבינו. לפעמים לבחור מקורב קשה לצלול מיד ללימוד בליקוטי מוהר"ן.

בדיוק באותו שבוע, יצא מהדפוס שיחות הר"ן עם פירוש 'עוטה אור' של הרה"ג ר' אליהו עטיה שליט"א. נסעתי לביתו של הרב כדי לקנות כמות גדולה. ואז הוא אמר לי

ולפעמים להפך, מרוב שיחות חברים, יש מין פיזור מסוים ואז כדאי שוב לבדוק את האפשרות של שיעור רשמי. העיקר להיות עם היד על הדופק לראות מה הצורך האמיתי של המשתתפים.

ר' מיכאל: לי באופן אישי חשוב שהבחורים ירגישו בבית. למרות שמדובר על חבורה גדולה אולי אפילו הגדולה ביותר מטעם הארגון. יש אצלנו עשרות בחורים, אבל היחס הוא אישי מאוד, הבחורים מחכים כל השבוע לשעה הזאת. לומדים ביחד ובעיקר מדברים בגובה העיניים, בפשטות, ככה כולם נהנים ומרגישים מחוברים. לפעמים תוך כדי הלימוד, פתאום אחד הבחורים מספר משהו על עצמו, מתוך החיים בישיבה, זה מיד פותח את הלב של כולם וההשתתפות מגיעה לשיאים מיוחדים.

הרב אחיקם שבו:

שנה לאחר כנס הפתיחה, אני פתאום קולט שיש כאן תאוצה שלא יכולתי לחלום עליה

מהם האתגרים שיש סביב קיומה של חבורה?

ר' מיכאל: אני חושב שהאתגר שלנו זה השמירה על הרצף. כלומר שהחבורה תתקיים בכל שבוע חוק ולא יעבור. היות שהקבוצה שלי מונה בחורים מהרבה ישיבות, קורה שלפעמים חלק ניכר יוצאים בליל שישי לשבת בבית ההורים, ופתאום הכמות נחתכת לחצי. ובכל אופן אני מאוד מתעקש בס"ד לקיים את החבורה בכל שבוע בכל מצב.

ר' משה נתן: אני מצטרף לדברים, ומציין שאצל אברכים האתגר של הקביעות גדול בהרבה. הם אינם תלויים רק בעצמם אלא בבני הבית. ולכן צריך ממש להחזיק בשיניים את הרצף של החבורה. ויש עוד אתגר, להציע לאברכים נוספים להגיע, לפעמים אני מציע למישהו והוא בכלל לא בעניין, ולפעמים הפוך, אני מציע והאברך כל כך שמח ושואל למה לא קראנו לו עד עכשיו...

לפעמים שואלים אותי, לאן אני שייך בתוך ברסלב. היום כבר אני יכול לענות בקול בטוח: לחבורות של אגדלך.

אני חושב שאברך שקשור ל'אגדלך', אי אפשר לומר עליו שום דבר בקהילה אליה הוא שייך. מה אתם רוצים? הוא שינה משהו? גדלו לו קרניים? אדרבה הוא רק נהיה יותר מתמיד, עם חיך על הפנים וחיבור בל ינותק לה' בכל מה שרק עושה.

אני רוצה להודות למנהלים ולכל הפעילים, אתם הרמתם את הכפפה. בהתחלה אולי לא כולם הבינו בשביל מה ולמה הארגון קם. אני חושב שהיום כבר כולם מבינים.

ר' מיכאל: אני רוצה להגיד לבחורים היקרים: לא צריך להתבייש. בואו תטעמו, תצטרפו לאחת החבורות ותראו כיצד אתם עוברים חוויה מיוחדת. שייכות לחבורה של 'אגדלך' מעלה את הרמה הרוחנית של המשתתפים, מקבלים איכות אחרת ממש בכל ההתקרבות לה'.

לאחרונה חשבתי לעצמי: מאז שנפתח הארגון אני מרגיש שיש לי בית. פתאום יש לנו גוף שמתכלל את כל הדבר העצום והגדול הזה. עכשיו בדיוק למדנו בתורה הזמנית (ס"א) על כך שהנפשות הם בחינת נר, כל נפש ונפש היא נר וברגע שמתקרבים לצדיק, זה כבר הופך להיות אור גדול ועצום. זה מה שאני מרגיש, ברגע שאנחנו מתחברים ביחד, אנו הופכים להיות שלהבת בוערת להשם.

ר' אחיקם: אני חושב שהבחורים בדור שלנו מלאים בלב, בפרט הספרדים, יש להם הרבה לב וחמימות. ולא תמיד יש מקום

לאחר שחלפו כמעט שנתיים מנישואיי, אמרתי לעצמי: "אני חייב לפחות פעם אחת לראות את 'אומן' הזאת מקרוב"

מסר שהייתם רוצים להביע מעל במה זו:

ר' משה נתן: בבחורותי, לפני למעלה מעשרים שנה, כמעט ולא היו חבורות המתאימות לבחורי ישיבות מקורבים. אמנם היו חבורות לחסידי ברסלב שורשיים, ועם כל הרצון הטוב והארת הפנים עדיין הרגשתי קצת כמו עוף מוזר. לא כאן ולא כאן. אבל היום ב"ה אכשר דרא. מאז שקם ארגון אגדלך - דברים השתנו. אגדלך הביא לעולם בשורה חדשה ומרגשת. אתה נראה אברך ספרדי רגיל, ובמקביל מקורב לרבי נחמן מברסלב. לא רק מקורב בעלמא אלא ממש תלמיד נאמן לכל עצותיו ודרכיו.

סיסמאות ודיבורים קלילים כאלו, ופתאום הם נחשפים לגילויי אלוקות, שכל כל כך קדוש, והגילוי הזה משנה להם את כל החיים.

האם יש לכם סיפור של השגחה פרטית או ישועה אותה קיבלתם בזמן ובזכות העיסוק עם החבורה?

ר' משה נתן: הישועה הגדולה שלי עם החבורה זה אני בעצמי. אני הראשון שנהנה מהשתתפות בחבורה. אני מקבל מידי שבוע חיות מיוחדת, להתחיל את השבוע עם חיך ואור על הפנים.

אזכיר כאן עניין אישי. באופן רשמי אנחנו שנים לא קראנו לעצמינו בית של ברסלב. ב'עולם' אנחנו לא מוגדרים כ'ברסלבים'. אשתי מגיעה מבית ספרדי רגיל. הילדים לומדים וחיים בהווי ספרדי רגיל וטוב. אבל ברגע שהתחלתי עם החבורות, הם קיבלו מזה כל כך חיות, ורוצים לשמוע מה אמרתי שם, ומאזינים להקלטה בקו אגדלך. הם שמחים ומתחזקים מזה. פתאום הם כבר שואלים מתי תהיה החבורה הבאה. זה עושה להם טוב, זה נותן להם חיות. ומאז הם כבר לא מסתירים את הקשר שלנו לברסלב. מוכנים בשמחה שהחבורה תהיה אצלנו בבית. בקיצור, החבורה הזו שינתה לטובה את כל הבית. מבחינתי, זאת הישועה הכי גדולה שלי.

ר' אחיקם: אני נזכר כעת באירוע מעניין שהתרחש עם פתיחת החבורה אצלי. הגיעה דרישה חוזרת ונשנית לפתוח חבורה של קבוצת בחורים מאחת הישיבות, אבל לא היה מי שייקח את האחריות סביב העניין. אחרי הרבה דיבורים ותכנונים, התקשר אליי אחד הבחורים ואמר שיש לו תורם שמוכן לשלם סעודה בשרית עשירה כיד המלך לכבוד אחד הצדיקים זיע"א, וההילולא הייתה לנו כהתחלה טובה. הגיעו הרבה בחורים, פינקנו אותם בבשרים על האש, ומאז ב"ה החבורה מתקיימת ברצף. לאחר מעשה, הרגשתי שהייתה כאן השגחה פרטית גדולה, להתחיל את החבורה עם אירוע מושקע שהגיע בכלל ע"י תורם חיצוני.

ר' מיכאל: אין לי הבנה במופתיים, אבל כן יכול לספר, שלאחר החתונה שלנו נולדו לנו שתי בנות ב"ה ומאוד רצינו גם בן. התפללתי לה' הרבה על העניין הזה אבל עדיין לא זכינו. עבר זמן, פתחנו את החבורה, ולאחר עשרה חודשים בדיוק נולד בני הראשון. הרגשתי שיש קשר ברור בין הדברים. אני בבירור יכול לתלות את הישועה בזה.

טעמו ודאו כי טוב ה'

סדרת הספרים "מטעמים" על מועדי השנה

בו נלקטו מאמרים ערוכים ומסודרים ממשנתו הבהירה של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידו רבי נתן זיע"א

הזדמנות פז לכל מבקשי השם לטעום משמעות פנימית בדרכי עבודת ה' מידי חג ומועד

ניתן להשיג את הספרים בחנויות הספרים המובחרות ובכל מוקדי מכירת ספרי ברסלב

הפצה ראשית: 054-8483148
058-3248737

ברסלב חסיד!
אתה חייב את זה לעצמך!

לבטא את זה. כאשר מתקרבים לדעת של רבינו, יודעים איך לנתב את הלבביות הזו שכבר קיימת אצלנו, לעבודת ה'. וזה נעשה דווקא על ידי שמתקבצים בחבורה, ביחד.

בוודאי שגם בחור שהחליט להתקרב לרבינו הק', והוא לומד לבד את הספרים - זוכה לעניין גדול, אבל לעולם אי אפשר להשוות אותו לאדם אחר שעובד את ה' יחד עם חבורה.

אצל רשב"י ראו תמיד את המעלה של חבורה, "אנן בחביבותא תליא מילתא". אנחנו תלויים בחביבות, ב'ביחד'. יחיד אף פעם לא יכול לקבל את מה שמקבלים בחבורה.

וכאן, אני רוצה לומר משהו אישי: לפני שנה התקיים כנס יסוד לחבורות של אגדלך בירושלים. הגעתי ביחד עם מספר מצומצם של אברכים. היה נחמד, וכשיצאתי אמרתי לעצמי, נו... יש כאן הרבה רצונות, אבל לא נראה שזה יכול להתרומם. הלוואי שמשהו יתפוס... אולם למרבה הפלא, שנה לאחר כנס הפתיחה, אני פתאום קולט שיש כאן תאוצה שלא יכולתי לחלום עליה. ב"ה השתתפתי בכינוס לבחורים שנערך לפני חודשיים בירושלים. מה אומר ומה אדבר. לא האמנתי עד שראיתי.

אם יורשה לי לומר, אני מרגיש שהכל נעשה באופן נקי לגמרי, לשם שמיים, בלי כל מיני דברים מהצד וכל מיני מטרות למיניהם, לכן הדברים פשוט צוברים תאוצה. אנשים מתחברים במהירות מסחררת. אני לא רגיל להתלהב, אבל כאן באמת להם ישר כח גדול, במיוחד לשני האברכים היקרים: הר"ר **יוסף חיים אבאי** - ראש מערך החבורות לבחורים, ועימו הר"ר **יצחק אנקווה** - ראש מערך החבורות לאברכים. המסירות שלהם מפעימה אותי, חזקו ואמצו, יש שכל לפעולתכם.

תשיית לראשם עמרת פז

לאחר פעילות ענפה במשך שנתיים ימים,
הננו לשגר בזאת את ברכותינו הערכתנו והוקרתנו
מתוך רגשי שמחה גדולה לכלל
שותפינו וידידינו היקרים

מעמידי ומחזיקי
ארגון אגדלך
מרחבי הארץ

כל אחד ואחד בשמו הטוב יבורך

הנותנים ביד רחבה הו"ק בכל חודש
מתוך תחושת שליחות ושותפות אמת

יה"ר שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה, וזכות רבינו הקדוש תעמוד להם
וליוצאי חלציהם להתברך בשנה טובה ומתוקה,
ונזכה כולנו להיכתב בספרן של צדיקים, אכי"ר.

על הכל יזכרו ידידינו היקרים, המוסרים נפשם למען הגדלת שם רבינו הק' בכל דרך
אפשרית, ובפרט בתמיכתם העקבית בכל מפעלות אגדלך בכל ימות השנה, מתוך נפש
חפצה והארת פנים מיוחדת

ה"ה

הר"ר **דן אבוחצירה** הי"ו
העוסק בצורכי ציבור בעיה"ק צפת

הר"ר **נחמן בנשעיה** הי"ו

הר"ר **בנימין ויצהנדלר** הי"ו
מייסד הארגון האדיר "תמימי דרך"
לעידוד הלימוד בספה"ק ליקוטי מוהר"ן

הר"ר **נתן מיימון** הי"ו

הר"ר **לוי יצחק גבירץ** הי"ו
מנהל חברת הנסיעות הוותיקה והאמינה
"נתיבים טורס"

ארגון "נעשה ונשמע"

הר"ר **מרדכי גוטליב** הי"ו
מייסד הארגון האדיר "לטייל בתורתו"
להחדרת לימוד התורה הזמנית בעיון

יה"ר שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה, וזכות רבינו הקדוש תעמוד להם וליוצאי
חלציהם להתברך בשנה טובה ומתוקה, ונזכה כולנו להיכתב בספרן של צדיקים, אכי"ר.

"בשנותנים צדקה להצדיק, הלא יש לזה האיש איזה שיכות להצדיק,
והצדיק גותן לו לנגד זה אלפי אלפים ורבוא רבבות פעמים יותר!"
(רבי שמואל הורביץ)

אגדלך במספרים

שנת תשפ"ה

64,000

עלון אגדלך:

64,000 עלונים,
עם יותר מ- 10 מדורים
מגוונים ומרתקים.
מופצים באופן קבוע
ב- 33 ערים ברחבי הארץ

2,100

קו אגדלך:

עם 20 שיעורים קבועים
מידי שבוע.
למעלה מ- 50 ראיונות
עם מקורבים,
ו- 2100 מאזינים

300

פעילות לנשים:

קו יחודי לנשים
עם מאות מאזינות,
כנסי אגדלך לנשים
ברחבי ארה"ק
לפני מועדי השנה

פעילות ללא

ג' תשרי התשפ"ה

מעמד ההבדלה במוצי"ש שלאחר ר"ה
במתחם אגדלך באומן. בס"ד במהלך
כלל הפעילויות הכבירות באומן השתתפו
למעלה מ- 700 אברכים ובחורים בכלל
הכנסים, השיעורים והסעודות

ח"י תשרי התשפ"ה

הילולות רביז"ל בחבורות 'אגדלך',
התקיימו במספר נקודות מרכזיות
ברחבי ארה"ק, בהשתתפות אברכים
מקורבים רבים, אשר זה להם השתתפות
ראשונה בהילולא שכזו

י"א חשון התשפ"ה

פתיחת שנה נוספת עם כינוסי אגדלך
לנשות האברכים, והפעם - כינוס מיוחד
לרגל הילולת רחל אמנו והתחזקות
ללכת בדרכיה

כ"ה כסלו התשפ"ה

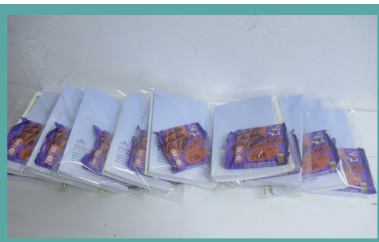
חלוקת שני אישי
למאה בחורי ישיבות -
משתתפי וחברי
החבורות של אגדלך!

י' טבת התשפ"ה

הילולות מוהרנ"ת
התקיימו בכל
חבורות אגדלך
לבחורים ואברכים

א' שבט התשפ"ה

מיזם ייחודי ירד ובא לעולם: "שמח
תשמח" - מערך שידוכים מקצועי
למען הבחורים המתקרבים לאורו של
רבינו הק'

170

חבורות לבחורים:

12 חבורות ב- 8 ערים, בהן משתתפים למעלה מ- 170 בחורים.

110

חבורות לאברכים:

10 חבורות קבועות מידי שבוע, בהן משתתפים למעלה מ-110 אברכי כוללים.

73

שמח תשמח:

שידוכים למשפחות בני התורה - חברי אגדלך. למעלה משבעים ושלוש משפחות שכבר נרשמו לקבלת הצעות איכותיות

6

יעוץ והכוונה:

ע"י רבני האגון בשלוחה שפועלת בכל שעות היום - 6 ימים בשבוע

הפסקה בס"ד

ר"ח אדר התשפ"ה

הגרלה מיוחדת נערכה על זוג כרטיסי טיסה לאומן + אש"ל. בהגרלה השתתפו חברי החבורות שלקחו על עצמם קבלות חזקות סביב עצת ההתבודדות

י' ניסן התשפ"ה

לראשונה! קמחא דפסחא לחברי החבורות בסכומים מצטברים של עשרות אלפי שקלים

כ"ח ניסן התשפ"ה

יום העיון השנתי לעשרים ראשי חבורות. שהתקיים במיקום פסטורלי במושב תרום

כ' סיון התשפ"ה

הפאנל המיוחד בא בכתובים ומתפרסם לראשונה בעלון של חודש תמוז

ט"ו תמוז התשפ"ה

המעמד ההסטורי בעיה"ק ירושלים, לרגל סיום הספה"ק ליקו"מ בהשתתפות למעלה ממאה בחורים מכלל חבורות אגדלך ברחבי הארץ.

א' אב התשפ"ה

פתיחת ההרשמה למתחמי אגדלך באומן והכפלת המקומות בס"ד

"הרבה יש מה לקבל שם בציונו זאת לא נסיעה לטיול, זו

/ משה עבדי /

שיחת חג מיוחדת, מרוממת ובלעדית עם הפוסק הרה"ג רבי אברהם יוסף שליט"א, רבה של חולון וראש מערך הכשרות בעיר ◀ השיר המיוחד שזימר בערגה עם אביו הגדול מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל רגעים ספורים לפני שהורדם ◀ הריקוד הברסלבאי באמריקה שהפליא לחלוטין את האורח ◀ וגם: הסיבה שהביאה את הרב לטוס שוב ושוב עד אופן הרחוקה אלפי קילומטרים מארץ ישראל ◀ "אבר" הם אזה"בי"

בתמונה: הרב שליט"א בראיון המיוחד.
ברקע, רחובות חולון ממעוף הציפור

של רבי נחמן, נסיעה שמזעילה ליראת שמים"

PHOLOLO

א

ם נעצור אברך סטנדרטי ברחובות בני ברק ונשאל אותו מה הוא יודע על העיר 'חולון', כנראה שהמענה יהיה מגומגם מאוד. משהו כמו: תראה, יש כזאת עיר והיא די קרובה לבני ברק, חוץ מזה לא יודע יותר. אההה, כעת נזכר שפעם ראיתי בספר "עלינו לשבח" של רבי יצחק זילברשטיין, כל מיני שאלות שנשאלו בכולל שלו בחולון. הידענים יותר, יוכלו לספר שהעיר נמצאת במחוז תל אביב, והיא גובלת עם הערים תל-אביב, ראשון לציון ואפילו עם בת-ים.

מי שאוהב מספרים, יוסיף שמדובר בעיר עם בערך 200.000 תושבים, והיא מדורגת ברשימת עשרת הערים הגדולות בישראל.

יחידים ממש, ויהיו אלה תושביה החרדים של חולון, שיספרו את סיפורה האמיתי והרלוונטי.

ובכן, הכירו את העיר חולון, אמנם רחובותיה זועקים - תרבות, פנאי וכסף, אך מתחת לפני השטח, בתוך בתי הכנסת - מתחוללת סערה אדירה. כהיום הזה, שנת התשפ"ה - ישנם בעיר למעלה משבע מאות בחורי חמד, ששבו בזמן אלול להיכלי הישיבות הקדושות. במקביל קמים כוללים לרוב, ותנועת קירוב שהולכת ותופחת לממדים כבירים.

את הנתונים הללו מספר לנו בהתרגשות רבה, מי ששימש כרבה הספרדי של העיר וחבר מועצת הרבנות הראשית הרה"ג רבי אברהם יוסף שליט"א.

עליו נאמר: נוצר תאנה - יאכל פריה, לאחר עשרות שנים של יגיעה וחתיירה בתוך השממה הרוחנית, עלינו למעונו של הרב על מנת לחוש מקרוב ולמשש את המהפכה השקטה שעוברת עירו, ספגנו במשך שעה ארוכה מההווי המיוחד עליו גדל בבית אביו הגדול מרן רבי עובדיה יוסף צוק"ל, וגם שמענו מה הביא את הרב שליט"א לנדוד לא פעם ולא פעמיים עד אומן השוכנת במרחק של מעל 3000 ק"מ מארץ ישראל.

למרות עיסוקיו הרבים, הרב נאות להקדיש מזמנו עבורנו. ישבנו אצלו, חברי מערכת 'בחביבותא' - וזכינו לשעה של דיבורי הדרכה ודעת, בנעימות ובהארת פנים מיוחדת.

הרב מדבר איתנו בגובה העיניים ועל פניו ניכרת מתינות, ישוב הדעת ופשטות

השהייה ליד ציונו הקדוש

של רבי נחמן מברסלב.

חיזקה אותי כל כך.

רבי אברהם שליט"א באומן

- אלול התשע"ו

שמזכירה כל כך את חכמי הספרדים בדור הקודם. ראשיהם הגיעו השמימה, אך רגליהם - בארץ ממש. גאונות, למדנות, בקיאות אדירה במכמני התורה ועם זאת ענווה, תמימות ועליזות מיוחדת במינה.

גם אני צוחק מהבדיחה

בתחילה, פותח רבי אברהם את דבריו, עם משנה במסכת אבות (ב, א): "רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם?" לכאורה יש להבין את שאלת התנא, הרי כל נער יודע שהדרך הישרה היא דרך התורה הקדושה, וכי ישנם דרכים נוספות? אלא שיש לדקדק בתשובתו של רבי: "כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם", ומפרש רבינו עובדיה מברטנורא: "שיהא נוח לו, ויהיו נוחין בני אדם ממנו. זה יהיה, כשילך בכל המדות בדרך האמצעי ולא יטה לאחד משני הקצוות".

כבר שנים רבות שאני משתדל ללכת בדרכו של רבי. "שיהיה נוח ויהיו בני אדם נוחים הימנו", בשיעורים שאני מוסר כאן בחולון, המשתתפים כבר יודעים - הרב הוא חלק מאתנו. אפשר תמיד לשאול שאלות, אם אחד רוצה לשתף באנקדוטה משעשעת, אדרבה, יספר וכולם יצחקו,

גם אני.

כמה חשוב להיות נוח עם הבריות, רק ככה אפשר באמת לחולל השפעה על הסובבים אותך.

ועוד הנהגה חשובה: ללכת בדרך האמצע, לא להיצמד למצבי קיצון, להיות מעורב עם הבריות, ולכן מה שאתם עושים עם ארגון 'אגדלך', זה עניין חשוב מאוד: לקחת את האור של ברסלב ולהכניס בתוך כלים. הנה אשתף אתכם במשהו אישי, בהתחלה, כאשר בני הגאון רבי יצחק שליט"א התחיל לנסוע לאומן לר"ה, לא ידעתי מזה. כאשר נודע לי בהמשך, אתם חושבים שנפלתי מהכסא מרוב הלבם? ממש לא.

ראיתי איך עושה זאת מתוך ישוב הדעת, בנעימות, עם כבוד והתחשבות במשפחה הקרובה. ההתנהגות המיוחדת שלו גרמה לי בעצמי לנסוע בהמשך לאומן. בראש השנה איני יכול, משום שיש עלי את חובת הציבור, להיות איתם בחג. אבל באמצע השנה, הייתי כבר מספר פעמים. לא רק אני אלא גם רעייתי הרבנית תח' באה, ואף היא הביאה עימה נשים נוספים. אני מקווה מאוד שהמלחמה העקובה מדם בין רוסיה לאוקראינה תסתיים, ואז הדרכים יהיו קצרות יותר, ככה נזכה להיות ולבוא עוד פעמים בעז"ה.

לפני הנסיעה לפייס אותה

מה אומר לכם... הייתי בציון הקדוש, ואני יכול לומר באחריות: השהייה ליד ציונו של רבי נחמן מברסלב חיזקה אותי כל כך. אני פשוט ממליץ לכל יהודי ירא שמים לטוס לציונו של רבי נחמן. הרבה יש מה לקבל שם. זאת לא נסיעה לטיול, זאת נסיעה שמועילה ליראת שמים.

לפני שלושים שנה, בתוכנית שהייתה ברדיו קול האמת עם שמואל בן עטר, שאלו המאזינים בדבר הנסיעה לאומן שאז בדיוק החלה לאחר נפילת מסך הברזל. שאלו ואמרתי גם את דעתו של אבי צוק"ל: 'המבלי אין קברים בארץ ישראל, לקחתנו עד אומן הרחוקה'. אבא ע"ה התבטא כך משום שנוצרה בעיה; לעיתים אנשים היו עוזבים את המשפחה באגרסיביות ונוסעים מבלי להתחשב בצרכים של האשה והילדים, היו אומרים בבדיחותא: אלו

שאלתי את המלווה שלי היכן יש מניין קרוב, אמר לי בוא אני אקח אותך לבית כנסת בסמיכות מקום. הלכנו והנה אני רואה בית כנסת ברסלב.

נכנסנו, התפללנו, לאחר עלינו לשבת, התחלתי להתקדם לכיוון היציאה. משום מה, אני רואה את כולם נשארם במקום, כאילו שעדיין לא סיימו את התפילה. המלווה שלי מסמן לי שאמתין, אמרו קדיש ולאחר מכן פצחו כל המתפללים בריקוד נלהב. חשבתי שיש להם שמחה בקהילה, אולי בר מצווה, אולי שבע ברכות, אבל לא שאלתי. אני וידידי הצטרפנו לריקוד, ולאחר שהסתיים, יצאנו לכיוון האכסניה. בדרך שאלתי אותו לפשר הריקוד, ענה לי הידיד: הברסלבים רוקדים כל יום אחרי תפילה, מבלי שתהיה לכך סיבה מוגדרת. זה היה חידוש גדול עבורי. לא שמעתי

חודש אלול מתקיים שם כנס מיוחד מטעם 'מרכז רבני אירופה'. הם מזמינים אותי אחת לשנה, ובכל פעם האירוע מתקיים במדינה אחרת, פעם בספרד, פעם בהולנד, השנה בצרפת. הנסיעה הזו מתישה אותי מאוד, מבחינה פיזית - אני חוזר משם עייף וייגע, אבל בתוכי פנימה, הנפש מקבלת מכך חיות מיוחדת.

לא מדובר בטיסה ישירה לצרפת, תחילה נוסעים לשווייץ, מוסרים שם שיעורים, עוברים במספר ריכוזים יהודים במדינות נוספות ורק לאחר מכן מתקיים הכנס הגדול בצרפת. זה קשה לי, אבל מדובר בזכות גדולה מאוד. הטרחה שווה, כי במקביל להשפעה הגדולה שם על הקהילות היהודיות אני גם מקבל בחזרה. השיעורים הללו מחיים אותי, וזה המסר שאני רוצה להעביר: בשביל לעבור בצורה

ר"ת אני לאומן ואשתי לחמותי. לא כדאי לנהוג ככה.

אבל אם האדם נוהג בחכמה, הוא יודע כיצד לפייס את האשה, הוא מסביר לה בנעימות ובסבלנות את מעלת הנסיעה, וגם אחרי שחוזר מאומן, משתף אותה במה שקיבל שם, איזה חיות נוספה לו, כמה יראת שמים ספג שם. אם ינהג כך, האשה תבין שמדובר בנסיעה שמוסיפה לבעלה דלק לעבודת ה', היא תיתן לו גם שנה הבאה לנסוע. צריך לעשות כל דבר עם אחריות, עם התחשבות, מי שנוהג ככה, יצליח בכל מה שיפנה.

אם מתאים לשאול, מה למעשה, הביא את הרב לנסוע ולהתגלגל בדרכים עד אומן הרחוקה?

תראו, אני, בטבעי מלא ברגש. אני מחפש כל זמן דרכים ועצות שיכניסו לי עוד ועוד רגש וחיות בעבודת ה'. מתוך הלימוד בספרים של ברסלב, הרגשתי שזה עושה לי טוב, שזה מקרב אותי לה', ממילא קיבלתי חשק גם להיות בציונים הקדושים של רבי נחמן ורבי נתן. דרך אגב, אחרי שחזרתי מאוקראינה, אבא שמע על הנסיעה הזו, ולא הסתייג ממנה. שאל איך היה, התעניין מעט בפרטים ורק שאל מה עושים בזמן של הנסיעות, הרי מדובר בנסיעות ארוכות. אמרתי לו: אם אפשר - תופסים ספר ולומדים, לפעמים שרים קצת שירים, מתחזקים ביחד. הוא שמע והיה מרוצה. סיפרתי לו שהיינו גם בציונו של המהרש"א, בעיר אוסטראה שבאוקראינה. הוא נהנה שנסעתי.

מרום הפשטות שמוקנת מהרב שליט"א, אנחנו מרגישים בנוח לשאול: הרי הרב כבר לא צעיר, נולדתם במצרים לפני למעלה משבעים שנה, במהלך השנים עברתם מספר מערכות מתישות, מה נתן ונותן עד היום את הכוח להמשיך קדימה בכזו קלילות, מתוך עליזות כה גדולה?

רק דבר אחד: שמחה פעילה. אם אדם שרוי בשמחה, שום כח אחר לא יכול לו. ואת השמחה הזו צריך ליזום. צריך לחזר אחריה.

אני באופן אישי תמיד מחפש מה יביא אותי לשמחה, מה יעורר אצלי חיות חדשה. הנה בעוד ימים ספורים אני יוצא בעז"ה לנסיעה ארוכה לצרפת. במהלך

סיפרתי למון שהייתי גם בקבר המהרש"א באוסטראה.

על כך מעולם. ריקוד לשם ריקוד. אבל הוא אשר דיברנו: אם רוצים לעבוד את ה', צריכים להיות שרויים בשמחה. בכל דרך שרק תהא. ואם ריקוד עושה שמחה, אז רוקדים. לא פעם אחת, כל יום. המנהג הזה מצא חן בעיניי. לעשות פעולות על מנת לשמח. אם אתה שמח סימן שאתה חי.

כעת עולה לפניי דמותו של ראש הישיבה, חכם שבתאי אטון זצוק"ל. הוא היה תלמיד חכם גדול, בעל מידות אצילות. כאשר היה צריך - פעל בתקיפות ובנחרצות

נכונה ובריאה את החיים כאן, צריכים להיות בשמחה, והשמחה מגיעה לכל אחד מפעולה אחרת. יש אחד ששמח ממסירת שיעורים, יש אחד ששמח מתוכן יהודי כזה או אחר, העיקר לשמח.

הברסלבים רוקדים כל יום

אני נזכר שפעם אחת הייתי באמריקה, לפני יותר מארבעים שנה. נסעתי לשם מטעם 'מכון ירושלים', והנה השעה מתאחרת ועדיין לא התפללתי ערבית.

**ענה לי הידיד: הברסלבים
רוקדים כל יום אחרי תפילה,
מבלי שתהיה לכך
סיבה מוגדרת**

הייתה להם

חכם בן ציון, כמה יסורים עברו עליו, היו נולדים לו ילדים, חיים שבוע שבועיים וזהו, עוזבים את העולם. שלא נדע. ב"ה זכה לבן גדול, רבי אליהו זצ"ל, בן פורת יוסף. הוא עבר הרבה יסורים. ולמרות הכל היה שמת, ראו עליו בת שחוק, למה? כי האמונה מביאה שמחה. אם הולכים עם ה' בתמימות, באמונה, זוכים לשמחה.

גם אצל אבא ע"ה, ראינו את אותו הדבר. אני זוכר את האירוע הזה, כאילו היה היום. לפני שנים רבות, כאשר הייתי ילד, נולדה לנו אחות. בסדר של המשפחה, היא אחרי אחי רבי יצחק שליט"א. הייתה כאן בעולם, במשך חודשיים ונפטרה ל"ע.

ולכן לא כולם יודעים על השמחה המיוחדת שלו. הכרתי אותו שנים רבות, אך בעיקר לאחר פטירת אשתו. מי שידע, היא נפטרה בדמי ימיה, מדובר היה בשבר גדול שאין כדוגמתו, היו לו ילדים קטנים בבית, ולמרות כל הצער הגדול, היה איש שמח שאין כדוגמתו. הוא השקיע מאד על מידת השמחה.

השמחה היא בעצם הביטוי המדויק לאמונה הפנימית של האדם. אם אדם מקרין שמחה, זה בעצם אומר שטוב לו, וממה טוב לנו? הרי יש לכל אחד אתגרים וקשיים? אולם אם אדם יודע שהכל לטובתו, מאמין שאין דבר רע שמגיע מלמעלה, אזי ממילא מצליח להיות בשמחה גדולה.

כמה שמחה

**"אמנם רחובותיה זועקים
- תרבות, פנאי וכסף"**

אבא ואמא היו בצער גדול. אבל ראינו בחוש, איך אבא מתעלה על הכאב ומתחזק באמונה. הוא חזר שוב ושוב על המילים: ה' נתן, ה' לקח, יהי שם ה' מבורך ושימח את עצמו בכל מה שאפשר.

כאשר הייתי ילד קטן, היינו אני ואחותי, יושבים עם אבא בכל ליל שבת ושרים לכבוד שבת מלכתא. בכל שבת אבא היה מלמד אותנו שיר נוסף. עם כל הרצון לנצל את הזמן ללימוד, אבא ראה חשיבות רבה במעלת הזמירות והשמחה של שבת. באותה תקופה, גם זכיתי ללכת עם אבא לבקשות באשמורת הבוקר. היינו הולכים עד שכונת מחנה יהודה, שם ישבנו שעות ושרנו לכבוד הקב"ה. לקראת עלות השחר, הייתי חוזר איתו הביתה, אנשים רבים ליוו את אבא, שאלו שאלות וביקשו ברכות. כאשר הגענו סמוך לביתנו, וכבר הייתי צועד לבדי עם אבא, הוא היה שואל אותי: אברהם, אתה לא עיף, תצליח להתפלל איתי שחרית? אבל אני הייתי עונה לו: אבא, להיפך, השירים משמחים אותי, אני ערני יותר מאחרים שיקומו עוד כמה שעות לתפילה.

כל עוד נשמתי בי

גם ביום חול, אבא היה מקדיש זמן לשירה וזמרה. אני זוכר כיצד היה מגיע

עצמם בכל מה שאפשר. שמחה פנימית מתוך ביטחון אמיתי בהקב"ה.

אנו עוברים במעבר חד, לשאלה שהגיעה לא פעם לפתחם של רבני 'אגדלך': ישנם אברכים מתמידים שזוכים ללון בעומקה של הלכה, ובד בבד טועמים בצמאון גם מספרי פנימיות התורה, ספרי החסידות. אך בלבם עולה ספק, האם זאת הדרך הנכונה, אולי ספרים אלו מיועדים אנו הספרדים צריכים יותר להתמקד בספרי רבותינו.

זאת לא הסתכלות נכונה. הרי מי לנו גדול כמו מרן זצוק"ל, אבא היה עמל רבות בספרי הפסיקה וההלכה. וכי יעלה על הדעת שלמד רק את ספרי רבותינו ממזרח? ודאי שלא. אבא למד את כל השו"תים, את כל הספרים ללא יוצא מן הכלל. התורה היא אחת. אבא היה מגלה בקיאות עצומה בספרי האשכנזים, עד כדי כך שאפילו החכמים האשכנזים לא תמיד הכירו את המקורות שהביא מהגדולים שלהם עצמם.

התורה היא תורת חיים, וכל אחד צריך לתפוס את החלק בתורה שמחיייה אותו. ואין בכך שום קשר למוצא או לעדה אליה שייכים.

עוד שאלה באותו עניין. יש כאלו המתקרבים לברסלב, וכאשר שומעים זאת בבית ההורים טוענים בפניהם: וכי תהיה יותר צדיק מאבותיך ואבות

אלינו הביתה יעקב ששון, אבא היה שמח בבואו. ר' יעקב ישב ליד אבא, הוא ניגן ואבא שר. בתוך כל ההתמדה והכתיבה, אבא היה עוצר, עוצם עיניים ושר בערגה להקב"ה. לא חמש דקות.

היה יכול לעצור ולשיר במשך שעה, שעה וחצי.

לא חשש מביטול תורה. אבא היה מביא את עצמו לשמחה בכל מחיר.

אתם יודעים, ממשיך הרב ועיניו מתמלאות געגועים לאביו הגדול, דקות ספורות לפני שהרדימו את מרן, הרדמה ממנה כבר לא קם, ישבתי בסמיכות אליו. הוא ידע שאני אוהב לשיר, התקרבת אליו ושאלתי איזה שיר נשיר ביחד. אבא רצה לשיר שירים של ברית מילה. באותם רגעים, לא ביקש אף ספר, רק רצה לשיר לפני השי"ת. ישבתי ושרנו: 'קול זמרת שיר מהללי, ירצה צורי גואלי, ולא דומיה לי, כל עוד נשמתי בי, לכבוד חמדת לבבי, אליהו הנביא'. ככה זמרנו ביחד עד שעצם את העיניים.

לר' אברהם קשה להמשיך את הדיבור, קולו נשנק. ניכר כי הזכרונות מהרגעים האחרונים מול אביו מרן פאר הדור, חקוקים היטב בלבו.

כמה רגעים של שתיקה, ורבי אברהם אוסף את עצמו וממשיך: קשה, קשה לדבר. חבל על דאבדין.

אם יש דמויות שהם נר לרגלי, אלו

אבותיך שלא הלכו בדרך החסידות? האם הטענה הזו יש בה ממש?

מחילה שאני מתבטא בכזו חריפות, אבל זאת טענה שגם חילונים אומרים אותה, בשפה דומה. כאשר הבן שלהם מתחיל להתעניין ביהדות, הם אומרים לו: למה לך? למה תהא יותר צדיק מכל המשפחה. גם אנחנו עושים קידוש בליל שבת וצמים ביום כיפור, לא צריך להגזים ולהוסיף יותר מזה.

אני חושב שאם אבא רואה שהבן שלו נוגע בדרך שמעלה אותו ביראת שמים, שמקרב אותו לה' ולעבודתו, נְיַגְּבָה אותו, שייתן לו כוח ולא יחליש אותו ח"ו. אפילו שמדובר בדרך אחרת ממה שהכיר מאבותיו. לא קרה כלום. לא כולם חייבים ללכת באותה הדרך בדיוק. העיקר ששומרים כראוי על ההלכה ולא סוטים מדרך התורה, כל השאר, כל שאר הניואנסים הקטנים - כבר לא משנים.

אנחנו צריכים בעבודת ה', להיות 'תמעים' (מילה בערבית - כלומר: חמדיים) להתאוות, לחטוף ולקחת מכל הבא ליד. כל אחד לפי שורש נשמתו, מה שמדבר אליו, מה שמקרב אותו לה', שלא יחשוש ולא יפחד מפני המלעיגים עליו.

יש אחד שהחיות שלו מגיעה מכך שלומד ר' חיים בריסק, ויש אחד שמקבל את החיות שלו מתורתו של רבי נחמן. ובלבד שיכוון ליבו לשמיים.

הזמן תם, והרב שכבר מבקש לחזור למלאכת הכתיבה, מסיים בברכה: "שתזכו להמשיך הלאה, אתם עושים דבר גדול, חזקו ואמצו".

אני מקווה מאוד שהמלחמה העקובה מדם בין רוסיה לאוקראינה תסתיים

הם אבא מארי, וחכם בן ציון. על שניהם עברו כל כך הרבה צרות ויסורים. כל כך הרבה דאגות ועצר ולמרות זאת - שימחו

נתאסך כמידי שנה לשיד
לאיל שיר ומזמור
עת כי בו שבת מלאכתו גמור

שירת הבקשות

עם פייטנים וחזנים בעלי שם

חידו"ת ופנינים משמחים
מפי חכם ששון לוי שליט"א

ליל שבת קודש
פרשת נצבים
בשעה 22:00

באולם 'אגדלך'
מתחם א' אולם 2
הכנסת אורחים שיינר

שתיה וכיבוד קל

בליל שבת קודש
שורה בעולם
צמאון גדול
להשם יתברך

לקראת
שבת
נכספה
נפשי

”ע”י שמבררין הדין הכשר ופסול וכו’, עי”ז יכולין לברר הטוב מן הרע שזהו בירור הנצוצות”

במהלך הנסיעה והשהות בסביבת הגויים מתעוררות שאלות הלכתיות רבות, על כשרות המאכלים והמשקאות, הלכות שבת וראש השנה, דיני טבילת כלים או שעטנז, ועוד עניינים רבים נוספים

גם השנה יהיה בימי הקיבוץ הק' **בית הוראה אגדלך** שיתן מענה הלכתי

עם רבני בית ההוראה ”שע”י ארגון ”אגדלך” בשיתוף עם ”קו ההלכה הספרדי” בראשות הרה”ג ר’ ירון אשכנזי שליט”א

בבית הכנסת אהבת ישראל של הרב ישראל מאיר גבאי
ברחוב בלינסקי לפני הכניסה לרחבת הקלויז

להלן השעות בהם ישבו הרבנים בבית הוראה:

הרה”ג ר’ דניאל לוי שליט”א	20:00-22:00	כ”ה אלול	יום חמישי
הרה”ג ר’ דוד מנחם מגידיש שליט”א	11:00-13:00	כ”ו אלול	יום שישי ערב שב”ק
הרה”ג ר’ שי עזרא שליט”א	10:00-12:00	כ”ח אלול	יום ראשון בוקר
הרה”ג ר’ עמי מזרחי שליט”א	17:00-18:30	כ”ח אלול	יום ראשון צהריים
הרה”ג ר’ יצחק יוסף שליט”א	20:00 - 22:00	כ”ח אלול	יום ראשון ערב
הרה”ג ר’ דניאל לוי שליט”א	13:00 - 14:00	כ”ט אלול	יום שני ערב ראש השנה
הרה”ג ר’ אהרן נתנאל גלעדי שליט”א	14:00 - 15:00		

היהודים אגדלך לשמעך תבנה

חידוש שלא היה כמותו: ביום הילולת אור החיים הק' בירושלים התקיים ברוב פאר והדר כינוס ראשון מסוגו לאיחוד כלל בחורי חבורות אגדלך וסיום הספה"ק ליקוטי מוהר"ן - בהשתתפות רבני אגדלך שליט"א ומעל מאה (!) בחורים מקורבים שבאו לשתות בצמא את דיבורי הדעת של רבינו מתוך הרגשת חיבור ואהבת חברים מופלאה 🌸 גלריה מרגשת מהמעמד ההיסטורי 🌸 מרחוק יהיה נראה לי ואהבת עולם אהבתיך עליכן משכתיך חסד 🌸

עברו

למעלה מחודשיים, מאותו לילה נשגב והיסטורי, אך נדמה שהיה זה אך אתמול בחצות הלילה. הקולות, ההתרגשות, האהבה והאחדות עדיין מרחפים בלבבם של מאת ושלושים משתתפי הכנס הגדול לאיחוד חבורות הבחורים שע"י אגדלך שהתקיים בתאריך ט"ו בתמוז, יום היולת ה'אור החיים' הקדוש, באחד האולמות בעיה"ק ירושלים.

אפשר לומר בהחלט שהיה מעמד היסטורי, דרמטי, רב רושם, נכבד, אדיר, עצום, נשגב, אולם מעל הכל היה זה מעמד של כבוד שמייים. כולם נקבצו באו לך, מרכסים ומנתיבות, בני ברק וירושלים, בית שמש ומודיעין עילית, צפת וביתר עילית, אלעד ותל ציון. מטרה אחת להם, לבחורי החמד - משתתפי הכנס: מחפשים הם אהבת השם, מבקשים בעוז - חיבור כל ינותק עם אבינו שבשמיים. החיפוש הזה הוביל אותם לחבורות המיוחדות של אגדלך הפועלות במשך ימות השנה, קיץ וחורף לא ישבותו, ואותו חיפוש יוקד הביא אותם גם עד לירושלים רבתי באותו ליל שישי מרומם ומרגש.

שולחנות ארוכים מלאים בכל טוב, וצלילי ניגונים עורגים הנמשכים מעולמות עליונים קידמו בנחת את הבאים. אמת מה נהדר היה המראה. פנים זכות של טהורי לבב, חזו בניי חביבי, מה הם מבקשים ולפני מי הם מחלים פניהם, לפני קודשא בריך הוא.

אחר הבושה הטבעית, החומות אט אט מתמסמסות ושיחות חברים מיוחדות נערכות בין המשתתפים, זה מספר בעיניים בורקות על היום בו גילה את עצותיו המתוקות של רבי נחמן מברסלב, ורעהו משתף במניעות העצומות שהיו מנת חלקו עת ביקש להגיע הנה, לכנס האיחוד וההתקשרות לאורו ותורתו של רבינו הק'.
האווירה המרחפת באולם היא ביתית לחלוטין. מרגישים היטב את הפשטות, הנעימות, ענוות החן העולים מתוך פני המשתתפים. אלו הם אחים לדעה שמתוועדים לראשונה בתוך פונדק אחד. מתקבצים יחדיו כדי לקבל כוח, כדי להרגיש מקרוב את המהפכה השקטה המתחוללת מתוך דעת ותבונה, בקרב מאות ואלפי בחורים יראים ושלמים מתוככי עולם הישיבות הספרדי, המגלים לפתע כיצד עצותיו הישרות של רבי נחמן מחוללות פלאות בנשמתם העורגת לקל חי.

מתוך געגוע והתרפקות, מגישים אנו בפניכם גלריה מיוחדת, כזו שתתאר במקצת את אשר אירע במעמד המיוחד. **כִּי הִנֵּה הַחֶשֶׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ וְעֶרְפֶּל לְאֲמִים וְעַלֵּיךְ יִזְרַח ה' וְכְבוֹדוֹ עָלֶיךָ יִרְאֶה** (ישעיהו ס, ב).

בסיום הספח"ם ליקוטי מוהר"ן.
הרה"צ ר' **רחמים מנחם** שליט"א

אורח הכבוד- הרה"צ ר' **יון אשכנזי** שליט"א
רב העיר גדרה וראש בית הווריא שעי"ק קו הולכה הספרדי

הרה"ר **דוד דגן** עם ר' **חיים ברכב**
בניגוני רגש וקיסופים

תחנה את המסמך- הרה"צ ר' **שי מטלון** שליט"א -
ראש חבורת אגודת לאברכים בבית שמש

זיץ מרנש
בשעות הקטנות של הלילה

התחלת הספר הק' ליכוני מורה"ן
הרה"ח ר' שמעון מנשה רביעי שליט"א מרביני הארגון

מקבלים על עצמם לימוד קבוע בספר ליכוני
מורה"ן ונגמשים להגדרה על כרטיסי טיסה לרבינו

מקבלים על עצמם לימוד קבוע בספר ליכוני
מורה"ן ונגמשים להגדרה על כרטיסי טיסה לרבינו

נואם - הרה"ג ר' יוסף נחמן לוי שליט"א
מרביני הארגון

נואם -
הרה"ח ר' אליהו עטיה שליט"א

נואם -
הרה"ח ר' טני מיוון שליט"א

נואם בכנס לאיחוד בחורי חבורת אנדלך
- תמוח התשפ"ה

דב' נחמן!
אני ממש

סיפור אמיתי,
אותנטי,
סוחף ומטלטל

אני
אני

מתחנן

התחזיר אתי בתשובתי!

/ שמואל חיים יזדי /

נער חרדי בן 15 בוחר לעצמו חיים אחרים וצועד לבדו בדרך חתחתים אל מעבר להרי החושך < הוא מתחפר בשאול תחתית ומתחזיר ומסרב להאמין שהטוב האמיתי נמצא אצל התורה ושומריה < בסוף, פרוטה אחת לצדקה שניתנת ליד ציונו של רבי נחמן בשיאו של יום הדין - לוקחת אותו אלפי פרסאות קדימה, וגורמת לתפנית של מאה שמונים מעלות בחייו הסוערים גם ככה < סיפורו האמיתי והמטלטל של האברך היקר ר' **אוראל** הי"ו < "אני עושה תשובה בשבילכם"

”נמערליז יתנבר נער”

נעים להכיר: שמי אוראל (שם בדוי), בן 34, נשוי לרעייתי הצדקנית, ואבא לכמה וכמה ילדים שובבים ומתוקים להפליא. מתגורר כיום במרכז הארץ.

בשונה מסיפורים אישיים אחרים, כאן הנתונים של המאורע נשארו מדויקים ואותנטיים להפליא. חוץ משמי הפרטי, הכל נשאר על מתכונתו כצלמו וכדמותו, המקומות, התאריכים, והגיל, כולל התחנות הרבות שעברתי בתוך כל החיפוש הגדול הזה.

ובכן, אם תראו אותי כהיום הזה בבית הכנסת השכונתי, אינני חושב שתצליחו לקשר בין הדמות התורנית מולכם לבין מה שאספר על עצמי בשורות הבאות. אך כל נקדים את המאחר.

נולדתי למשפחה חרדית, מבני עדות המזרח בצפון הארץ. הייתי מגלה לכם בשמחה את שם עיר לידתי וגם את שם משפחתי אך מחמת כבוד הוריי, אשתי וילדיי, אני נמנע מלחשוף את הפרטים האישיים הללו. אבי ואימי שיחיו גידלוני במסירות ובאהבה גדולה. אני ואחיי היקרים קיבלנו חינוך טוב ודוגמא אישית לשמחת חיים, לקיום מצוות מתוך חיבור ושמחה, ובעיקר לחיבור בל ינותק עם אבינו שבשמיים.

התפנית הראשונה בחיי אירעה בהיותי בכיתה ד', בגין כמה סיבות משפחתיות נאלצו הוריי לעבור לעיר גדולה במרכז הארץ. חוץ מהמשמעות הטכנית של מעבר הדירה, הוכרחנו אני ואחיי להתנתק מהמוסד החינוכי בו למדנו ולעבור לת”ת אחר בעיר החדשה לנו. המעבר הדרסטי הזה כלל לא היטיב עימי, הסגנון המנטלי היה שונה והקודים החברתיים היו זרים עבורי. מילדות פשוטה וכפרית משהו, עברתי ביום אחד לכיתה גדולה עם יותר מדי ילדים ותנאי סף חברתיים שלא הורגלתי אליהם מעודי.

גררתי רגליים עד בר המצווה שלי. נכנסתי ב”נועם עול המצוות”, אולם בגלל מצב רוחי הירוד - המצוות כלל לא ‘נעמו’ לי, רק המילה ‘עול’ נכחה מולי במלוא עוצמתה. ובמקביל, כל מה שרק נדבק בו ריח של רחוב - נעם לי מאד. המושג שנקרא ‘גבולות מסגרת’ היה כבר זר לרוחי. כך שלאחר שנתיים, כאשר תפסתי מעט אומץ ותעוזה, פשוט ברחתי

ונמלטתי החוצה, אל כל מה שהעולם הזה יכול להציע ולהציג.

נער צעיר, עם בשלות מינימלית לחיים, שמשיל מעליו באבחה אחת את כל הקדוש והיקר. המעבר בין הקודש לחול היה חד ומהיר. מנער חינוכי, עם פאות שחורות מאחורי האוזניים, כיפת קטיפה מהוקצעת וחושי ציזית ארוכים שמתבדרים משולי החולצה הלבנה והבוהקת, נראיתי כמו צעיר הרצלייני מצוי. מעורטל מכל סממן יהודי. נשמה יהודית הלומת רעם עם עיניים תמימות שמבקשות לבלוע בתאבון שאין לו סוף את כל תאוות ומאווי העולם הגדול.

עזבתי את בית הורי והבטחתי לעצמי שלא אשוב לשם לעולם. לא כעסתי עליהם, כי באמת לא היו לי טרוניות אישיות כלפיהם. בתוכי שכן, רחש, בחש - שד שחור שפשוט דחף אותי החוצה במלוא העוצמה וההתלהבות.

מילדות פשוטה וכפרית משהו, עברתי ביום אחד לכיתה גדולה עם יותר מדי ילדים

עזבתי את כל הסממנים היהודיים, אך היה פרט אחד שדבק בי כמו כתם גדול וצמיגי. לא ידעתי ממנו מנוחה. בימים ובלילות, בחורף ובקיץ, בשהייה בשאל תחתיות וגם ברגעים

השקטים של החיים, תמיד הפרט הזה נכח מולי וכמו צחק, לעג, והיתל מול נפשי הסוערת: לפרט המעצבן הזה קוראים “מצפון”. מין נקודה קטנה של יהדות עיקשת שלא הסכימה להימחק בשום אופן, כמו עצם הלוח, תבעה להתקיים ולהנכיח את עצמה בכל מחיר, בכל זמן ובכל מקום.

”עין נמר נוכח”

אני זוכר היטב את השבת המוזרה הזו. בחור צעיר בן 16 שמנסה בכל מאוודו לברוח מהעבר שלו ולמשש היטב את האסור והחייב. הצטרפתי לחברים ויחד יצאנו למסעדת “נאפיס” במרכז ראשון לציון. השעה היא עשר בבוקר, ולפתע תוך כדי ניסיונות הריחוק שלי, אני רואה מולי יהודים שומרי תורה ומצוות, טליתות צחורות על כתפיהם ופניהם זוהרות כזוהר הרקיע. מיד עלו לי המלים “שבת היום להשם”. צועדים להם בניחותא עילאית, משוחחים בחדווה ונעימות השמורה רק למתאחדים עם קדושת השבת. אני צופה בהם מבעד לזוגית האוטו, ומעיניי זולגות נחלי דמעות רותחות. ככה, ללא מילים, כמעט בלי תנועה. דמעות טהורות וזכות שממאנות להשלים עם מעשיי ופעולותיי המרחיקות לכת. החברים לצידי מביטים בי בעיניים קרועות לרווחה, שואלים בהיסטריה: “אח שלי, הכל טוב איתך? כואב לך משהו? קיבלת הודעה על בן משפחה שנהרג בתאונה? מה נסגר איתך אחי?”

אפילו לא טרחתי לפרש שיחתי לפניהם. וכי מה אומר להם? שהדוסים האלה שעברו כאן, איימו על מנוחת נפשי? הרי זר לא יבין זאת. “עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי” (איכה ג נא).

דמעותיי ירדו על לחיי ופשוט דיברתי עם ה’: אמרתי לו: “רבונו של עולם, אני לא שונא אותך ח’ו, אני לא נגדך, רק שיש לי בלב כמו כח אדיר שמושך אותי החוצה. בבקשה ממך, אני רוצה לעשות עבירות בשקט, בלי מצפון, בכיף. למה אני צריך לבכות באמצע שבת... אני רוצה לחלל אותה בשלווה ובהשלמה. בדיוק כמו חבריי לידי. אני רוצה לצחוק ולהתהולל, למה אתה מונע אותי מכל זה...?”

דבר איתו

ההווי שנשב בחדרי בית הוריי, היה עמוס

אגרת קטנה, אתה אלא!

חברים אהובים, מקורבים יקרים, שאנני לאורו של רבי מאיר אברסל.
עד לפני פחות משנה, השבתי לאחר מאה ועשרים - ארבע עשרה שנים את הסיפור האישי שלי לקרב.
לא השבתי מעולם לספרו מאין דהא, הרי אנה שהיה היה, 'את הקצת פוס הפתח' לתת מציית'
עד תום. קשה לי בצדאי להזכר בתקופה ההיא של החיפוש הנפש אחרי הרע, ועוד אשתך בו
אחרים, מצידי היית תלוי את דפי היומן של אותם שנים ומנסכת חיי.

אולם באופן אנוכאי, התגלגל הדבר ולפני עשרה חודשים - הצמנע נשימה ארוכה יהי עם
אחד מרבי ארגון 'אגדוק'. לא הכרע בכלל, אך התחלתי לשוחח יחד בדברי תורה. ארגע ארגע
הבנע ששע יונקים מאותי אין גרול, וכך התפתחה ביע שיהיה ערה ולבבת מענן לענן התגלגלה
השיחה על כוחו של רבינו אלפתה מצאת את עצמי מאלול בספונטנית את השתלשלות חיי. החל
מנהגיחה אבותי הוריי ועד ההגעה הראשונה לאומן. החברה לארץ והאנפך הדרכתי שאנע עם
או, ומאשיק לחוות אותי עד היום הזה. באת הייתה בעצם הפעם הראשונה בה הבנע שיש כאל
סיפור. לא רק רצף אירועים אמתק אלא אמש' אפשייה שלא.

אני מנפוש פרסום ורעם, בטבעי אנפאם צנע ונפאם אל הכנים, אולם מאחר שידעתי כי
יהובים רבים יוכלו לקבל מסיפורי האישי - חינוק והבנע בכוחו העצום של רבינו הסכנתני לשוב
ולאלול את הסיפור לחברי המערכת של 'אגדוק'.

אנותר ציינן, כי פרטי הסיפור עברו סינון אחרי סינון, על מנע שלא להפגיש את הקורא עם
עולם מנפגיש רחוק, מאוס ומפושט, חשיפה אנותרת חסרת תעלות.

מטרה נוספת בפרסום הדברים: להבין עד היכן מגיעה עצת ההתבודדות, הרי היא זו שעמדה
לי בכל משבריי וגיי, אלוני חינך אותי אבי ה'ו' אדבר עם הקב"ה בכל מצב ובכל דרגה - אצי
כבר אבדתי בעולם.

לסיום, אולי את ההצמנע על גבי באנה זו והודות להקב"ה על האסע המנופאם שגלגל עיני
על מנע להביאנע לתקונת חיי. ואאלח לכב, קוראים יקרים, שתצטו אעבוד אתה בתמנעות
ובקדושה, מתוך אננע שגם במקומות אפויים מצליא שם ה' יתברך, גם באמצעך פש מפותלת
כה רחוקה שהדפנת כל סמנען של קדושה, כי לא ישא אלהים נפש, והשג מחשבות אבותי ידח
מנענפחי (ספר שמואל ב יג).

שלכם
אוראל

בתורה ובמצוות, אולם יותר מן הכל חונכתי
על ברכי עצת ההתבודדות, אולי לא קראנו
לכך בשם הזה, אבל בכל עת מצוא, אבי
שיחיה אמר וחזר ואמר: "אוראל, כל מה
שיושב לך על הלב, את הכל אתה יכול לשוח
לפני הקב"ה. תדבר אתו על כל ההרגשות
שלך, הוא מחכה לשמוע אותך בכל מצב.
בהצלחות ובכישלונות. תמיד תמיד".

ולכן לא ראיתי שתירד בין המקום אליו
נפלת לי לבין היכולת לדבר משם עם ה'.

אם מאן דהוא היה מאזין לתפילה ההיא,
אני בטוח שהיה מתחיל לצעוק עלי או להביט
בי כמו אל עוף מוזר. הרי באמת מדובר
בטירוך. לבקש מה' לעשות עבירות בכיף?
מי שמע כזאת. אבל מה לעשות, שם בדיוק
הייתי, הנשמה שלי מבקשת את הטעם הטוב
והערב ורק לא יודעת היכן הוא.

כך גם לגבי שאר חילולי שבת רח"ל.
הייתי מדליק סיגריה, שואף מלא ראותי,
ופשוט מרגיש איך הלב מצטמק מצער. לא
יכולתי לסבול את הכאב הזה, ושוב צעקתי
לה': "אבא, אני מתחנן אליך, תשליך ממני
את המצפון המעצבן הזה, אני רוצה לעשן
בכיף, בהשלמה, בלי פחד ובלי הרגשה של
החמצה".

שכנות של אטימות

יום אחד התחלתי להרגיש כיצד
תפילותיי מתקבלות...

כבר נהייתי בן 17. נער קטן מול מלך זקן
וכסילי שכמו עזב את כל עיסוקיו על מנת
לטפל בי באופן יסודי ומסור, אחד על אחד.
מתוך צימאון אדיר לחומריות העולם, התעורר
בי רצון נועז לצאת לאמריקה הרחוקה. שם,
חשבתי לעצמי, אמצא את האושר האמיתי,
אעבוד קשה עד שאתעשר ואגשים את חלומי.

התהליך היה קצת קשה. לא פשוט לצאת
מהארץ בגיל כה צעיר, אבל התשוקה שלי
לעולם הזה, לא ידעה גבול, ועם כוחות שאיני
מבין היום מהיכן שאבתי אותם, הצלחתי
לבקוע את כל קשיי הטיסה, צברתי הון עצמי
בזמן קצר, וביום בהיר אחד מצאתי את עצמי
בארה"ב של אמריקה.

מצאתי עבודה יחסית במהירות, וכאן
למעשה חלה תפנית נוספת בחיי הצעירים.
התחלתי לאכול מכל הבא ליד ל"ע. בארץ

הקשר בין הפעולה לתוצאה. ידעתי היטב כי
המאכלות האסורות הן הן המשפיעות אל
אטימות הלב. אולם באותה תקופה חשתי
הקלה גדולה מכך. הרי לזה חיכיתי ציפיתי כל
יום כל היום. להתרחק מתוך 'שלווה', ללעוס
היטב את העולם הזה, בלי מצפון ואשמה.
וזה קרה. עורלת הלב התעבתה והתעבתה
עד שחשתי כמו גוי אמריקאי מגושם. אוכל
שותה, עובד קשה עד הקריסה למיטה ושוב
אוכל עובד וישן. בהמה בדמות אדם.

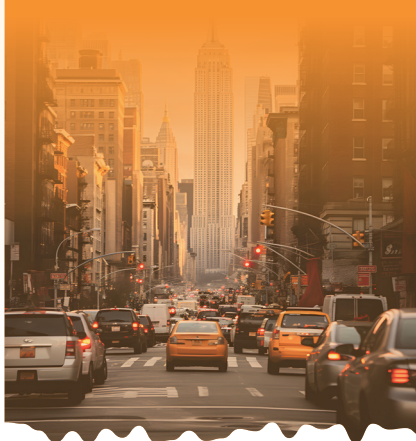
נזנות נשים צדקניות

חשוב לי לציין נקודה חשובה. בתקופה
הזו כמעט ולא שמרתי על קשר משפחתי.
לא ביקרתי אצל הוריי ובקושי שמרתי איתם
על קשר טלפוני. הרגשתי שאני חי בעולם

ישראל, רוב ככל המסעדות מתהדרות
בכשרות. לפחות בהכשר רבנות'. קשה למצוא
חנייות המוכרות נבלות וטרפות בשפע ובזון.
לא כן הדבר בחוץ לארץ. שם ניתן בקלות
וללא שום בעיות לאכול משלל שיקוצי הארץ
ורוחשיו בזול ובמבחר גדול. אכן טעמתי מכל
הבא ליד ומשהו קרה לי. המצפון היהודי שלא
נתן לי מנוח החל אט אט להתרופף. מטמסם
הלב עשה את שלו ובמרחק של שנה בערך,
פתאום שמתי לב שהדמעות הרותחות שהיו
זולגות מעיניי בעצומה של השבת הקדושה -
חדלו. סוף סוף יכולתי לשאוף מהסיגר הקובני
אותו כה אהבתי מבלי שאזכר שהיום שבת
להשם. שום סממן של קודש כבר לא הזיז לי
דבר וחצי דבר. ניכור מוחלט ממש.

הפלא הגדול הוא שהבנתי מיד את

תמיד מעניין להגיע למקומות חדשים. הייתי בארה"ב ובעוד כמה מקומות, עכשיו הגיע תורה של מזרח אירופה

הנורא הזה בלי פגע. ידעתי שקוראים לזה נס. נס הכי מוחשי שיש.

סיפור ההשגחה הזה, עם ההבטחה המוזרה שהוצאתי מפי, התרחש בתחילת חודש אלול, קול פנימי לחש לי לקנות כרטיס טיסה חיש קל מהרה, לעשות V על ההבטחה ולהמשיך הלאה את החיים. כמעט שקניתי אבל כאשר עיינתי בתאריכים של הטיסות הבנתי שאני פשוט לא יכול. כבר בחודש ניסן של אותה שנה, נרשמתי למסיבת הוללות ראווונתית שהייתה אמורה להתקיים בעיצומו של ראש השנה, לא פחות ולא יותר. המסיבה הזו מפורסמת מאוד, מגיעים אליה במיוחד אפילו מחוץ לארץ. האירוע מתקיים בסמיכות לאחד הקיבוצים בצפון הארץ, ואני שהשקעתי ביכח המדמה של העולם הזה בכל כוחי, לא יכולתי לוותר על פסטיבל שכזה בשום אופן. קרוב משפחה שלי ממדרגה ראשונה, איתו תכננתי לטוס, התקשר אלי ושאל: "נו, מה קורה, כבר הזמנת כרטיס טיסה...?" אמרתי לו: "תשמע, פתאום קלטתי באיזה תאריך מדובר, אין מצב שאני באומן. יש לי מסיבה של פעם בחיים, לא רואה את עצמי מפסיד אותה. סע בלעדדי, שנה הבאה אני מצטרף אליך, בהתחייבות, מלה של גבר, הבטחתי -

חמש שניות ואז ביטלתי במחי יד את הרעיון. חד משמעית: "הסיפור הזה לא בשבילי. זה לא מעניין אותי ודי".

לאחר תקופה לא ארוכה חזרתי לארץ, שירתי בצבא במשך שלוש שנים, ובגיל 21 כבר הייתי בן חורין לעצמי.

"אמה זו נמשלו לכוכבים ולעפר. כשהם יורדים - יורדים עד לעפר, וכשהם עולים - עולים עד לרקיע". אלו הם דבריו של רש"י על מגילת אסתר (פרק ו פסוק יג).

לאחרונה, כאשר קראתי את השורות הללו, הרגשתי כיצד המשל נאמר ממש עליי. כשהם יורדים... יורדים עד עפר. אי אפשר אפילו לתאר את הירידה העמוקה שצללתי לתוכה. ירדתי ממש עד הקרקעית. הלכתי על הקצוות. אני בטוח שחילונו מצוי לא הצליח להקיף את מרחבי השאל תחתיות בו הייתי מצוי ושרוי עד צווארי.

אור נאפילה

יום אחד, באחד הלילות האפלים של חיי, נקלעתי לסיפור בעייתי מאין כמוהו. רצף של מקרים לא שגרתיים הביא אותי למצב של סיבוך ממש. איני יכול להרחיב עם פרטים נוספים, אבל הייתי במין צומת דרכים בה כל בחירה מצידו כמעט וסיבכה אותי אנושות, או עם רשויות החוק והמשטרה או עם העולם התחתון.

נו, ומה לימד אותי אבי היקר עוד בהיותי ילד קטן? לדבר עם השם. יצאתי מהאוטו מול חולות קיסריה, ופשוט התחלתי לספר להקב"ה את הסיטואציה הקשה אליה נקלעתי. התחלתי לבכות כמו תינוק, הייתי בלחץ מטורף, לא ידעתי מה הולך לקרות אותי בעוד שעה, ואז הרמתי מבט לשמיים ואמרתי: "ריבונו של עולם, אולי אתה רוצה לעורר אותי לתשובה, אבל אני אין לי כח לכלום. לא שבת, לא תפילין, לא מוכן להתחייב על אוכל כשר, אבל אתה יודע מה... כבר כמה פעמים אמא שלי הפעילה עליי לחץ שאסע לאומן לראש השנה, לזה אני מוכן. פעם אחת ודי".

הסיפור אליו נקלעתי היה מורכב בצורה לא נתפסת, לא הייתי רוצה לפרט וגם לא יכול להרחיב עליו, אבל הישועה שלי כמו צמחה מתחת האדמה. חולצתי מהסיבוך

אחר לגמרי. הרגשתי איום מהזהות היצוקה שהם שידרו לי בעצם קיומם ביודעין ובלא יודעין, וגם לא רציתי לצער אותם, ובעיקר לא הסכמתי לבייש את אחיי. יש לי שמונה אחים, כולם אברכים רציניים, יראים ושלמים. אני בחרתי אחרת ומה הם אשמים בכך...?

היחידה שהצליחה בעקשנות לשמור איתי על קשר רציף הייתה אימי היקרה. לפני כל חג הייתה מתקשרת ושואלת לשלומי במין חום ואהבה שהיו ממיסים אותי. אהבתי את הקשר הזה, אך היה לי תנאי אחד שלשמחתי היא צלחה אותה ויפה: "איתי לא מדברים על עניני דת - אפילו לא באופן עקיף. אפשר לדבר על מזג אוויר, על שמחות במשפחה, על פוליטיקה עולמית, רק לא על תפילין ושבת. לאט לאט הרגלתי אותה, איתי לא מדברים על אמונה ומצוות בשום אופן. ממש התניתי את הקשר בכלל הזה. אני לא דתי ואל תדברי איתי על זה.

אמי הצדקנית, אשה חכמה ושהורת לב. הצליחה להתגבר. היינו מדברים הרבה, ובשנה אחת, אחרי שחברה שלה סיפרה לה על הקיבוץ באומן ועל כך שבנה נוסע לשם, היא פנתה אליי תוך כדי שיחה ואמרה: "אוראל, יש לנו כלל ברור ואני שומרת עליו באדיקות, אבל הפעם אני חורגת ממנהגי. אתה יודע, עוד מעט מגיע ראש השנה, אולי אתה רוצה להיות באומן? מה דעתך? מספרים שיש שם אורות והמון אקשן, מגיעים לשם מכל גווני הקשת של העם היהודי. אולי זה יעשה לך טוב?" אבל אני הגבתי בבוטות "אמא, ראש השנה זה דת, וגם אומן זה דת, כבר סיכמנו: איתי לא מדברים על אמונה, דת, תורה וכל המסתעף". אימי השתתקה, התנצלה והמשיכה את השיחה כרגיל.

עברה שנה ושוב פעם שכחה אימי את ההסכם הידוע בינינו. שוב היא מציעה לי לנסוע לאומן, והפעם על חשבונה, "אני אשלם לך את הכל, כרטיס טיסה, שינה, אוכל, נסיעות, רק תסעי". כמה שהיא הייתה עקשנית, אני התגברתי פי שניים. שוב הזכרתי לה את מה שכבר אמרתי שנה שעברה: "אומן ראש השנה, זה אירוע דתי, ואני... הרי כל כך רחוק מהמקום הזה. אין על מה לדבר. ובכלל... זאת חריגה בוטה מהכללים בינינו". סיימנו יפה את השיחה, אך יתוש קטן, טורדני, החל מזמזם לי במעמקי הלב. אולי אסע לשם, מה כבר יכול להיות? השקעתי במחשבה הזו בערך

מקום שומם, קודר, קר לי כאן... ובעיקר... מה לי ולכל הברסלבים האלה. החסר משוגעים אני? הזמנו דירה כבר מהארץ. הגענו לכתובת, בית פשוט עם ריח מצחין. נכנסו, הדלקתי חימום ואמרתי לבן משפחתי, אני יודע שתתאכזב, אבל מחר אני מזמין טיסת חזור. לא מעניין אותי כלום. נכון, הבטחתי לה' לבוא לכאן, אבל לא בכל מחיר. אני מרגיש כאן אנרגיות רעות, לא רוצה להיות כאן. מחר אני חוזר.

התעוררתי לקראת צהרים, בן משפחתי כבר הספיק להיות במקווה, התפלל שחרית, היה בציון, קרא תיקון הכללי, פגש חברים, שתה קפה ואכל פת שחרית. ואני מסתכל עליו, על הנינוחות שלו ואומר לעצמי: "בעצם, לא כל כך גרוע כאן. סתם התרגזתי אתמול יותר מדי. בסך הכל החבר'ה קצת שמחו בדרך, נו מה קרה...!! חוץ מזה, גם הכפור הגדול שתפס אותי - נמוג ונעלם". הדירה הייתה מחוממת היטב וההרגשה שלי השתפרה. החלטתי להישאר, יצאתי לקנות קצת שתיה ואוכל, שוחחתי עם היהודים הנוספים שהיו בדירה, בחורים נחמדים מבת ים, הסתכלו עלי בעין טובה והרגשתי נעים במחיצתם.

עבר יום נוסף, וכבר הגיע ערב ראש השנה. החבר'ה בדירה יוצאים עם מגבת למקווה,

המילים האלו נפלו לו על הראש כמו 400 טון פלדה. הוא לא חשב שנשארתי צדיק, הוא ידע היטב שהתרחקתי מאוד, אבל לשמוע ממני בלי מצמוץ את כל הפירוט הזה, ועוד רגע לפני נסיעה כזאת, לזה הוא לא ציפה.

התגובה שלו הייתה: שתיקה. ועוד שתיקה. עד שלאחר חצי דקה, השיב: "אוראל היקר, אני מוכן להכול. אל תדאג, לא אעיר לך ולא אצעק עליך. תבוא ויהיה בסדר".

הערכתו מאוד את התגובה שלו, ויצאנו לדרך.

ההמראה עברה בשלום, אבל כבר במהלך הטיסה התחלתי להתחרט, חלק מהנוסעים הגיעו כקבוצה מאורגנת מאחת מערי הדרום, והאורות שלהם הרקיעו שחקים תרתי משמע. כולם יושבים במטוס ברוגע, והם עסוקים בריקודים ותיפופים: "אאשרינו, מה טוב חלקינו שזכינו להתקרב לרבינו - - - אומן אומן ראש השנה".

בלגן. רעש. התלהבות. אהבתי מאוד את המונחים האלו, אבל לא מהכיוון של הקדושה. הייתי שוחר מסיבות, אבל לא ששרים בהם "אשרינו מה טוב חלקינו".

לאט לאט התחלתי להבין לאן נפלתי. הטיסה עברה עליי בעצבים, ומי מדבר על הדרך משדה התעופה לאומן. לא יכולתי לישון לרגע, הכל סביבי דיבורים מגדולת ראש השנה של הצדיק. נכנסתי לפאניקה. ממש כעסתי: "מה זה כל הרעשים האלה, להפעיל קריוקי עם שירים קצביים בתוך האוטובוס, השתגעתי?" הייתי בקטנות שבקטנות. ממש נכנסתי לעצבות גדולה.

הייתי כל כך עמוק בתוך הסחי והמיאוס של העולם הזה, כך שלא היה לי מקום בלב להכיל בוודאי לא לאהוב את המראות הללו.

אני לא נשאר כאן

הגענו לאומן בשעה 3:30 בלילה. קור כלבים בחוץ. ירדנו מהאוטובוס והמצב רוח שלי ברצפה. הייתי עם חולצת טריקו קצרה וכפכפים, לא ידעתי שכל כך קר באומן, והכפור הנורא הזה רק הוסיף לי שמן למדורה.

שילמתי בעצבים 10 דולר לגוי מקומי שיקח לנו את המזוודות, ובתוך הראש רצות לי מחשבות הסטריות: 'אני לא נשאר כאן אפילו לא יום אחד. איזה בחירה רעה עשיתי- אומן,

ואקיים, אבל לא השנה, פעם אחרת'. אותו קרוב משפחה התאכזב בשבילי אבל הבין שאני נחרץ בדעתי.

עברו ימים ספורים ומשהו מופלא קרה. אני מקבל הודעה מחברת ההפקות של הפסטיבל: "בשל אילוצים לא צפויים, האירוע התבטל. על קביעת מועד חדש תבוא הודעה בהמשך".

צריך להבין, באירועים מסוג כזה מושקעים מליוני שקלים, זאת הפקה מסורללת, שמתוכננת בקפידה במשך תקופה ארוכה. לא זוכר שפעם אחת דחו אירוע שכזה, אבל כאן, באופן חריג, האירוע בוטל.

היום אני מבין שהכל הסתובב סביב הישועה הפרטית שלי. אני כבר נמצא בתאריך ט"ז אלול, ושוב עולה בתוכי קולה המתחנן של אמי מורתי: "אוראל, אולי תיסע לאומן, פעם אחת, אני בטוחה שזה יעשה לך טוב לנשמה". הקול המתחנן והמרוסק שלה יחד עם ההבטחה ההיא, רגע לפני הסיבוך הרציני אליו כמעט נקלעתי, עשו את שלהם. החלטתי שאני נוסע. פעם אחת ודי. גם לקיים את ההבטחה שלי מול אלוקים, וגם לשמח את אמא שלי. אסע לשבוע לאוקראינה וחסל.

400 טון פלדה

בשנים שלפני, הסתובבתי קצת בעולם אבל באוקראינה עוד לא הייתי. חשבתי לעצמי: נו, שיהיה, תמיד מעניין להגיע למקומות חדשים. הייתי בארה"ב ובעוד כמה מקומות, עכשיו הגיע תורה של מזרח אירופה.

קניתי כרטיס הלוך ושוב, והצטרפתי לטיסה עם קרוב משפחתי.

שעתיים לפני היציאה לשדה תעופה, הרמתי טלפון לבן משפחתי ואמרתי לו: "תראה, אני שמח לנסוע איתך ואני יודע שגם אתה שמח מאוד שהצטרפתי אליך. אלא מה... מאז שעזבתי את הדת כמעט ולא התראינו יחד, בקושי נפגשנו. ועכשיו אנחנו הולכים לבלות שבוע ביחד. אני חושב שמחובתי להבין אותך נפשית למעמד. אני רוצה שתבין טוב טוב, עזבתי את ה-כ-ל. אתה הולך לחיות שבוע שלם ליד בהמה. אין תפילות, אין תורה, אין תפילין. אין דיבורים על רוחניות. אבל כן יש אוכל לא כשר, יש טלפון בשבת, יש סיגריה בשבת. אני מכין אותך מבעוד מועד. אם זה קשה לך, אני יכול לבטל את הכרטיס או לחילופין לטוס לבד..."

אל תיקח אותי כפרויקט, אני ממש מתחנן, אל תחזיר אותי בתשובה!"

הייתה באמירה הזו שילוב של עקשנות, אטימות, ישרות מדומה, ובעיקר, נקודה יהודית פנימית שרוצה טוב ולא יודעת מנוח. מכרתי לעצמי סיפורים והשתכנעתי, עד שכבר קבעתי לעצמי עמדות ותפיסות עולם שכמעט ולא ניתן לרדת מהם.

אבל לה' יתברך הייתה תוכנית משלו.

סיימתי את ה'דיאלוג' המוזר שלי עם רבינו ויצאתי החוצה. ככה, בלי לראות אורות גנוזים, ומבלי לקבל זעזועים וריגושים. לא דמעות, לא פתיחות הלב, שום כלום.

פרוטה לצדקה, תיקון הכללי,

וגם אמירה משונה שיש בה יותר מניחוח עמום של אזהרה מוזרה.

את השעות האחרונות של החג, העברתי בפטפוטים עם החברים בדירה, החג יצא בשעה טובה ומיד ארגנתי את המזווה ויצאנו לדרך. בן משפחתי שמח ועלז שלפחות עליתי פעם אחת לציון. אבל ראיתי בעיניים שלו מין מבט מאוכזב שכאילו אומר: "אני מאמין ויודע שרבינו יכול לפעול גדולות ונצורות על נשמות ישראל, אבל איתך זה כבר סיפור אחר. אתה עקשן כמו פרד, עם שכבות מטורפות של אטימות וניתוק. נו, לפחות תיקון הכללי אמרת".

הרגשתי את התסכול שלו מבלי שידבר מילה. אבל מה אוכל לעשות? זה מה יש. ככה אני!

הנחיתה בארץ

הנסיעה והטיסה עברו באופן קל יחסית. החבריה כבר היו יותר רגועים. צום גדליה, עייפות, כל אלו השפיעו על הנוסעים ובסך הכל היה בסדר איתם. נחתנו בשדה התעופה, תפסתי מונית לדירה שלי. התגעעתי לשגרה שלי בארץ, לחיים המוכרים, ובעיקר לחברים ולהוללות. אני נכנס לדירה ופתאום בחילה אדירה עולה לה במעלה הגרון. מין דחייה גדולה לחבריי מהדירה ולכל האווירה בה חייתי במשך השנים האחרונות. לא הבנתי מה קורה איתי, אמרתי שלום לכולם, סיפרתי להם שחזרתי מאומן ואני כנראה לא מרגיש טוב, אולי התקררתי משהו, סיכמתי איתם שאשוב בעוד מספר ימים. אספתי מהדירה

של השופר לא מצליחים לזעזע אותי. הדירה ריקה, אני מתיישב בחצר, מסתכל על השמים, כנראה שהתרחשה מעליי מלחמת איתנים בין הקדושה לסטרא אחרא. נמצא כל כך קרוב גיאוגרפית לאבן השתיה, הציון שוכן במרחק של שלוש דקות ממני. אבל לב האבן שלי ממאן להפשיר. איכשהו עברתי את היום, שוב סעודה טובה, מנוחת צהריים, יוצאים ל'תשליך' (טיול לאגם הסמוך), ולילה שני של ראש השנה באומן פורש עלי את כנפיו.

יום שני של ראש השנה.

12:30 לפני צהרים.

קול פנימי לוחש לי: אוראל, אתה לא חייב לזרום עם האווירה, אבל אתה הבטחת. לא תפילות, לא שופר, אבל לפחות תיקון הכללי אחד בציון. אם כבר אומן, אז גם גיחה אחת לציון ודי. קיימת את ההבטחה וההתחייבות שלך לאלוקים.

אספתי את עצמי ויצאתי לרחוב. התחלתי לפסוע לכיוון כיכר פושקינא ולפתע נזכרתי בפרט חשוב: "תיקון הכללי, הולך עם פרוטה לצדקה". חזרתי לדירה, פתחתי את הארנק, הוצאתי שטר של 50 גריבנא, הכנסתי עמוק בכיס הפנימי ויצאתי בחזרה. ידעתי היטב שיש איסור מוקצה, אבל כאמור, אני הרי 'לא דתי', לי מותר... באתי לכאן לקיים את ההתחייבות שלי. מילה זה מילה. הנה, אכנס לציון, תיקון הכללי, פרוטה לצדקה ובכך סיימנו את הסיפור.

נכנסתי למתחם הציון, היו שם אלפי אנשים. במניין המרכזי של הציון התחילו באמירת הזמר המעורר "עת שערי רצון להיפתח", אבל אני לא באתי לשיר או להתלהב, התקררתי לציון, נתתי בחשאי את הפרוטה לצדקה באחת הקופות צדקה שתקועות בקיר, קראתי את עשרת המזמורים, סיימתי בהצלחה ואמרתי לרבינו: "רבי נחמן, באתי לכאן כדי לעמוד בדיבורי. הנה קראתי את התיקון הכללי, נתתי צדקה, כל טוב שיהיה לנו". באתי לצאת מהציון, אך אז הוספתי עוד כמה דיבורים: "רבי נחמן, טוב לי בחיים, אני עושה הרבה כסף, נהנה, אוהב את החיים כפי שהם, לא מעניין אותי התורה והמצוות. כאן אני רואה הרבה בחורים שמתעוררים בתשובה, בבקשה, תוציא אותי מהסיפור הזה. אני לא מחפש את הריגושים הללו, טוב לי איפה שאני, לא מחפש שינויים, אנא ממך -

סליחות, תפילת שחרית אחרונה של השנה, ואני... נשאר לבד בדירה, אין לי בעיה להיות מחוץ לעניינים. טוב להם וטוב לי. שילכו ויהנו להם, אני נשאר כאן, מחכה כבר לסעודה של החג.

דמדומי חמה. תיכף ניכנס החג. כולם יוצאים למנחה, חלקם לבושים ב'קישל' צחור ששרד בגבורה את תלאות הדרך. הכל סביבי חגיגי ונרגש, ואני עדיין אדיש. מה זה אדיש, קר בקרח! לא מוכן להתלהב מההמולה שסביבי. חיכיתי להם בסבלנות שיחזרו מהתפילה, עשו קידוש, הייתה סעודה, הביאו גם בשר ויין. שרו קצת, אמרו דברי תורה, הקשבתי בנימוס ולאחר מכן פרשנו לשינה ערבה.

עומד נמילה שלי

5:00 בבוקר, תכונה רבתי בדירה. שעונים מעוררים מצפצפים, כולם מזנקים ויוצאים בחופזה מהדירה. שוב מגבת ומקווה, והפעם, תפילת שחרית של ר"ה. בן משפחתי, מתעלה על עצמו ובגבורה עילאית לא מדבר איתי כלום על שופר ועל מעלת היום, מזל שמותר לעשן ביום טוב, איני יודע איך היה שורד כשמולו עומד קרוב משפחתו עם סיגריה ומצית ביד בעיצומו של היום הקדוש.

אני שומע מניינים של תפילה שנערכים מתחת חלון הדירה, אבל גם זה וגם הקולות

סיימתי את ה'דיאלוג' המוזר שלי עם רבינו ויצאתי החוצה. ככה, בלי לראות אורות גנוזים, ומבלי לקבל זעזועים וריגושים

שְׁלָה עַד שֶׁהִיא מְכַרְחַת לְתוֹן הַקָּאוֹת, לְהִקְיָא וּלְהוֹצִיא כָּל הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁבְּלַעָה מִזֹּאת הַנְּשָׁמָה" (ליקו"ה ברכות הריח, ד).

עצמתי עיניים, ולפתע אני רואה חוברת קטנה מונחת בספסל הסמוך לזה שישבתי עליו. רצייתי לברוח ולהסיח דעת מהמחשבות שחנקו אותי וקמתי לראות במה מדובר.

רגע לפני שאמשיך, אני רוצה להוסיף כמה מילים. יתכן מאוד שיהיו כאלו שבנקודה הזו של הסיפור, יפטירו בזלזול: אוראל הזה קצת מדומיין.

לכן חשוב לי לעשות גילוי דעת, הסיפור הזה קרה איתי לגמרי, ואני לא מחפש לעשות מכך כסף או כותרות. בסך הכל מגיש לפניכם את הדברים כהווייתם, ללא השבחות וללא שיפורים.

בקיצור, אני מרים את החוברת הקטנה עליה נכתב: "יש תקווה". פתחתי והדפים שעברו הרבה שמש ורטיבות, היו דבוקים האחד לשני. הפרדתי דף דף בסבלנות וקראתי בפליאה את שנכתב שם שוב ושוב: "לית אתר פנוי מיניה! ה' יתברך נמצא איתך בכל מצב, גם בשאול תחתיות. אהובי היקר, אם תזכה לצעוק אליו משם, בוודאי ישמע אותך ויאזין לך, כי אתה בנו יקירו ואיך תחשוב שיעזוב אותך ח"ו."

המילים הכתובות שלטלו אותי כהוגן.

הבנתי שהקב"ה בעצם מדבר איתי.

הרי זהו סוג של מופת, איך למען ה' הגיע הקונטרס הברסלבי דווקא לספסל בפאתי הקיבוץ הרחוק הזה?

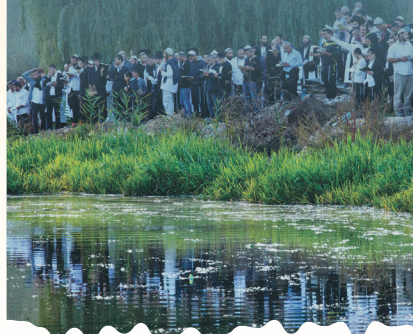
נפלאות תמים דעים!

החווייה המשונה הזו זעזעה אותי, לא ידעתי מה היה לי. חזרתי לבית של החבר והעברתי את שאר הלילה והיום בשינה רצופה.

במוצאי יום כיפור נפרדתי ממנו לשלום.

וראה זה פלא, למרות ההלם הגדול - האירוע הנזכר לא גרם לי לשינוי מעשי. "שְׁנָה וּפְרָשׁ - קְשָׁה מִכָּלֵם" (פסחים, מט). יצרתי לעצמי כל כך הרבה שכבות של אטימות עד שכבר למחרת השכחתי מעצמי את מה שהתרחש בשעה 2:00 בלילה בפאתי הקיבוץ.

החבר'ה יצאו לעשות תשליך ואני התעקשתי להישאר בדירה

את הלב. כמין קול נוראי לחש לי באוזן: "זהו אוראל, ניתקת את עצמך גם מהקשר היחיד שהיה לך עם היהדות. רצית להיות חילונית? נהפכת ליותר גרוע. אפילו רשעי ישראל נזהרים מלחלל את היום הקדוש. ואתה? תראה איך אתה נראה, בחור גוי עם שער ארוך וריח של עישון בעיצומו של היום הקדוש... איזה בן אדם מגעיל אתה!"

המצפון היהודי שכל כך עבדתי קשה לאבדו ולהוקיעו, פתאום חזר והיכה בי במלוא עוצמתו. קרסתי על אחד הספסלים שהיו בסמיכות מקום, חפנתי את ראשי בין שני ידיי ושקעתי במחשבות מרות ממות. העברתי למול עיניי את שנות ילדותי, את הבחרות המפוקפקת שלי, את הרגע הזה בו השלתי מעצמי את הכל, החיים הגויים והבהמיים באמריקה, החזרה לארץ וחיי ההפקרות, נזכרתי גם בנסיעה הטריה לאומן, והנה כזאת ירידה. גם את יום כיפור איבדתי. באותם רגעים רצייתי למות.

"לְפַעֲמִים הַסְטֵרָא אַחְרָא בּוֹלַעַת אֶת הָאָדָם כָּל כֶּךָ עַד שֶׁמַּגַּעַת לְעֵצֶם פְּנִימִיּוֹת קְדוּשַׁת יְהוּדוֹתוֹ, וְהִיא מִתְחַזְקֶת וּמִתְגַּבֶּרֶת לְבַלַּע גַּם נְקוּדָה זֹאת גַּם כֵּן וּמְבִיאָה אוֹתוֹ לְיַד עֵבֶרָה גְדוֹלָה ח"ו, אֲבָל תִּכְי כְּשֶׁהִיא רוֹצָה לְבַלַּע אֶת עֵצֶם פְּנִימִיּוֹת קְדוּשַׁת יְהוּדוֹתוֹ - אֲזִי זֹאת הַנְּקָדָה עוֹמְדָת לְסְטֵרָא אַחְרָא בְּבֵית הַבְּלִיעָה

כמה פריטים אישיים והחלטתי לנסוע להורים. אחרי נתק רציני של שנים רבות, פתאום התעורר לי רצון עולם לשהות מעט בקרבכם. נכנסתי לאוטו ויצאתי לבית הוריי. ביליתי שם במשך עשרת ימי תשובה, ובסך הכל היה נחמד ורגוע.

עדיין לא ידעתי איזה תוכנית שמימית נרקמה מעל ראשי בימי ראש השנה אי שם בערבות אוקראינה.

ערב יום כיפור. חבר מתקשר אליי ושואל אם אני רוצה לבוא אליו לכיפור. הוא התגורר במרכז הארץ במושב שנקרא שילת. זהו למעשה קיבוץ חילוני השוכן ליד כביש 443 בחבל מודיעין. החבר הזמין ואני באתי. לבשתי חולצה לבנה, ומשהו קטן מאוד זז לי בלב. גם בשנים הרחוקות שלי, היה דבר אחד ששמרתי באדיקות, הצום של יום כיפור. משום מה... היום הקדוש הזה נצרב לי חזק בתודעה ולמרות כל הירידה הקשה שלי, על שמירת קדושת הצום הזה מעולם לא ויתרתי. כאן ניצב הגבול שלי.

הגעתי לבית הכנסת, התפללתי קצת ופרשתי לבית של החבר. הגיע חצות לילה, ואני מרגיש דחף אדיר להוציא סיגריה ולעשן. באותן שנים, דחיית סיפוקים לא הייתה בכלל קיימת אצלי. כל מה שעלה לי בראש מיד ביצעתי. שתייתי מציתי את כוס התרעלה של תחלואי העולם הזה עד תום. ופתאום כעת, ניסיון מר גם על הדבר היהודי היחיד שהחזקתי בו, שמירת קדושת יום הכיפורים.

עד הכרונתה של נפש

הגיעה השעה אחת בלילה. אני מתהפך על מיטתי, לא מוצא מרגוע לנפשי. החלטתי לקום ולעשות טיול קטן ברחבי הישוב, אולי אצליח להסיח את הדעת מהתשוקה לעשן. יצאתי החוצה, מעורטל מכל סממן יהודי, לא ציצית ולא כיפה, שיער ארוך כרוך על צווארי, ובתוכי נשמה רחוקה שלופפת בעקשנות את נקודת החיבור האחרונה שלה עם התורה הקדושה.

הסתובבתי סחור סחור, הגעתי עד קצה הקיבוץ, שם נשברתי. הוצאתי את הסיגריה, לקחתי את המציית, ואני לא רוצה להוציא במילים את מה שהיה ברגע שלאחר מכן.

סיימתי את השאיפה האחרונה, ובאותו רגע הרגשתי כאב חד כתער שמפלח לי

**"זהו אוראל,
ניתקת את עצמך
גם מהקשר היחיד
שהיה לך עם
היהדות. רצית
להיות חילוני?
נהפכת ליותר גרוע."**

רוצה למות!!

הגיע חג סוכות והמתנתי בקוצר רוח לשמחת תורה. לא מתוך השתוקקות לקדושת היום אלא מתוך התרגשות וציפייה למסיבה שנדחתה מראש השנה ועתידה הייתה להתקיים בעיצומו של החג רח"ל. נרשמתי והגעתי למקום, כמובן שהאווירה היא של חולין וזוהמה בכמויות אדירות. אני נסחף עם כל המשתתפים, ולפתע ללא שום הכנה ורקע מקדים, דמעות רותחות החלו לזלוג מעיניי, מחשבות של חרטה צפו ועלו בתוכי: 'אוראל, מיליונים מעם ישראל רוקדים כעת עם ספרי תורה, אוחזים בידם את הדבר הקדוש ביותר, ואילו אתה? רוקד ומתננדט שיכור במסיבה פרועה עם זמרים כושים אפריקאים'.

זרם הדמעות הלך וגבר.

בכיתי את חיי.

ניסיתי להירגע אבל זה היה חזק ממני.

**פעם אחת אמר רבנו ז"ל: זאת פעלתי
אצל השי"ת, העברות שתעשו - כבר יציקו
לכם, אמילו אם תעשו - זה יהיה בלי ידים
ובלי רגלים (אבני"ה ברזל, כו).**

נזכרתי במה שאבא שלי לימוד אותי עוד בהיותי צעיר לימים: "כל מה שכואב לך, תדבר עם הקב"ה". הוא יבין וישמע אותך בכל מצב. יצאתי מסוחרר מתוך ההמולה, פרשתי

הצידה והתחלתי לצרוח לה: "ריבנו של עולם, מה עשית לי? את המצפון והגעגוע לקדושה - לקחת לי כבר לפני כמה שנים, ועכשיו גם את הטעם מהתאוות אתה רוצה לשלול ממני?"

עכשיו אין לי לא עולם הזה ולא עולם הבא. אלוקים, קח אותי מכאן. אני רוצה למות!

מה יהיה איתי? במצוות כבר מזמן אין לי טעם, העבירות אותם כל כך שיפחתי ורוממתי אף הן כבר לא מאירות לי פנים. הנה, במקום ליהנות, אני בוכה כמו תינוק. בורא עולם, אין לי מה לחפש כאן, רוצה למות."

ככה דיברתי עם הקב"ה. בפשטות, בלי להתייפות ומבלי רצון להרשים אותו.

אחרי שסיימתי לומר את כל מה שהרגשתי, נזכרתי שוב בשורות שקראתי מתוך הקונטרס אותו מצאתי על הספסל בליל יום הכיפורים. "השם יתברך אוהב ורוצה אותי בכל מצב."

כעת כבר הרגשתי שאני מתחבר היטיב למילים. האמונה הטהורה החלה אט אט לבקוע את חומות הלב הברורות.

רני נחמן סימן אותי

הפעם כבר לא ניסיתי להדחיק את החוויה שעברתי. סיימתי את שמחת תורה, והתחלתי מהלך חדש ומהיר של חזרה ושיבה אל אבא שבשמיים. את ההלכות זכרתי היטב, עולם המושגים התורני עליו גדלתי בינקותי לא נשכח ממני, רק החיבור היה חסר כל כך.

לאט לאט המצוות החלו להאיר לי פנים. עברו שבועיים ואני מרגיש תשוקה עזה לשמור את השבת הקדושה, בהתחלה רק התנורתי מהטלפון, לאחר מכן הפסקתי עם העישון, ולאחר תקופה לא ארוכה כבר לא נסעתי באוטו.

באותם חודשים, עברתי תהליך מקביל. מצד אחד - תחושת מיאוס והרגשת גועל עצום מהתאוות, ומצד שני הפשרה רצינית מול כל הריחוק שחשתי מול התורה הקדושה.

נכנסתי לישיבה של הרב יאשיהו פינטו שליטי"א בעיר אשקלון, והתחלתי מהלך של קיום מצוות התורה מתוך חיבור. פתאום קיבלתי טעם כל כך מתוק בתפילה, בהנחת תפילין, בלימוד תורה. פשוט לא הכרתי את עצמי.

צריך להדגיש: לא נהפכתי למלאך או שרף. עדיין היו לי עליות וירידות, אך הכל היה כבר בתוך גבולות הקדושה.

בכל התקדמות נוספת, הבנתי יותר ויותר כיצד רבי נחמן 'סימן אותי'. בהמשך, אחרי שנכנסתי ללימוד ספרי רבינו ותלמידיו ביתר שאת, ראיתי סיפור על אחד מתלמידיו הגדולים של רבי נתן, הלא הוא רבי נחמן מטולשין. אירע שנקלע פעם לאכסנייה יחד עם חסידים, וכל חסיד סיפר מופתים מרבו. כשהגיעו אליו וביקשו ממנו שיספר איזה מופת מרבינו, ענה ואמר: "א מופת? א מופת בין איך!" - "מופת? מופת הוא איך!" לאמור, תראו מה שעשה עימי רבי, לקח אדם רגיל כמוני ועשה ממני איש כשר וירא שמים, זהו מופת אמיתי.

כך בדיוק גם אני מרגיש - 'מופת של רבינו'.

הדבר שאני הכי מודה עליו, זאת ההתקרבות המיוחדת לרבינו. אמרתי פעם לחבר: הקב"ה הכיר לי את רבינו, באותו ראש השנה אפל ומשונה, ומאז רבינו לא מפסיק להכיר לי את הקב"ה.

כן, הייתי צריך להתגלגל עד אומן הרחוקה, בשביל להיוולד מחדש ולעבור את הטלטלה המיוחדת הזו, טלטלה כזו שפתחה בפניי אור עצום בעשיית המצוות ונעימות שאי אפשר להסבירה במילים.

**"אמר: כמה צלם אלקים היו מנחים
ברפש שאני הוצאתים מהרפש. כי נראה
בחוש שהמתקרבים אלי נשתנה פניהם וכא
עליהם פנים של יהודי בחינת צלם אלקים.
הלא יש אצלי אנשים שאיני יודע אם השאל
תחיתות היה די להם, כי גם השאל תחיתות
היה קטן לפניהם, שאם היה אפשר להם
לחתר תחת שאל תחיתות היו חותרים, ועל
ידי נתקרבו" (חיי מוהר"ן, שי).**

היום, לאחר מספר שנים מאותה נסיעה מופלאה, אני כבר נמצא במקום אחר לגמרי. ב"ה נשוי לרעייתי תחי, השי"ת שלח לנו ילדים טובים, אני חיי חיים של חיבור, זוכה לעסוק בכל יום בתורה הקדושה, לעשות התבודדות, לחיות חיים טובים באמת.

"מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהילתו."

התודה והברכה

לאחר שנה נוספת של פעילות ענפה מתוך מסירות נפש
באנו בזאת להודות ולשבח את
ראשי החבורות ברחבי ארה"ק
הזוכים מידי שבוע להחיות עם רב

ה"ה

הרה"ג ר' ישי מטלון שליט"א ראש חבורת האברכים בית שמש, הרה"ג ר' יוסף נחמן
לוי שליט"א ראש חבורת האברכים צפת, הר"ר דוד צבי לוי שליט"א – חבורת
האברכים ביתר, הר"ר שמואל סימאי שליט"א – חבורת הבחורים ביתר, הר"ר
אברהם מעברי שליט"א – אלעד, הר"ר יוסף חיים אבאי שליט"א – חבורת הבחורים,
הר"ר יהודה ישראלי שליט"א – עיה"ק ירושלים, הר"ר מיכאל רחמים שליט"א
– חבורת הבחורים רמת שלמה, הר"ר שלמה לוי שליט"א ראש ישיבת בין הזמנים
בביתר, הר"ר משה יעקב רז שליט"א – צפת, הר"ר יצחק אנקאוה שליט"א – בית
שמש קריה החרדית, הר"ר יצחק קדוש שליט"א – חבורת הבחורים בני ברק, הר"ר
שלמה ללום שליט"א – חבורת הבחורים ירושלים, הר"ר שלום כהן הי"ו, הר"ר
יוסף חיים ענמי הי"ו – יסודות, הר"ר שלומי חי רז – חבורת האברכים הר יונה,
הר"ר אהרן כהן – חבורת האברכים בני ברק, הר"ר אליהו דוד לוי הי"ו – חבורת
האברכים עמנואל, הר"ר אחיקם שבו – חבורת הבחורים טלז סטון,

הברכה אחת היא אף לכל הבחורים החשובים מארגני החבורות בחבורות
הקדושות הע"י – מזי שבוע מתוך אכפתיות ואחריות מיוחדת במינה!!

יה"ר שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה, וזכות רבינו הקדוש תעמוד
להם וליוצאי חלציהם להתברך בשנה טובה ומתוקה, ונזכה כולנו להיכתב
בספרן של צדיקים, אבי"ר.

שו"ת בהלכות ריבית

הנוגעות לנסיעה הגדולה לאומן לימי ראש השנה

נכתב ע"י הר"ר משה יעקב רז שליט"א

מחבר ספר "אור פני משה" על הלכות רבית העתידי לראות אור בקרוב

שאלה א:

ראובן רוצה לטוס לאומן ברה"ה, ולצורך כך הוא זקוק להלוואה גדולה, ניגש לגמ"ח פלוני והם מוכנים להלוות לו בתנאי שישתמש בכסף אך ורק למטרת הנסיעה לאומן רה"ה, האם מותר לקחת הלוואה זו, כיון דלכאורה יש כאן תנאי בהלוואה לטובת המלוה.

ויש עוד לדון מה הדין באופן שהגמ"ח לא מגביל מה לעשות בכסף, אך ההלוואה היא בתנאי שהלוה יטוס לאומן לרה"ה.

תשובה:

בנידון הראשון יש להתיר, כיון שמותר למלוה להגביל את עצם הלוואתו כדי שהלוה לא ישתמש בכסף זה לסתם דברים וכדו' (עיין ברית יהודה פ"ו הערה כ"ט) והוא שכל ההלוואה הינה לצורך זה.

אך בנידון השני יש לחלק בין גמ"ח ציבורי שלא שייך לאדם פרטי לבין קופה כללית, שיש אדם אחראי לתפעל את הגמ"ח אך אין לו שום אחריות [אונסין] על הכספים בגמ"ח, דבזה יש צד להקל, כיון דסו"ס הכא הוי רבית דרבנן [אפי' שקצצו מתחילה אלך סו"ס זה תרבית ללא נשך שיש לו הנאה שאמר ונעשה רצונו ולרוב הפוסקים הוי דרבנן, וכן מדין מצוות לאו הנות נתנו ברבית הוי דרבנן (עיין משל"מ הל' מלוה פ"ה הי"ב)], ולכן בהשקפה ראשונה נראה דיש בזה היתרא דהשו"ע (סי' ק"ס ס"ח) דמותר להלוות ברבית דרבנן במעות צדקה, אולם כל זה רק אי נימא דטובת הנאה אינה ממון, אך למ"ד ממון הוי דאורי' ולא שייך להתיר זאת (ועיין סי' ק"ס ס"ג ובגרא"א שם).

ובמלוה ה' (להגר"מ לוי זצ"ל פ"ד סי"ד) הכריע ע"פ ג' עמודי הוראה דאינו ממון והוי דרבנן (ועיי"ש בפ"ו הי"ד דבמקום דפליגי הפוסקים האם הוי מה"ת או מדרבנן, אפשר להקל להלוות מכספי צדקה משום ס"ס עיי"ש הי"טב), אך דעת מו"ר הגר"מ שטינברג שליט"א דהוי ספיקא דדינא ויש להחמיר בזה.

אך באופן שהגמ"ח שייך לאדם פרטי או שאחריות הכספים עליו, אפי' באונס יש לאסור דהוי רבית מלוה למלוה, משום שיש כאן תנאי נוסף להלוואה, ואפי' שהלוה היה נוסע בכל מצב אך מ"מ סו"ס יש הנאה למלוה שהצליח לשעבד

בזה את הלוה (ודומה למש"כ השו"ע והט"ז בסי' ק"ס סעיף י"ב). [וראיתי בחשוקי חמד (ב"מ סט): דשאל את מו"ח הגר"ש אלישיב זצ"ל על מלוה בתנאי שהלוה ישמור שבת, וענה לו דמותר שא"ז רבית במה שהמלוה נהנה שזיכה ואילץ את הלוה לקיים מה שחייב לקיים עכ"ד. אך ודאי שנידון דידן אינו דומה לשם משום דכאן הלוה לא מחוייב לטוס לאומן וגם שיש למלוה הנאה אישית מזה ודוק] ואף שיש לדון להתיר ע"פ פסק הרמ"א (סי' קע"ב ס"א) דכשהרבית עצמה היא מצוה - הקילו רבנן, אך עכ"פ הרמ"א עצמו סיים דטוב להחמיר וכ"פ הש"ך שם (סק"ט).

אך הפתרון הוא לעשות היתר עיסקא ביניהם שזה עבור דמי התפטרות (כמובן בתנאים שמועילים להית"ע ואכמל"ב).

שאלה ב:

מה הדין באופן שבעל הגמ"ח הנ"ל מוכן להלוות לראובן את רוב הסכום בתנאי שהוא משיג את שאר הסכום מתורמים אחרים?

תשובה:

מבואר בשו"ע (סי' ק"ס סעיף ט"ו) דאסור כיוון דסו"ס יש הנאה למלוה (ט"ז וש"ך שם), אמנם באחרונים (ע"י ברי"י פ"ו הערה ל"א) דנו באופן שהתנאי הוא לטובת הלוה ולא להנאת המלוה כלל כגון באופן המצוי בגמ"חים לבני משפחה או גמ"ח צדקה וכדו' דבכה"ג יש להתיר ולפי"ז ה"ה הכא.

שאלה ג:

מה הדין כשבעל הגמ"ח מלוה לראובן בתנאי שזיכיר אותו בציון רביה"ק ויתפלל עליו, ומה הדין ללא תנאי?

תשובה:

אם המלוה התנה עימו - אסור משום דהוי כרבית דברים, ועד כדי כך שבדרכי תשובה (סי' ק"ס ס"ק פ"א) הביא בשם מרבה תורה דיש בזה דררא דאורי', משום דהוי כע"מ שתדבר עלי לשלטון דהוי רבית גמורה ששווה כסף (דמה ההבדל בין שלטון אדם לשלטון שמים), ובפרט בהרבה מקומות שלוקחים ע"ז כסף

ועיין מחנ"א סי' ט' כעין זה.

אך אם לא עשו תנאי ביניהם, אלא הלוה החליט מעצמו להתפלל על המלוה ואפי' שאמר לו שהולך להתפלל עליו אך לא אמרו "על מנת" - מותר (דרכי תשובה שם), והסברא בזה שמעתי ממו"ר הגר"פ וינד שליט"א דבאמת כל אחד חייב להתפלל על כלל ישראל תמיד ומה שמוסיף את המלוה בתפילתו אינו יותר מהחייב הרגיל, משא"כ כשהתנה הוי רבית בעצם התנאי, אך הרב שליט"א הוסיף וצירף דעת הגר"ז (סעיף ט') דהאיסור רבית דברים הוא רק בפניו אך שלא בפניו מותר וה"ה הכא דהוי שלא בפניו. אולם יש להעיר דדעת מוריני ורבינו מרן הגר"ע זצ"ל ב'ביע אומר' (ח"ד סי' ט' אות ד') לאסור רבית דברים גם שלא בפניו, אך עכ"פ למעשה מותר ע"פ הסברא הראשונה.

שאלה ד:

נחמן לוח מראובן סכום כסף בארץ ישראל, וסיכמו ביניהם שנחמן יחזיר את ההלוואה ע"י שיקנה באומן מוצר אלקטרוני וכדו' שווה ערך לסכום ההלוואה, אולם בארץ ישראל נמכר המוצר במחיר יקר יותר, האם מותר?

תשובה:

אסור, אפי' שלכאורה הוא החזיר לו את שווי ההלוואה, אך כיון שלמעשה בא"י המוצר שווה יותר הוי רבית, והפתרון הוא (מובא בשו"ע סי' קע"ג סט"ז) שנחמן יקנה שם את המוצר עבור ראובן, ואחריות הדרך בחזור יהיה על ראובן דאז יוצא שכבר פרע את ההלוואה באומן, ומשעת קניה הוא רק שליח של המלוה [ובכה"ג יצטרך לשלם לנחמן שכר טירחה כלשהו שהרי אין סברת גילוי תרעא ומוזלי גבייהו], ואפשר ג"כ שראובן ישלם ללווה תשלום סימלי על קבלת האחריות בחזור, ואז אפשר שהאחריות תהיה על נחמן [וכל זה בתנאי שגם לאחרים היה עושה טובה זו], ודוק היטב בלשון השו"ע ורמ"א ונו"כ בסי' קע"ג סט"ז ובחור"ד שם.

שאלה ה:

האם יש בעיה לקנות כרטיס טיסה מוקדם במחיר זול, וכן לשלם יותר יקר בתשלומים, והאם יש הבדל בין קניה ישירה מחברת התעופה לבין סוכן נסיעות?

תשובה:

איתא בגמ' (ב"מ עב): ובפוסקים (יור"ד סי' קע"ה) דאסור לשלם מראש על חפץ כלשהו ולקבלו לאחר זמן אף אם אינו מוזיל לו את המחיר עבור זה, והטעם שמא יתייקר החפץ בינתים והלקוח יקבל את החפץ במחיר הקודם, ונמצא שהלוה (המוכר) מוסיף לו בגלל הלוואתו (ואיסור זה נקרא בשם 'פסיקה' והוא איסור דרבנן כיון דסו"ס הוא דרך מקח וכן לא ודאי יהיה רבית) וחז"ל תקנו ב' התרים עיקריהם: א. כשיש למוכר (לוה) את החפץ. ב. יצא השער [וישנם עוד התרים אך אכמל"ב].

אך יש שלב נוסף חמור יותר (גמ' סג: וש"ע סי' קע"ג) דאסור לסכסם עם המוכר שיביא יותר סחורה או שיביא את המוצר בזמן היוקר כיון דניכר יותר הרבית ובוה מועיל רק היתר דיש לו.

ועתה נבוא לנידון דידן דמשלם בעת שהכרטיס זול ובשעת הטיסה ודאי ששווה יותר: וקודם יש לעיין האם נקרא מכר או שכירות, שהרי קיימ"ל (מתני' סה): "מרבין על השכר ואין מרבים על המכר" דהיינו שמוותר לשכור בית ולשלם בתשלומים, אפי' שיש מחיר למוזמן בפחות, משום שבשכירות - המחיר האמיתי הוא בסוף ולכן המחיר הגבוה הוא האמיתי, וכשמשלם במוזמן הוא מוזיל לו ומותר, משא"כ במכר שצריך לשלם מיד וההמתנה היא רבית.

וכתבו הראשונים דב' שכירות פועל', צריך להתחיל מיד בעבודתו דאז ליכא שום המתנה כלל (ואין חסרון של פסיקה בזול כדלעיל כיון שמתחיל בעבודתו מיד ולא יכול לחזור בו) וב' שכירות בתים' - פליגי הראשונים האם צריך לגור מיד, ולדינא פסק השו"ע (סי' קע"ו) דבשכירות בתים אי"צ להתחיל מיד ובשכירות פועל צריך.

ונחזור לנידון דידן בכרטיס טיסה, דמצד השכירות של מקום במטוס הוא או כשכירות בתים ומותר ללא שום תנאי או כשכירות כלים ויל"ע, אך מצד שכירות פועל של פעולת הטיסה שהחברה מתחייבת להטיס אותה, יש לאסור דהרי לא מתחיל לעבוד כאן מיד.

וראיתי בפוסקים (עין שבט הלוי ח"ג סי' ק"ו) שכתבו דהדין בפועל שצריך להתחיל מיד הוא משום דיכול לחזור בו, אמנם בקבלן שלא יכול לחזור בו בקבלת קנין כסף (חו"מ סי' של"ג) - מותר.

ועד עתה הבאנו לדון מדין שכירות, אולם כתבו הפוסקים (ברית יהודה פ"ח סי' והערה י"ב) וכן ברבית הלכה למעשה פ"ד סל"ב) דכל זה בקבלן שהוא עצמו פועל, אך בחברת 'כח אדם' אי"ז כפועל אלא כמכר, שהחברה מתחייבת להביא את הפעולה והפועלים, וא"כ חזרנו

לאיסור של מכירה בהזולה עבור הקדמת מעות צריך בזה היתר דיש לו, ולכן יש לדון האם זה נקרא שיש לו את המטוס והפועלים או לא, ואפי' על הצד שנקרא יש לו, יש צד לומר שלא יועיל באופן שפירשו שני מחירים (עם ובלי הקדמת מעות) דס"ל לרמ"א (בס' ית"ק קע"ג ס"ז) דאסור גם ביש לו (והשו"ע לא הכריע בזה). אך כאן את הדבר מפורש שהרי אין אפשרות להזמין בלי לשלם מראש רק ביוקר.

וראיתי לאחד מהפוסקים שהביא סברא בשם הגר"מ פיינשטיין להתיר בזה, דכיוון שמי שקונה ומשלם זמן רב קודם נסיעתו, יש לפניו הרבה סיבות והזדמנויות שאולי יצטרך לבטל את נסיעתו, פחות מאדם שקונה ממש קודם הטיסה שאז יש פחות סיבות לבטל, וא"כ הכרטיס המוקדם שוויו האמיתי הוא בזול יותר, כיון שיש יותר צדדים שיצטרך לבטל, ואין כאן הוזהר כלל.

אך לגבי נידון דידן לא כ"כ שייך סברא זו דהגר"מ זצ"ל מתרי אנפי: א. דלגבי נסיעה לאומן ר"ה, אין זה שכיח בכלל שיבטלו את הנסיעה ולכן אין צד לומר שמוזיל בגלל זה, וכמבואר בסוגיית פרדיסא (בגמ' עג. ובשו"ע סי' קע"ג סעפים ט"ו-) דפסיקה בזול מותרת באופן של קלקול דשכית, אך הכא לא שכיח כלל. ב. גם באופן שלא יסע, הרי יצטרך לשלם דמים על ביטול הכרטיס, ולפעמים דמי ההזולה עצמה הם יותר מדמי ביטול הכרטיס, וא"כ בהכרח שאין ההזולה מצד אפשרות ביטול הנסיעה שיש כאן.

ובאמת באופן שבכרטיס היקר יש שירות ותנאים יותר טובים, כגון אפשרות ביטול או שינוי שם וכדו', ובכרטיס הזול אין אפשרויות אלו, באופן זה מותר כיוון דיש כאן שני מחירים לשני מוצרים שונים.

אולם כתבו הפוסקים (רבית הלכה למעשה פ"ח סי' נ"ג והערה נ"ז) היתר לנידון דידן, באופן שקונים ישירות מחברת התעופה (לא ע"ז סוכן נסיעות) דיש לתלות שמה שמוזילים בהקדמת מעות הוא כדי להבטיח את מקומם, ועושים זאת למען הסדר הטוב שזה יהיה זמן התשלום ולא בגלל שהם זקוקים לכסף, והוא כמו ההיתר דהמהרש"ם (סי' ר"ט) דהתיר לשלם דמי רצינות כדי להבטיח את המקח, וכאן כיון שמדובר בהזמנות מכל העולם, החברה סידרה בצורה כזאת שצריך לשלם סכום מלא כדי לבטח את התשלום ואין כאן כלל הקדמה בזול עבור המתנה, אלא רק שזהו זמן התשלום ומותר. [וביותר יש לחזק היתר זה ע"פ דברי הט"ז (בס' קע"ג ס"ק י"ב) דטרשא דר"מ מותר כיון שבעצם הוא כמכר גמור, ולכן באופן שאין מוכח שעושים כן משום אגר נטר מותר, וא"כ י"ל ג"כ הכא דבכל מכר כיון שמשלמים בעת קבלת

החפץ, א"כ כשמשלם קודם הוא כהלוואה, אך כאן דבכל אופן משלמים לפני"ז (ולא בזמן הטיסה) א"כ גם כשמשלמים הרבה קודם הוא התשלום כמכר ממש, ולכן כשיש סיבה כלשהי לתלות שאין כאן אגר נטר - מותר (כך שמעתי מגדול אחד).

אך כל הסברא הנ"ל מועילה רק כשקונה מהחברה, אך אם קונה מסוכן נסיעות - אין היתר זה, כיון דאין מנהג בזה לשלם הכל בעת ההזמנה, וכן ברוב הפעמים הסוכן מוזיל בתשלום מראש בשביל שזקוק לכסף כדי לקנות את המקום בטיסה, ועוד דכשמזמין בחברה יש לצדד דשוכר את המטוס עצמו ולא טייס (וכנ"ל) משא"כ כשמזמין אצל סוכן הרי אין לו מטוסים, (וסברות אלו שייכים גם בטיסות צ'טר (טיסות שכר) ודוק').

ויש שכתבו (שם סי' נ"ה ובעוד פוסקי זמנינו) דגם בסוכן יש להתיר באופן שנותנים מחיר זול גם לאלו שלא משלמים מראש או בצ'ק דחוי וכדו', משום דאז מוכח שקביעת המחיר אינה בגלל התשלום מראש [והראיה להיתר זה, משום דלא גרע מסברת היתר של רגיל (ק"ס ס"ז) דמותר אפי' בהלוואה דאורייתא], וא"כ הכל תלוי לפי התנאים של חברת סוכנות הנסיעות. וזה היתר יסודי מאוד בכל דיני פסיקה היום, שברוב הפעמים סגירת המחיר לא תלויה בתשלום בפועל, אלא בעצם ההסכם ביניהם בהוצאת חשבונית וכדו' ולא משום הקדמת מעות כלל].

ולפי הנ"ל יצא לנו שאם דורשים דווקא תשלום מראש - צריך שיהיה התר עיסקא בין הקונה לסוכן נסיעות, ויש לוודא זאת אצל הסוכן אם יש לו הת"ע כדת וכדין שנמצאת בתנאי הקניה (וראו להקפיד שיופיע באישור ההזמנה שנעשה ע"פ הית"ע) שזה יועיל בכל ענין (כמובן בתנאים של הית"ע המבוארים בפוסקים).

ויש להוסיף שכל הנידון הנ"ל הוא באופן שהסוכן מחויב לשלם את כל הסכום או את רובו בתחילה, אך באופן שהסוכן מסכים שישלמו בתחילה רק דמי רצינות, ואילו את עיקר התשלום בסמוך לטיסה, אז מותר גם לשלם את כל התשלום במוזמן מראש, כשאין ביניהם הפרש מחיר (ע"פ המהרש"ם סי' ר"ט). ויש לציין דגם שקונה ישירות מחברת התעופה יש עדיין כמה בעיות ברבית [כגון פיצויים, או שעושים הנחה למי שמשאיר את הכסף אצלם וכדו'] ולכן צריך איתם ג"כ הית"ע. והיום כל החברות שייכות לגוים חוץ מאל-על, ישראליר וארקיע שלהם יש ב"ה הית"ע מהודר (כך אמר לנו מו"ר הגר"פ וינד שליט"א וסיפר שפעם הגיע אליו אדם שקיבל רביות מחברת התעופה "אוקראינה ארוסוויט" ושאל אם מותר, והרב בירר מי הבעלים של החברה ושמע שבתחילה

היה של גויים ועבר ליהודי ללא הית"ע, ולפני כמה שנים החברה פשטה רגל, והתקיים בהם מאמר התנא רשב"י "נכסיו מתמוטטין" (כפשוטו).

שאלה ו:

האם מועיל שיש היתר עיסקא עם הסוכן, אבל בפועל משלם עם כרטיס אשראי של חברו

תשובה:

חברת הנסיעות מתנהלת אך ורק מול הקונה בפועל ולא מול משלם האשראי, ולכן מועיל היתר עיסקא עם הסוכן ולא צריך עוד היתר עיסקא בינו לבין משלם האשראי, כיון שאחריות הכסף והתשלומים הוא על הקונה בפועל והעיסקא היא בינו לבין חברת הנסיעות.

שאלה ז:

מאוד מצוי שאנשים באומן לוויים ופורעים אחד מהשני דולרים או גריבנה או שקלים. האם יש בעיה בזה, והאם יש הבדל בין פורע באומן לפורע בארץ ישראל, מה הכללים בנושא הזה?

תשובה:

נקדים באופן כללי, דבגמ' מבואר שיש טיבעה ויש פירי, טיבעה הוא מטבע שאיתו קונים במקום ההוא והוא חריף ויוצא בהוצאה, אך פירי הוא מוצר שקונים אותו וזה משתנה לפי כל מקום ומדינה, למשל בארץ ישראל השקל הוא הטיבעה ודולרים הם פירי (כיון שהיום אף אחד לא משלם בדולרים אלא קונים אותם).

ההלואה היחידה שמוותרת ללא שום תנאי, היא טיבעה בעד טיבעה (ללא הוספה כמובן), אך פירי בעד פירי אפי' באותו כמות בדיק - יש איסור דרבנן של סאה בסאה (חז"ל חששו שמא יתייקר המוצר ויהיה ניכר ההוספה), וכן לשלם בכסף ולקבל פירי לאחר זמן - יש איסור דרבנן של פסיקה (חז"ל חששו שמא יעלה המחיר, ושומר לו את מחיר הזול בגלל הקדמת מעות) וכן להביא פירי (מוצר) ולשלם יותר כסף לאחר זמן, הוי ג"כ איסור דרבנן של טרשא (דמשלם יותר בגלל האיחור), ולכל אחד מאיסורים אלו, יש היתרים שונים ויש בזה פרטים רבים.

ונביא בקצרה ממש את ההתרים לכל דבר מהנ"ל ואכמ"ל בפרטי הדינים בזה:

סב"ס - א. יש לו ללוה אפי' קצת מהסחורה. ב. יצא השער בשוק. ג. קביעת החוב בכסף לפי שווי החפץ. ד. החפץ הוא דבר מועט (וזה מותר גם לבני ספרד כמוכא בבא"ח ובהליכו"ע).

פסיקה - א. יש לו ללוה את כל הסחורה. ב. יצא השער בשוק. ג. אין שומתו של החפץ ידועה (ובמפרש ב' מחירים אסור בכל אלו) ובכל האופנים מותר רק בלשון מכירה.

טרשא - א. כשאינו מפרש ב' מחירים ואין לחפץ מחיר קבוע. ב. כשאין מעלהו הרבה (פחות 200 אחוז). וצריך את ב' התרים אלו יחד.

ונחזור לנידון דידן דבאומן יש כמה סוגי מטבעות וצריך להגדיר כל אחד מהו:

שקלים ודולרים - מסתבר שבכל ימות השנה הם כ'פירי' משום שאין הרגילות לקנות בעיר אומן עם שקלים או דולרים ואין זה מטבע המקומי גם באזור הציון, אולם בימי ר"ה יש יותר צד לומר דהוי כטיבעה, כיוון שיש קבוצה גדולה באזור הציון שכולם יחד משתמשים בשקלים ודולרים כטיבעה, וגם יותר מצוי שקונים שם בימים אלו בחנויות בשקלים ודולרים [ולמשל, אדם שמקבל באומן 100 ₪ הוא מסתכל ע"ז ככסף נזיל, ולא רק לפי מה ששווה שם בדולרים או בגריבנות]. אך מאידך יש לצדד ולומר דסו"ס בכל הרחובות באומן זה פירי גמור, ומה מועיל שבכמה רחובות אפשר לקנות בזה. וביותר נראה לומר - דכל החנויות באזור הציון שמקבלים שקלים או דולרים, הם לא מקבלים לפי השווי של השקל אלא לפי הגריבנה (או הדולר) וזה המציאות ג"כ, שהמחיר בשקלים (או דולרים) הוא תמיד יצא יותר יקר (כגון 4 ₪ לדולר וכדו') וזה מוכיח שהם עושים כך בגלל שווה להם לפרוט לקונה, ובעצם כל החנויות הם חלפני כספים שמרויחים מזה, וא"כ מוכח שגם באזור הציון מסתכלים על השווי של השקל והדולר והוי כפירי ולא כטיבעה.

ודיברנו בזה עם כמה מגדולי הפוסקים בדור (ומהם הנמצאים גם באומן) ורובם הכריעו דהוי פירי והסכימו לסברות הנ"ל, אך מיעוט מהם פסקו דהוי כטיבעה, ולכן צריך להחמיר

בזה, ולהצריך היתרים הנ"ל לכל אופן בפנ"ע. אולם גריבנות פשוט דהוי כטיבעה ואין שום בעיה של סב"ס.

ולפי"ז נסכם בקצרה את הדינים העולים:

א' - מלוה לחבירו באומן 100 ₪ והלוה פורע באומן בשקלים או דולרים או גריבנות, ומה הדין שפורע בא"י?

תשובה - כשפורע בש"ח מותר אם יש ללוה מעט בשעת הלואה, וצריך שיהיה לו במקום שהוא פירי (ולא בישראל). פורע בגריבנות מותר כשער שעת ההלואה, ופורע בדולרים מותר רק בלשון מכירה ויש לו הכל, ואם פורע בא"י בדולרים, הדין שווה ובשקלים יש להקל בדיעבד אם לא היה לו בשעת הלואה.

ב' - מלוה לחבירו באומן 100 גריבנה והלוה פורע באומן בשקלים או דולרים או גריבנות, ומה הדין שפורע בא"י?

תשובה - גריבנא מותר, ולפרוע בשקלים או דולרים כשער שעת פרעון מותר, וכשער שעת הלואה מותר רק אם דברו בלשון מכר והיה לו הכל, ואין חילוק במקום הפרעון.

ג' - מלוה לחבירו באומן 100 דולר והלוה פורע באומן בשקלים או דולרים או גריבנות, ומה הדין שפורע בא"י?

תשובה - ע"מ לפרוע בדולר מותר כשיש לו מעט, ע"מ לפרוע שקלים באומן כשעת פרעון סגי ביש לו מעט, וכשעת הלואה בעיני יש לו הכל ושידברו בלשון מכירה, וה"ה אם הפרעון בא"י, וע"מ לפרוע גריבנות מותר.

ויש לדון עוד מה הדין כשההלואה היתה במטוס, האם הפירי והטיבעה הם לפי ארץ ישראל או אומן או מקום אחר. ויש כמה אפשרויות: א. תלוי מאיפה המטוס מגיע. ב. תלוי להיכן המטוס נוסע. ג. תלוי מי הם הנוסעים במטוס. ד. תלוי מעל איזו מדינה נמצא המטוס בשעת ההלואה. ה. תלוי לאיזו מדינה שייכת החברה של המטוס.

תשובה - שמעתי ממו"ר הגר"פ וינד שליט"א שהכריע דתלוי איזה מדינה היא הבעה"ב על המטוס, למשל במטוס אל-על, הדולר יהיה פירי והשקל טיבעה, כיון דסו"ס כל העסקאות שם [וכן אם אדם עושה משהו פלילי וכדו'] הכל ע"פ חוקי מדינה זו.

יש להבהיר דבכל השאלות כאן, עדיין יש פרטי פרטים שעלולים להשתנות בכל מקרה לגופו, ולכן ראוי לשאול בכל מקרה לגופו.

בתיבתא

לעת החול

על אם הדרך

ש.ל.

סיפור של חיבור
ומסירות נפש
באמונה תמימה
הן שולחות את בעליהן
לעשות רצון צדיק
בכל שנה יש מניעות
זר"ה ללא בעל
זה בכלל לא קל
אבל יש נסיעות שמגדירות את הסאה
ועולות על כל דמיון והיגיון

שאלנו אותן
"מה הסיפור שלך?"

והן סיפרו ושיתפו
כדי לתת כח
שנזכה להצליח
מתוך שמחה לשלוח

אמנם הן בשמות חסויים
אך הסיפורים כולם אמיתיים!

הפרטית שעברנו בנסיעה חזרה הביתה. הגיע זמן הטיסה חזור, בעלי עלה על הטיסה שעברה בשלום.

נחיתה ומיד בידוק דרכונים. בעלי ניגש לפקיד, הגיש את הדרכון, וכאן בנקודת זמן זו, החל המפנה בסיפור. הפקיד מסתכל על בעלי, על הדרכון ושוב על בעלי ואומר לו ביבושת: "עברת על החוק בצורה חמורה ביותר. אתה בכלל עריק ואינך מורשה לצאת מהארץ". באותו רגע, בעלי נהפך לשה תמים, ממש לא מבין למה מציקים ומטרידים אותו...

זה היה נשמע בערך ככה:

פקיד: "איך יצאת מהארץ?"

בעלי: "רבי נחמן קרא לי, אז נסעתי אליו"

פקיד: "איך נתנו לך לעלות על מטוס?"

בעלי: "הכל ניסים מעל הטבע"

וכן על זו הדרך...

הוא המשיך בתמימותו גם מול משטרת נתב"ג הקסוחה, שהעבירה אותו במייד למשטרה הצבאית.

בשלב הזה בעלי התקשר לספר לי על התקרית, אבל הרגיע אותי: "יש כאן איתי עוד חמש (!) עצורים עם אותן 'עבירות', וישנם כבר מספר עסקנים שפועלים לשחרורנו.

הוא אמר את הדברים בטון דיבור מאוד משונה, והבנתי שהוא משחק מולם כאילו הוא עם פיגור שכלי מסוים, כזה שבכלל לא מבין מה קורה איתו ולמה עצרו אותו.

התאריך היה ה' תשרי, יום רביעי. תכף מגיעה שבת קודש וביום ראשון בלילה יחול יום כיפור. בעיר מגוריו כבר שמעתי על הבעלים של חברותיי שכבר שבו באומן לחיים ולשלום ואילו אני...? בעלי במעצר. זהו קושי שאי אפשר בכלל לתאר אותו.

בכלא הצבאי הוא התקבל בזרועות פתוחות, מבחינתם לאחר חקירה וענישה קצרה - עליו להתגייס עם כל המשתמע מכך. מיד כשהגיע לכלא, הלבישו אותו אחר כבוד במדים צבאיים מכף רגל ועד ראש.

החל מהטלפון הראשון, כל המשפחה התגייסה למען שחרורו, אבי וחמי שיחי

גבולות אוקראינה נסגרו הרמטית ולא הורשתה כניסת חסידים לאומן לקראת ר"ה.

בתמונה: חצר הציון - ערב ר"ה התשפ"א

כבר היינו עמוק בתוך חודש אלול, כשלתע מתקשר לבעלי אחד מחבריו ואומר לו: יש לך חצי שעה להחליט אם אתה רוצה להגיע לאומן, יש כעת הזדמנות מיוחדת לעלות על טיסה למרות צו איסור היציאה, מדובר בסיכון נמוך ששווה את המאמץ. ההצעה הזו נפלה עליו וגם עליי בפתאומיות, אבל היינו חדורי מטרה, הרי בדיוק לכך התפללנו, שיזכה להגיע לאומן ולשבור את כל המניעות שבדרך.

התארגנות מהירה, החלטה נחושה, ואכן בתוך חצי שעה בעלי יצא לדרך, בתפילה עמוקה, ועם תקווה גדולה.

איני יכולה לפרט את כל השתלשלות הנסיעה, רק יכולה לספר שהדרך הלך עברה בשלום, בעלי עלה על המטוס בדרכו לציון רבינו באומן, לראשונה בחייו.

ההתרגשות הגדולה בה בישר לי על הנחיתה במולדובה, הייתה מהולה בלחץ מסוים. ידענו שצלחנו רק חצי מהמסע, ועדיין צריך רחמים גדולים על הדרך חזרה ארצה. אבל השתדלנו לחשוב מחשבות טובות, להאמין שהכל יסתדר.

ימי ראש השנה עברו על בעלי בהתלהבות יוצאת דופן, הרי לכך השתוקק כבר מספר שנים - לקיים את ציוויו של רבינו להיות אצלו בראש השנה. אפשר לדבר הרבה על התחושות שעברו עליו עת נפגש לראשונה עם רבו, אך אני מעדיפה להתמקד בחוויה

מה עושה אישה טובה, שלימדו אותה בסבלנות ובחן על גודל מעלת "אומן ראש השנה", היא רואה את הכיסופים המקדימים ואת האורות שאחרי, ורוצה, באמת רוצה לשלוח בשמחה, אבל המניעות מתגברות, והופכות להיות עולמיות, מזרות וקשוחות?

"מה הסיפור שלך" - זה מה ששאלנו את גב' ו. - בת 24, גב' נ. בת 65 וגב' ר. בת 28.

הן פתחו בפנינו את ליבן ושיתפו, כדי שהאמונה תתעצם גם בלבנו, לשלוח אבל גם לשמוח.

מה הסיפור שלך?

גב' ו. יש סיפור אישי שעדיין היא חוששת לחשוף, אבל אחרי הבנה שנשים תתחזקנה מכך, היא הסכימה לשתף אותנו בתלאות שזכתה לעבור יחד עם בעלה שיחי' סביב אומן ר"ה של שנת תשפ"ג.

היינו אז הורים טריים ומאושרים, תינוק בן חודשיים מתוק ודורש, דנים יום וليل מה יהיה עם אומן ראש השנה? האם בעלי יזכה להגיע או שמא...

בעלי התקרב לרבינו במהלך בחרותו, התחבר לעצות הקדושות וממש הרגיש איך חייו מקבלים תוספת של יראת שמיים וחיבור. לקראת ראש השנה אף ניסה להגיע לאומן, הזמין דרכון, קנה כרטיס טיסה אולם כאשר כבר התיישב במטוס, נכנסו נציגי משטרת הגבולות וקראו לו לרדת "אתה במעמד של עריק, יש לך איסור יציאה מהארץ".

נזכור שלפני מספר שנים עוד הייתה אפשרות להגשת "דיחוי", אך בעלי לא מימש אותה היות שלמד בשיבה מפורסמת שדגלה בהימנעות מוחלטת מכל מגע עם הצבא.

לאחר החתונה, הוא לא אמר נואש, והתפלל רבות לזכות להגיע בפעם הראשונה לאומן בימי ר"ה. המניעות הללו רק הגבירו את החשק ואפילו אני נכנסתי למין השתוקקות בלתי מוסברת, ממש רציתי בכל מאודי שבעלי יזכה להיות שם יחד עם כל שבטי ישראל.

פעלו מול עסקנים שעשו את המיטב עבורו, אולם לא הצלחנו לקבל מידע אמין או ברור, מה יעלה בדיוק בגורלו.

יום למחרת קיבלתי טלפון מאשה יקרה שפנתה אלי מטעם ארגון שעוזר לנשות אברכים במצבי, והתחילה להסביר לי על הסדרי הביקורים בכלא.

אני מתוך הכחשה למצב, בכלל לא הבנתי מה היא רוצה ממני, בעלי הרי תיכף חוזר הביתה, ביקורים בכלא, על מה היא בכלל מדברת...

הקושי הגדול היה בעיקר קשור לחוסר הוודאות. לא ידעתי מה המצב אתו, וגם מהי חומרת הענישה כלפיו. האם ישחררו אותו היום או שחלילה יושלך לכלא לחודשים או שנים. מתוך פחד, לא הצלחתי לשלוט במחשבות, והרהורים מרים עלו לנגד עיני, דמיינתי כיצד אגיע בעוד שנתיים וחצי לתא הכלא ביחד עם בנינו בן השלוש, על מנת שבעלי יגזוו לו את שערו לכבוד החלאקה...

מצב הרוח שלי היה רעוע והפכפך, בין תפילה לדמעה נלחמתי חזק במחשבות והכנסתי דיבורים של אמונה עד כמה שיכולתי.

מידי יום נתנו לנו לדבר שלוש דקות, וזה יכול היה להיות בכל שעה משעות היממה. ולכן לא זזתי מהפלאפון שלי אפילו לא לרגע.

אני נזכרת איך השיחות היו לי קשות מאד, מצד אחד הוא רצה לספר לי כמה קשה לו וכמה הוא דואג לי, מצד שני הוא היה שרוי במשחק של תמימות כרונית על גבול הפרעה נפשית, כאשר לידו יושב מפקד חמור סבר, המאזין לכל מילה מהשיחה.

אולם כאשר שוחחתי עם אחד מהעסקנים שכבר הספיק לפגוש את בעלי במעצר, הרגיע אותי ואמר שהכל בסדר, בעלי מרגיש מצוין, ובעז"ה הכל יסתדר כמה שיותר מהר.

כך עברו הימים. חלפה גם עברה השבת, ובמוצ"ש בעלי התקשר לספר לי שמחה, יום ראשון, אמור להתקיים המשפט ושאבוא גם אני.

ערב יום כיפור, בבתי ישראל מתכוננים כולם ליום הגדול והנורא, אלה עסוקים

בהכנת סעודת מפסקת, אחרים מסיימים את מעמד הכפרות, ואילו אני יצאתי יחד עם אבי הי"ו מעיר מגוריי בצפון הארץ לכיוון תל אביב.

זה היה משונה ומוזר, ובעיקר מלחיץ. לקחתי איתי יחד את המחזור החדש והבוהק של בעלי, לא ידעתי מה יפסוק השופט, ועל הצד שיגזרו עליו ימי כליאה נוספים, אוכל לפחות להמתיק לו מעט את השהות עם המחזור הפרטי שלו.

באמצע הנסיעה, אני ואבי יושבים ומתפללים, ולפתע התקשר יהודי צדיק, עסקן ידוע, שאף הוא במקום להכין את עצמו ליום הקדוש, התרוצץ בכל מיני משרדים על מנת לעזור לנו בשחרור בעלי. הוא סיפר בסיפוק גדול כי העו"ד שמייצג אותנו בדק ומצא שמבחינה חוקית - ט' תשרי זהו יום פגרה ארצי ואין לערוך בו דיונים בבית המשפט, ולכן לא נותרה ברירה אלא לשחרר את בעלי ליום כיפור. כאשר מיד לאחר מכן נצטרך לשוב לבית המשפט להמשך דיון בענייניו.

לאחר שתדלנות רבה שלחו מטוס של שדה התעופה של בוקרשט

הבשורה הטובה הזו נחתה עלינו בהפתעה גמורה. אבי אמר לי שחז"ל אומרים שאם דין נדחה זהו סימן שעוד יתבטל לגמרי.

את שאר הדרך עד לבית המשפט העברנו בשמחה ובהודיה לה'.

הגענו לאולם הדיונים, אני רואה אותו יושב במרחק ממני עם מדים, מראה פניו השתנה וכמעט שלא זיהיתי אותו, הוא היה נראה שבור ועצוב. לא יכולתי לשאת את זה. אפילו מבט הוא לא נתן לי כי הרי הוא בהצגה... כולם שם ריחמו עלי...!

הכל היה כל כך מתאים לתקופה, ימי הדין, בית משפט, עורך דין, נאשם...

בסיום הסיכום, השופטת פסקה שהמשפט יתקיים יום אחרי יום כיפור בשמונה בבוקר, וכרגע משחררים אותו.

לא ידעתי מאיפה היתה לי עזות להגיד לשופטת: "אין מצב שנצליח להגיע בשמונה בבוקר" אני חושבת שמרוב שהיא היתה בהלם ממני, אמרה: "בסדר, אז תבואו בשתיים עשרה בצהריים".

למחרת יום הכיפורים, כל הלילה התלבטנו האם לחזור לבית המשפט או שמא להתעלם מההרשעה, אבל לבסוף הפחד שלי שיבואו באמצע הלילה לקחת אותו בכח - ניצח, נסענו שוב לתל אביב, מתוך הבנה שאנחנו נפרדים לזמן לא ידוע, וכנראה שבחג הסוכות אהיה לבד עם התינוק...

הגענו לשערי בית המשפט, עמוסים בחששות ותפילות.

מיד כשנכנס התקיפו אותנו בצעקות מדוע זלזל בהוראה והגיע כאברך חרדי ולא לבוש במדים.

היה שם בלגן גדול, שלחו אותנו מחדר לחדר, עד שבסופו של דבר הגיע למשרדו של קצין המיון. הוא זה שהיה אמור לדון בענייניו של בעלי, לטוב ולמוטב. הגיע תורו של בעלי, והקצין החל לצעוק אליו בקוצר רוח: "לא רוצה לראות אותך פה, לך מכאן, תחזור מיד אחרי סוכות!"

בשמחת תורה של אותה שנה, לדאבונו הרב היה את הטבח הנורא, ומיד פרצה המלחמה. ומאז התקשרו אלינו מהצבא יום יום, עד שלאחר תהליך ארוך בן חודש ימים, בעלי קיבל תעודת פטור מהצבא, והכל בא על מקומו בשלום.

כמובן עשינו סעודת הודיה גדולה ומורחבת, שם סיפר בעלי את כל השתלשלות העניינים, מרגע המעצר ועד השחרור הפלאי.

מה נתן לך כח?

באמת היה צריך הרבה כח... אותו שאבתי בזמנו מלמצוא נקודות טובות גם בתוך הקושי.

כמו: ב"ה שהוא נתפס בדרך לאומן ולא סתם נסע לטייל, כמה טוב שזכה להיות אצל רבינו למרות כל המניעות.

באותם ימים היו כמה חסידי ברסלב שנתפסו על הברחה והושלכו לכלא באוקראינה, אני התחזקתי ושמחתי שלפחות הוא כאן בארץ...

ודבר אחרון: באותם ימים ספורים במעצר, זכה בעלי לדבר שעות רבות עם בחור חילוני מיוצאי אתיופיה שנתפס גם הוא על עריקות מהצבא. בעלי למד אתו במשך שעות את הספר משיבת נפש, והוא כל כך התרגש והתחזק, כאשר בעלי השתחרר, אותו בחור ממש חיבק אותו ואמר לו: מי יודע אם לא נתפסת, רק בשביל לחזק אותי, כאן בבית המעצר...

מה הסיפור שלך?

גב' נ. מאבקות זיכרונות נוסטלגיים מלפני 33 שנה:

אנחנו ב"ה מקורבים ותיקים, עוד מימי מסך הברזל שהקומוניזם שלט ביד רמה בכל רחבי ברית המועצות וסגר את אומן בתוכה על מנעול וברז.

הסיפור שלי קרה בשנת תשנ"ב, שנה זו היתה השנה השלישית בה התקיים קיבוץ רשמי באומן גם לבעלי דרכון ישראלי. הקיבוץ מנה אז כמה אלפים בודדים של חסידים מאושרים ומתגעגעים שזכו להיות חלק מהראש השנה של רבינו.

בזמנו, עדיין לא היו סוכני נסיעות וחברות תעופה רבים כמו היום. היה אז את "ועד חסידי ברסלב" שדאג לשבץ חסידים בטיסות סדירות למדינות שכנות וכן לנסיעות פנים ושינה באומן.

ראש השנה חל באותו שנה בימים שני ושלישי, מיד במוצאי החג יצא אוטובוס למסע ארוך לכיוון בוקרשט שברומניה,

בליל שישי לא הלכתי לישון. מילאתי אותו בתפילות, דאגות, תחינות ודמעות.

יום שישי, בין כל ההכנות לשבת, בכל פעם שעברתי ליד מדף נרות השבת, התאמצתי שלא להכין את הנרות, התחזקתי באמונה שהוא עוד יבוא לפני שבת ויספיק להכין לי את הנרות!

לבסוף, לאחר שתדלנות רבה שלחו מטוס לשדה התעופה של בוקרשט, הישר ממניכן שבגרמניה כדי להביא את עדת החסידים המאושרים והמותשים, ובעלי היקר בתוכם.

הביתה הוא הגיע כמה דקות לפני השקיעה, 'זרק' את המוקצה ורץ להתפלל.

אה, ואת הנרות לבסוף אני הכנת...

מה נתן לך כח?

ההבנה הברורה שעשינו את הדבר הנכון. למרות כל הקושי ידעתי שהנסיעה הזו היא הכרחית עבורנו. זאת לא שאלה של "האם" אלא של "איך". האמונה בחשיבותה של הנסיעה גברה על כל המתח והקושי.

מה הסיפור שלך?

שאלנו את גב' ר. ומיד היא משיבה: איזו שאלה... בכל שנה יש 'סיפור נסיעה' חדש.

אבל יש לי בהחלט מספר סיפורים בלתי שגרתיים, נתחיל לפי הסדר.

התחתנו בסייעתא דשמיא בתאריך י"ד אלול תשע"ד, שבועיים לפני ר"ה.

אני גדלתי בבית של ברסלב, אבא שלי התקרב כבר בבחרותו. חונכתי יחד עם כל אחי שראש השנה ואומן - חד הם. היה ברור לי שלמרות שאנחנו זוג טרי ממש, נזכה שבעלי יהיה באומן בראש השנה, לא יכולתי לדמיין אופציה אחרת.

להורים משני הצדדים היה חשוב להתחשב בי ככלה צעירה, ולכן נרכשו כרטיסים לבעלי החתן - הכי קרוב לראש השנה.

בזמנו, היו נוחתים בקייב, (היום זה נשמע

שם יועדה להיות טיסה לישראל ביום חמישי בשמונה בבוקר.

לאחר מסע ארוך, האוטובוס על כל יושביו הגיע לשדה התעופה בבוקרשט ביום חמישי בבוקר. הם נכסנו פנימה ולהפתעתם הצ'ק-אין סגור! פקיד רומני מנומנם הסביר להם שהיה שינוי בלתי צפוי והמטוס המריא לפני זמן ההמראה הרשמי!

יום חמישי בבוקר, כחמישים איש המומים ועייפים נמצאים בשדה תעופה זנוח אי שם, כמעט בלי אפשרויות תקשורת. איכשהו בעלי הצליח להתקשר אלי מטלפון ציבורי לספר שהם תקועים, ושאנסה ליצור קשר עם מי שרק אפשר כדי לנסות לחלץ אותם...

אני נכנסתי לסחרחרה של טלפונים, תפילות, דאגות וניסיון להחזיק חזק באמונה.

הגעתי ממשפחה ספרדית קלאסית ללא שום קשר וזיקה לחסידות ובמיוחד לא לברסלב. לא הבנתי מאיפה נחתה עלי כזו הרפתקה, גם ככה זו היתה בשבילי מסירות נפש גדולה מצד עצמי, מהמשפחה שלי ומכל הסביבה.

עברו עלינו יום ולילה מייגעים, עם הרבה לחץ ודאגה, מה יהיה, איך הם יחזרו לארץ ובעיקר איפה יהיו בשבת?

לקחתי איתי את המחזור החדש והבוזק של בעלי, כי לא ידעתי מה יפסוק השופט

עתיק יומין ממש...), ולכן האופציה לצאת יום לפני ר"ה ולחזור מיד בצאת החג - הייתה נפוצה ואפשרית, אמנם יקרה יותר אבל לגמרי מעשית.

בעלי, יחד עם כל הנוסעים הגיעו בהתרגשות לשדה התעופה כדי לגלות שהטיסה נדחתה ב-12 שעות! לאחר חישוב קצר מסתבר שאין אפשרות לטוס במצב שכזה, כי לא יספיקו להגיע לאומן לפני כניסת החג...

האכזבה הייתה גדולה, אחרי הכנות רבות וגעגועים, הוא כבר יצא מהבית בצפייה להגיע לאומן לראש השנה, ולבסוף הטיסה נדחתה.

התחזקנו שזהו רצון ה', בידיעה ברורה שאנחנו את שלנו עשינו, והכל מאת ה'.

בהשגחה פרטית בעלי מצא אכסניה במירון, אם לא להיות באומן על כל פנים יהיה חלק מקיבוץ של חסידים בצינונו של רשב"י במהלך ימי ראש השנה.

לאחר ר"ה, חברת התעופה נתנה לנו החזר כספי, עם הכסף הזה נסענו יחד חודשיים אחרי החתונה לאומן. הרגשתי שזו מתנה מרבינו, למרות שבעלי לא היה באומן בר"ה, רבינו לא דחה אותנו אלא הזמין אותנו יחד.

שנה אח"כ זכינו שבעלי ישתתף בקיבוץ באומן בר"ה בשמחה גדולה, ובמוצאי ר"ה בעלי קיבל טלפון שמבשר לו שילדתי בת בלילה הראשון של ר"ה!

סיפור נסיעה מעניין נוסף היה בערב ר"ה תשפ"ב. הקורונה הייתה עדיין במלוא עוזה וגזרותיה. לאחר שבשנת תשפ"א גבולות אוקראינה נסגרו הרמטית ולא הורשתה כניסת חסידים לאומן לקראת ר"ה. בשנה זו הגבולות היו פתוחים עם המון צמצומים והגבלות של אישורים, בדיקות, תעודת מחלים ומעקבים.

אני יודעת שהיו אז הרבה שזיפו תעודת מחלים או בדיקות שליליות, אנחנו פחדנו להתעסק בכך ולהסתכן, ולכן בעלי ביצע בדיקת קורונה שבועיים לפני מועד הטיסה, על מנת שהתשובה תגיע כמה ימים לפני ולא תהיינה בעיות, כך חשבנו, וה' חשב אחרת.

עברו כבר עשרה ימים ועדיין לא קיבלנו תשובה מהמעבדה. בבוקר הטיסה, בעלי התקשר למעבדה, והם בקרירות משיבים לו: "מתנצלים על התקלה, אך עדיין אין לנו תשובה", בעלי עבר את כל הפקידים בצ'ק אין, עמד בתורות אינסופיים שוב ושוב על מנת לנסות לעבור ללא אישור 'שלילי' לקורונה.

אומרים שבדרך לרבינו יש מניעות, שהן נועדו לעורר את החשק והרצון עוד יותר, כי העיקר זה הרצון.

"עברת על החוק בצורה חמורה ביותר. אתה בכלל עריק ואינך מורשה לצאת מהארץ"

לאחר זמן ארוך של לחץ, תפילות וכיסופים אדירים, עקשנות של פקידים אטומים, וחוקים נוקשים, הישועה הגיעה מאחד הפקידים האחרונים, שלאחר תחנונים, והסברה מפורטת על כך שהוא נבדק כדין והתשובה מתמהמהת שלא באשמתו, ניאות להעבירו ללא האישור הנצרך, והדרך לרבינו נפתחה.

עכשיו התחיל מרוץ להספיק את כל הבידוקים לפני שהמטוס ממריא, מתנשף כולו, הוא התקשר אלי לבשר שהוא יושב במטוס והנה הנה ממריאים, רגע לפני שניתק, בעלי אמר לי: " עשיתי העברת שיחות ממני אליך, כדי שברגע שתגיעה תשובה, תוכלי לשמוע מהי".

לא יאומן כי יסופר - 10 דקות לאחר ההמראה, אני מקבלת שיחה קולית

עם הודעה לאקונית: "שלום... מספר זהות... להלן תוצאות הבדיקה שהתבצעה בתאריך... חיובי לקורונה!"

ברגע אחד, התברר כי העיכוב כולו היה על מנת שבעלי יזכה להגיע לאומן לראש השנה, ואני לא יכולה לדמיין מה היה קורה אילו התשובה הייתה מגיעה שעה קודם... מיד כשנחת בישרתי לו על כך שהוא מאומת לקורונה, את הצעקות שלו כל הטרמינל שמע.

מיד הוא שם מסכה והתרחק ככל הניתן מאנשים על מנת שלא לגרום להם צער ולהדביק אותם.

ואני, נשארתי בארץ, מאושרת עד אין קץ שבעלי אצל רבינו, ושבורה מול מה שזה אומר בשבילי - להיכנס לבידוד עם ארבעה ילדים קטנים, להיות לבד בראש השנה, לא עם אמא, ולא עם אחיות, רק אני, הילדים, האוכל והקרירות - זהו.

באחת השיחות הקרובות לדיכאון עם אחת האחיות שלי, היא חיזקה אותי ואמרה לי: "איזה כיף לך! ראש השנה שלם לא תדברי לשון הרע!" - וואו, נכון, איזו הסתכלות יפה, כל כך התחזקתי מזה, שלמרות שלא יצאתי לתפילות, רק שופר זכיתי לשמוע מחסיד חב"ד שבא לתקוע לנו בבית, היה לי ראש השנה כל כך רוחני ומחובר, מתוק וקרוב.

בהזדמנות זו אודה לה' על כל חסדיו ורחמי, הקורונה התפרצה אצלי בעשרת ימי תשובה, אמנם הייתי חלשה, ואפילו ביום כיפור לא צמתי, ב"ה בסוכות כבר החלמתי לגמרי, הרגשתי שהייתה לי שמירה והגנה מיוחדת בזכות הנסיעה במסירות נפש לאומן לראש השנה.

מה נתן לך כח?

ההבטחה של רבינו שהוא מעביר את חסידיו ב"ברכו" בלילה הראשון. זה מה שמרגיע אותי, יש לנו עורך דין שאפשר לסמוך עליו.

כל מה שאתה צריך לטוס לאומן בראש שקט

ביטוח רפואי
ב'הראל'
או ב'פספורט'

סעודות
מגוון אפשרויות
לסעודות וארוחות

לינה
מגוון אפשרויות
ללינה

נסיעות
משדות
התעופה

טיסות
סדירות
וצ'רטר

ניתן להזמין כל שרות בנפרד

www.ntours.net
info@ntours.net

מוקד הזמנות: 02-6338444

שירות ומקצועיות

לינה וארוחות

נסיעות פנים

קבוצות מאורגנות

קברי צדיקים באירופה

טיסות לכל העולם

נתיבים טורס
משהו נפלא קורה לך!

סיף ראשי - ירושלים: עבודת ישראל 1